

Garzó László

Másik kor

(novellák)

© Garzó László, 2007.

TARTALOM

Előszó

Az új világ örökösei

Az ostrom

Időcsapda

Elveszett elem

Álomvilág

„Szabad-e Dévénynél betörnöm / Új időknek új dalaival?”

Ady Endre (Góg és Magóg fia vagyok én)

Előszó

Folytatva az előző három kötet hagyományát született meg ez a kötet. Ám mégis érzek valami mást, valami újító szándékot. Hogy mennyire sikerült egy kicsit másképpen elmesélni a történeteket, s legfőképpen újdonsággal szolgálni, azt döntse el az olvasó. Most is, mint mindig, emberi problémák állnak a középpontban. A fantasztikus környezet csupán díszlet, ám mégis elengedhetetlenül kiegészítik egymást. A hősök élete tele van kérdésekkel, melyekre sorsukban találják meg a választ. Nosce te ipsum - azaz: Ismerd meg önmagad. Ez állt a Delphoi jósva bejárata felett. Ez itt is érvényes. A szereplők kihívják maguk ellen a sorsot. Ez a sors azután nagyságra vagy bukásra rendeli őket.

Nincsenek hagyományos karakterek. Minden szürke. Nem fekete és nem fehér. Nem jó és rossz. A jóban is van rossz és a rosszban is van jó. Ezek a jellemek a mozgatói a történeteknek.

Persze az álom is fontos szerephez jut. Mint oly sokszor más művemben. Az álom lesz az, mely elindítja az események láncolatát és formálja a gondolkodást. Örök emberi vágyaknak lesz táptalaja. Ezek a vágyak azután kicsíráznak, és felnövekednek a lélekben. Tettekre sarkallják az embert, aki esendő, mert teste csupán porhüvely, a végzet játékszere. Futurista eszmefuttatások ezek. S bár a posztmodern technika mindenre kínál valamilyen megoldást, ezek mégsem tökéletesek. Az élet a maga rendíthetlenségével örök álomra készíti a szereplőket. S ezek az álmok a végzet felé hajtják őket. A kérdésekre válaszokat kapunk, bár sokszor mást, mint amit várnánk.

Most is, mint mindig 5 novella kapott helyet a kötetben. Ezek a novellák felveszik az előző kötetek fonalát, ám mégis igyekeztem újdonsággal szolgálni. Nem stílusban akarnak megújulni, bár az első kötethez képest ez sem kizárt, hanem inkább újabb és újabb történeteket elmesélni abból az írói világból, melyekből a kedves olvasó egyre-másra morzsákat kap, hogy azután e mozaikokat egyetlen képpé illessze össze.

Remélem, hogy akadnak visszatérő olvasók, akik már túl vannak az előző köteteken, s elnyerte a tetszésüket. Nekik most újabb mozaikdarabokkal szolgálhatok. Ám azokról sem szabad megfeledkezni, akik először olvasnak engem. Számukra is igyekeztem önállóan is értelmezhető világot alkotni. Én bízom abban, hogy ez a kötet is elnyeri az olvasó tetszését.

- Garzó László -

Kecskemét, 2007.

Az új világ örökösei

A Föld pusztulása után az emberiség szétszóródott. 750 év telt el azóta, mikor azon a napon, 2577. március 24-én a Béta üstökös becsapódott. A világ hirtelen semmivé lett. Az űrhajók céltalanul rótták a sötét űrt, mint magára hagyott, szél által sodort falevelek. Egyet kivéve. A 100 fős Uránia. Ez az űrhajó az új hazát kereste. Fedélzetén egy maroknyi tudós, katona, történész... Azt az új hazát, melyről csak legenda volt: történt ugyanis, hogy 2077-ben egy űrhajó indult az Aquarius csillagképbe. Mindenki úgy tudta, hogy a küldetés sikertelenül zárult, hogy meghaltak azok, akik elindultak. De az emberiséget becsapták. Az Új Horizont célba érkezett, sőt mi több a csírából, melyet szállított, termékeny civilizáció lett... De ez titok maradt. Az új világ lakói talán féltek, hogy a Föld megmérgezné újonnan formálódó kis társadalmukat. S ez a kis közösség az 500 év alatt titkon nőtt.

Miután a Föld elhamvadt, valaki előállt az ötlettel, hogy kövessék az Új Horizontot. De mindenki bolondnak tartotta őt. Csak százan nem. Ők elindultak az Uránia fedélzetén, azt remélve, hogy a távolban várja őket valami. Talán egy új bolygó, egy szép és lakályos. Kicsit olyan, mint a Föld volt valamikor. De ez csak titkos álom volt. Senki sem tudta, igaz-e?

Az űrhajó átszelte a sötét űrt. Elteltek az évek szinte észrevétlenül. A pillanat most más volt. Elérkezett valami ki nem mondott remény, vagy ígéret. Mely eleven lánggal égett. Feltűnt az űrhajó ablakában a bolygó sarlója, mely kitöltötte a látóteret. Megbámulta egy lány, csendben elvonulva a többiektől. Azután oda ment hozzá valaki.

- Látod, nem volt hiába való, Shanon.

- Igen, talán. A bolygó szép nagy. Az óceánok és a szárazföldek aránya ideális - mondta a lány.

- Nem örülsz?

- Ha ez lenne az, hol vannak azok, akik lakják? 1300 éve mentek el. Talán azt sem tudják, hogy a Föld nincs többé.

- Biztosan - erősítette meg a másik.

- Hol vannak? - kérdezte ismét.

- Már folyik a bolygó feltérképezése.

Az órák csendben enyésztek. Feszült izgalom szállta meg a csapatot. Igen. Végre megtalálták a bolygót, mely új hazája lehet nekik és egy napon az emberiségnek. Hogy most végre találkozhatnak azokkal az ősökkel, akik több mint 1000 éve mentek el az Új Horizonttal. De órákon át semmi. Nincs kapcsolat. Nem fogadta őket senki. Csak a csend. Azután a bolygó forgása következtében feltűnt valami.

- Egy város! - ordította el magát valaki.

Egy titkos jel, mely visszaadhatja a reményt. Az űrből is jól látszódtak a körvonalai, amint az ismeretlen óceán partján elterült. A város léte vegyes érzelmekkel töltötte el a hajó lakóit. Most végre, annyi megpróbáltatás után, eljuthatnak a felszínére. Eltelt még néhány óra, mialatt előkészítették a leszállóegységeket.

- Jössz te is? - kérdezték Shanont.

- Persze.

A város egyik nagy terén ereszkedtek le. Sehol senki. Kihalt és üres, csak az épületek álltak őrt. A szél furakodott közéjük.

- Milyen hatalmas - állapította meg Shanon, amint körbe nézett a tér mentén.

Az épületek magasan felnyúltak. Egy központi szektorban voltak.

- Széledjünk szét, azután itt találkozunk - mondta az egység vezetője.

Shanon úgy érezte, hívja őt valami. Csendben suttogja az ő nevét. Minden elhagyatott, de működőképesnek látszik. Az óriás struktúrák magába fogadják. Őt és társait. Az egyik épület valamiféle központ lehetett. Úgy 3-4 kilométer magas. A körülötte állók lakóegységek. Arra távolabb közfunkciót ellátók. Infotárolók, múzeumok, hivatalok. Erről számoltak be a kommunikációs egységeken keresztül a többiek. Shanon úgy döntött, megpróbál feljutni az egyik tetejére. Mint valami kristályhasáb.

- Semmi sem működik - szögezték le jó két óra elteltével, amint ismételten találkoztak a téren, ahová landoltak.

Egyelőre lehetetlen életet lehelni akármibe is.

Lassan sötétedni kezdett. Felragyogott a gyűrű a bolygó körül. Minden, mint eltemetett emlék valamely távoli korból, örökösen hagyta a jövőnek. Titkos suttogás. Shanon az ég csillagait bámulta. Neheze esett volna szavakká fogalmazni a gondolatait, amit ez a hely keltett benne. Az a sok-sok benyomás, a várakozással teli remény, mely hiú ábrándnak tűnt. Minden, akár álmok halmaza egy szürreális képen, állt össze felfoghatatlan szavakban kódolt valósággá. Egy hang suttogott. Kimondatlan és értelmetlen hang. Csak egyvalami volt biztos, hogy megszólította Shanont. Nem tudni, honnan jött. A nevére szólt hozzá. A lány lehunyta a szemét és hallotta. Érezte.

- Jól vagy? - kérdezte tőle egy kollega.

- Igen, csak... Nem érzem?

- Mit?

- Mintha figyelne valaki.

- És ugyan ki?

- Gyere! - mondta a lány, Shanon, és megindult.

Hívta őt valahová a szótlanság, amióta csak megérkeztek a bolygóra. Csillagok fényénél botorkálva, a város épületei mentén kereste azt, ami hozzá szólt. Nagy, sötét, hideg tömegek, melyek visszatükrözték az égboltot. Azután ott a távolban fényt látott. Elmosódott, lencseként derengő fényt. De fény volt. Tagadhatatlanul.

- Hová rohansz?

Mindegy volt. Válasz nélkül.

Azután feltűnt egy árnyék, mely körvonalazódni látszott, egy fiú ült ott háttal a világosságnak. Döbbszerűen álltak ott. Egymással szemben.

- Te ki vagy? - kérdezte Shanon.

- Egy árnyék - felelte a fiú.
- De neved csak van?
- Ahogy neked is. Boonnak hívnak.
- Nos, Boon... Mit keresel itt?
- Ezt én is kérdezhetném tőletek. Én itt lakom.
- Vagytok többen is?
- Csak én.
- De hát hová lett az Új Horizont népe?
- Azok meg kik? - kérdezett viszont a fiú.

Válasz nem volt, csak az értetlenség. Ki ez az idegen egyedül ezen a bolygón? Túl fiatal volt ahhoz, hogy ő legyen az utolsó, aki még él. Csak volt anyja, apja vagy valakije. De az is lehet, hogy mesterséges úton született. De akkor is kell valaki, aki mindezt végrehajtotta. Nem voltak válaszok. A fiú csak sejtelmesen bámult maga elé.

- Velünk kellene jönnöd...
- Hová?
- Az űrhajóra - mondta Shanon.

Boon vont egyet a vállán.

Eltelt néhány nap azóta, mióta visszatértek az Uránia fedélzetére. Boont megvizsgálták. Kérdeztek tőle néhány dolgot, de ő mindannyiszor kitérő választ adott.

- Valami nem stimmel ezzel a fiúval. Hogy is hívják?
- Boon - válaszolta Shanon.
- Az eredmények túl tökéletesek...
- És?
- Én ezt nem értem. Hogyan élhet ő itt egyedül? Mit eszik, iszik? Valaki csak van még ezen a bolygón.
- Ha akarja, kapitány, én beszélhetek vele újra.
- Rendben.

Újabb napok teltek el, s közben a bázis átkerült a városba. Az egyik központi épületet jelölték ki. Az Uránián alig maradtak néhányan. A város felderítése lassan folyt, sok ezer négyzetkilométeren terült el. Legmagasabb épületeinek csúcsát pedig néha felhők takarták el a kíváncsi szemek előtt.

Boon ott állt az űrhajó ablakában, a bolygó korongját bámulta. Érzései, akár elfeledett élmények, melyek folyton a felszínre kíváncsoznak. Titkos suttogás.

- Vissza vágysz? - szólította meg Shanon.

Mind ahányszor találkozott a tekintetük valami különös történt. A fiú világosbarna hajtincsei akár a megsárgult fűszálak egy Föld nevű bolygón, mely régen a múlt kódébe vészett.

- Furcsa itt lenni.
 - Miért? Még sosem voltál úrhajón?
 - Nem azért - mondta megérintve Shanon kezét.
 - Hanem?
 - Emberek közt vagyok.
 - Hová lettek a többiek?
 - Vissza szeretnék menni. Úgyis mindenki a városban van már - felelte Boon.
 - Rendben.
 - Velem tartasz? - kérdezte Boon.
- Shanon intett a fejével.

A bolygó napsütötte felén most délelőtt volt. Az óceán felől nedves illatokat hozott magával a szél. Az épületek fakón csillogtak a fényben, a víztükör, mint szürreális festmény adta vissza a formákat és felületeket.

- Tetszik? - kérdezte Boon.
- Igen, mindig lenyűgöz. De semmire sem megyünk itt. Minden ajtó, minden épület zárva marad előttünk. Szeretnék egyszer feljutni valamelyik magas épület tetejére, hogy elnézzek a messzeségbe.
- Akkor gyere! - mondta Boon.

Átvágtak a téren afelé a hármastorony kristályépülethez. Ahogy Boon odalépett, megnyíltak az ajtók. Shanon döbbenten vette tudomásul.

- Ezt hogy csináltad?

A fiú nem válaszolt.

Az épület minden rendszere beindult. Egy nagy csarnokban voltak a földszinten.

- Építve az Új Horizont népének a megérkezés utáni 177. évben, a köz javát szolgálva... - olvasta.
- Mi ez a hely? - kérdezte Shanon.
- A központ.

Shanon igyekezett körbenézni, majd a fiú megfogta a kezét.

- A tetőre - mondta Boon.

Testük atomokra hullott szét, s az anyag teleportációjának módján a következő pillanatban már az épület tetején voltak.

- Íme...

Egy eddig soha nem tapasztalt látvány tárult a szeme elé. Épületek, üveg és műanyag tornyok mindenfelé, néhol szigetként bemélyedő terek, héjszerkezetek, és az óceán. Valahogy felfoghatatlan, érthetetlen, mégis az ő szívéhez közel álló város. Annyi év és álom után. Remény, melynek titkos lángja ősi tűzként ég. Azon a napon 2577. március 24-én a Föld semmivé lett. De most valami mégis újjá született. Fent a magasban szél fúj, felhőket hajtva maga előtt,

melyek összeálltak, és széteszlottak. Néha belekapott Boon világosbarna hajtincseibe. Egy-másra néztek. A fiú zöld szemének tükrében, mint távoli mező régről, valami ismeretlen remény csillogott.

- Innen egészen más... - mondta a lány.

- Néha feljövök ide én is... Valaha 310 milliónyian lakták. Tudtad? Életet hirdetett.

- Mi csak százan vagyunk. De a megmaradt emberiségnek új otthon lehetne.

- Nem - rázta a fejét Boon.

- Miért? Hát nem hit, remény, álm és szorgalom emelte e roppant formákat?

- De.

- Akkor?

Boon hallgatott.

A lány is.

- Jó veled itt - szólalt meg végül Boon.

- Miért mondod ezt nekem?

- Hosszú idő telt el az óta, amikor elmentek a többiek.

- Hová?

- Az mindegy.

- És miért?

- Mert muszáj volt.

- Te miért maradtál?

- Büntetésből, mert én így akartam...

- Mikor volt mindez?

Boon vont egyet a vállán.

- Talán 200 éve.

Shanont nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy itt ez a bolygó, a város. Mindenki elment, csak Boon maradt, a fiú állítása szerint. Mégsem lehet az otthonuk. Talán fáj neki ez a gondolat, mert ő szerette volna az ellenkezőjét. Felvetődött benne az is, hogy ki a fiú, aki előtt megnyílnak az ajtók, és érintésére beindulnak a rendszerek. Miféle büntetés lehet a magány 200 éve.

- Szóval azt mondod, ez valami központ volt?

- Innen irányították a várost, s itt ülésezett a legfőbb tanács is.

- Akkor itt fogunk berendezkedni.

- Csak nem maradni akartok?

- Miért? Hová mennénk?! Megtettük az irdatlan utat, gondolod a semmiért!?

- Lesztek többen is?

- Üzenni szeretnénk a megmaradt emberiségnek. Azt mondtad, ezt a várost valaha 310 millióan lakták... otthon adhatna mindenkinek.

- Néhány kolóniákon lézengő pasasnak és nőnek?

- Azoknak, akik túléltek, s most nélkülöznek. Én is egy ilyen kolónián nőttem fel, mielőtt nekivágtunk az útnak. Miért zavar ez téged?

Boon csak titokzatos módon hallgatott. Nem akart válaszolni. A szél rendületlenül fújt fent. Messzire el lehetett látni. A város görbült íve, az épületek sziluettje rajzolt horizontot. Ellenkező irányban az óceán csillogott. Víztükrének végeláthatatlan síksága csendes volt. Shanon ahogy ott állt, érzett valami suttogást a fejében. Mintha ismeretlen és titkos hangok szólának hozzá. Pont úgy, mint mielőtt Boont megtalálta volna.

- Miért nem üzemel az egész város? - kérdezte a lány.

- Viccelsz? Minek, ha egyszer elhagyták...

- De te itt vagy...

- Az nem számít. Tudod egyáltalán, mennyi energiát emésztene fel?

- Hol van az energiaforrás?

- Vagy 20 km-re ide. A város határában egy nagy fúziós erőmű. Az óceán vizéből nyertük a deutériumot.

- Rendben. Megnézzük.

- Látom, mindenképp maradtok...

- Igen, még ha ez neked nem is tetszik.

A reggel tovatűnt, a központi csillag elérte Zenitjét, majd meghaladta azt. Shanon tudatott minden fontosat a többiekkel. Egy kisebb csapat elindult, hogy felkeresse az erőművet. Ki tudja, mi mindent tartogat a város. Olyan hatalmas, hogy ennyi embernek talán egy élet is kevés lenne, hogy minden zugát felderítsék.

A bolygó gyűrűje elmosódott szalagként derengett a légkörön át. Néha megbámulták azok, akik az Urániával jöttek. Talán kissé szokatlan volt a számukra. Idővel azonban éppen olyan hétköznapi lesz, mint bármi más. A várossal is így voltak. Olyan szép és merész. Vajon kik álmodták geometrikus formáit? Hatalmas, amint szervezett egységként nyújtózik az óceán partján. Álom, mely létjogosultságot nyert azokban az időkben, ahogy talán most is. Hang a szélben, mely átjárja a kristályhasábok közti tereket, befurakodik a fülekbe és a lelkekbe, hogy azután széttárja a felismerés magasba emelő szárnyait. Lassan araszolt tovább az égen a központi csillag, hogy megnyújtsa az árnyékokat.

Mind meghaltak, akik négyen elindultak az erőműhöz. Megtalálták, működőképes, s talán be is indították volna, amikor végzett velük a gyilkos gondolat. Összekaszabolt testüket megtalálták. Futótűzként terjedt el a halálhírük. Vizsgálat indult.

- Hallottad? - kérdezte Boontól Shanon.

- A gyilkosságot?!

- Van közöd hozzá?

Boon csak bámult a lányra. Világosbarna hajtincsei az arcába lógtak. Sötét árnyékok telepedtek rá. Zöld szeme furcsán csillogott. Mintha mondani akart volna valamit, de mégis néma maradt. A szavakat magába fojtotta. Néha egy-egy mozdulat, egy futó pillantás árulhatott

volna el valamit. Shanon mindebből nem vett észre semmit. Csak érzett legbelül valamit. Talán a hang beköltözött a fejébe végérvényesen.

Sokáig bámulták egymást. Érzések és gondolatok kavaroztak. Azután váratlanul megcsókolta Boon Shanont.

- Ez mi volt?

- Egy futó érzés.

De ez nem volt igaz. Az érzések ugyan születnek és elmúlnak, de az valahogy más volt. Olyan, mint mikor titkon legbelül kihajt valami, majd szétszórja magvait, hogy azután valaki másban is gyökeret eresszen. Csak nézték egymást bután és sóvárgón. A gyilkosságok, mint akár egy jel, melyből azután világok állnak össze.

- Te titkolsz valamit.

Nehéz lett volna elhinni, hogy a sötét oldal hatalmába kerítette Boont.

- Nincsenek titkaim - felelte a fiú. - A titok a városé - tette hozzá egy kicsit később.

Új reggel virradt. Boon nem volt sehol. Pontosabban valahol másutt a városban. A csapat elkezdett berendezkedni a város központi épületében. A körülötte elterülő tér sugaras és koncentrikus mintái különös egységet alkottak.

- Mit gondolsz Boonról?

- Nem tudom kapitány - mondta Shanon.

- Valami véleményed csak van.

- Igen. Többet tud, mint amennyit mond.

- Titka lenne?

- Furcsállja?

- És a gyilkosságok? Rajta kívül nincs itt más.

- Tagadja, hogy köze lenne hozzá. Bár nyíltan vállalja, hogy nem szívesen lát itt minket, s az ötletet, hogy letelepedjen a megmaradt emberiség, ellenzi.

- Miért?

- Nem tudom, és nem is mondja.

- Egy újabb titok.

- Azt mondja, mindenki elment, s csak ő maradt itt, büntetésből, s azt is önként vállalta.

A létezés megannyi kérdése csapongott a fényben megtévedt molylepkéként. Lassan sötétedett, s az égre felkúszott a bolygó holdja. Óriásinak tűnt. Boon még mindig sehol. Valahol eltűnt a város szövetében. Kiküldtek néhány embert a környező szektorokba. Lassan már vissza kellett volna érniük. Különös volt a sötétedés. Gyilkos gondolat sutogott a városban. Egyik épülettől a másikig suhant. Hosszú árnyékot vetve a holdfényben. Azután lesújtott. Valami penge, mely megint összekaszabolt két embert az Uránia légénységéből. A szétfolyó vér tócsákat hagyott a kövezeten. Elhaló néma sikoltás visszhangzott.

- Hol voltál? - kérdezte Shanon, amint összetalálkozott Boonnal a téren.

Legalábbis ő így hitte.

- Nem fontos - válaszolta.

Shanon oda lépett hozzá, átölelte őt.

- Mi ez? - kérdezte.

A kezét vörösre festette a vér.

A fiú szó nélkül elrohant.

Shanon sietve ment be az épületbe.

- A kapitány hol van?

- Még nem hallottad?

- Mit?

- Egy órája megint megölték két emberünk. Valami éles tárgyral összekaszabolták őket.

Shanon megborzadt. A keze csupa vér. Boontól lett véres. De nem az övé volt, hanem azoké a szerencsétleneké. Őrjöngve rohantak a percek egymás után. Boon lépett be az ajtón. Rárontottak.

- Kapjátok el!

- Hé, mi folyik itt?

- Megölted őket!

- Kiket?

- Az előbb találkoztunk, s véres lettem tőled...

- Nem! Esküszöm, én nem bántottam senkit!

- Zárjátok be valahová! - mondta a kapitány.

Boont elvitték az egyik szobába, mely hajdan valami iroda lehetett. Hosszú órákat töltött ott. Csak bámult kifelé, vagy a sarokban állt. Nehéz lett volna megmondani, hogy pontosan mennyi idő telt el, míg végül Shanon jelent meg. De mindegy is lett volna. Először nem szólt semmit. Mélyen érintette őt a dolog. Végül azután kikívánczozott belőle.

- Megölted őket! Miért?

Boon csak a fejét rázta.

- Ne tagadd. Minden ellened szól!

A lány elsírta magát.

- Lehet - felelte Boon.

Majd odament hozzá. Zöld szemének tükrében megfejthetetlen és ismeretlen őszinteség remegett, a lány mégsem vett ebből észre semmit.

- Elárultál engem, pedig én éreztem irántad valamit... - mondta és elment.

Boon még sokáig tűnődött. Ő tudott valami olyat, amit ez idáig rajta kívül senki más. Mégsem árulta el, mert ez egy olyan titok volt, mely a létezés legvégsőbb rejtelve. Ész fel nem foghatja, szó el nem mondhatja. Csak érezni lehet, s egyedül az érzi, akihez hozzá kapcsolja.

Kilencvennégy. Ennyien voltak. Még sötét volt. Shanon is azt hitte, amit a többiek. Csend volt, csak egy hang suttogott. A hang, mely azóta mindig hozzá szól, az ő nevét mondja. Néha félelmetes, de már kezdi megszokni. Talán a bolygó lelkének hangja ez, vagy valaki másé. Elfeledett valakiké, akik egykor itt éltek. Lehet, hogy nem számít. Rejtelmes és titkos létezés, mely mozaikdarabokból áll össze. Kint lágy szél fúj. Árnyak vetültek szabálytalan mintát rajzolva. Az egyik árnyékból egy fiú léptett elé.

- Ki vagy? Boon? - kérdezte félve.

Olyan volt, mint ő, mint Boon. Zöld szemének csillogása, és világosbarna hajtincsei elősejlettek a sötétségből.

- Boon? Te...

A fiú a fejét rázta.

- Ki vagy? - ismételte meg a kérdést Shanon.

- Nem olyan rég találkoztunk...

- Te nem Boon vagy, pedig pont úgy nézel ki.

- Számít ez valamit?

- Miért?

- Hogy miért? - ismételte meg. - A miértekre sosincs válasz. Félsz?

A lány csak intett a fejével.

- Most azon gondolkodsz, hogyan lehet ez? S ki tudja, vagyunk-e még többen is?! Ám feleslegesen. Ti nem maradtatok - mondta a lány fülébe súsuga.

- Szerintem ez a bolygó épp úgy lehet a miénk, mint akárki másé. Hisz az Új Horizont népe elhagyta.

- Kilencvenhárom, kilencvenkettő, kilencvenegy. Előbb-utóbb elfogytok.

- Örült vagy!

- Nem - válaszolta elmosolyodva.

Elment. Alakja feloldódott a sötétben.

Shanon is visszasietett a központba. Beszélni akart Boonnal, most, hogy az igazság egy morzsája a kezébe hullott. Még mindig a fejében motoszkált a hang. Nem tudni, kié volt.

- Miért jöttél vissza? - kérdezte Boon.

- Kicsoda ő?

- Szeretném, ha egy napon ez a város, és ez a bolygó a tiétek lenne? Soha nem lesz az, ha ő nem segít. Az energiaellátás és az összes többi rendszer újraindításához én kellek és ő...

- Te titkolsz valamit. Kérlek, meséld el nekem...

- Mihez kezdenél vele? - kérdezte Boon.

Boon odament a lányhoz. Szerette volna megérinteni, éreztetni vele a dolgokat, de valahogy nem ment. Néma recsegés, a csend. A város. Egykor élt. Emberek lakták, akik szerettek és gyűlöltek, álmodtak szépet és jót.

- Elmehetek?
- Szabad vagy. Elmondtam, hogy nem te voltál.
- Akkor gyere.
- Megyünk valahová?
- A központi hangárba.

Átteleportáltak. Valahol a város egy másik részén voltak. Vagy 40-50 sikló állt sorban egymás mellett. Mind egyforma. Boon az egyikhez ment, és beszállt. Majd Shanon is. Elindultak. A kijáraton át elhagyták a várost. Előttük az óceán víztükre, mely a távolban a horizonton ívvé hajlott. Lassan hajnalodott. A sárga csillag, mely körül a bolygó keringett, a látóhatár fölé emelkedett. Minden arany fényben csillogott. Olyan pillanatok voltak ezek, melyet nagyon rég látott Shanon. Talán el is felejtette, hogy milyen is.

Halkan zizegett a sikló, ahogy az óceán felett haladt. A város sok kilométeres épületei lassan feloldódtak. Azután egy fekete obeliszk tűnt fel, mint felkiáltójel, a víztükréből kiállva. A sikló megállt, majd leereszkedett. Az üvegtető a fejük fölül visszahúzódott. Lágy szél fújt.

- Megérkeztünk - mondta Boon.

- Hol vagyunk?

- Valamikor itt egy nagy csata volt. Sokan odavesztek. Az Új Horizont népe a kezdettől fogva el akart zárkózni a Földtől, mert tudtuk, csak bajt hozna ránk. De a háború szelleme erősebb volt s egy nap felütötte a fejét, hogy megmérgezze mind azt, mi évszázadok alatt épült.

- És kik harcoltak?

- Én és ő. Nagy seregek. Az Új Horizont népe megtapasztalta a háborút, úgy döntött, elhagyja ezt a bolygót, melyet beszennyezett a pusztítás. Büntetésből azonban nekem és neki itt kellett maradnunk...

- Kicsoda ő?

- Egy klón, de olyan, mintha testvérek lennénk.

- Azt mondd, sokan itt vesztek? - mondta Shanon, és felpillantott a gránitemlékműre. Monumentális volt.

Fekete teste, mint hideg árnyék, mely elnyel minden mást.

- S miért volt a nagy háború?

- Amiért lenni szokott: hatalomért.

Valahogy furcsa volt a pillanat, olyan, mely kivételes. Mint mikor egy nagy titokra fény derül, s ez a titok mindent megváltoztat. Tova rohantak égi pályájukon az ismeretlen csillagok, s az égbolt enyészett és épült. Akár gyorsított felvétel. Teltek a percek némán, és szótlánul. Az igazság ott visszhangzott a levegőben, mégis el volt rejtve. A siklót néha meg-megtaszították a hullámok.

- Szeretném, ha másként lenne...

- Mit értesz ez alatt? - kérdezte Boon.

- Ha az új világ megtelne élettel.

- Valamikor a város tele volt emberekkel... de ezt már úgy is tudod. Ha behunyom a szemem, még mindig látom.

- Ő miért nem akarja? Vagy például te?
- Hogy ő miért, azt talán tőle kellene megkérdezned...
- És te?
- Talán mert ezt a világot már beszennyezte egyszer a gonoszság. Jobb lenne, egy olyan világ, ahol még semmi sincs. Ahol ti lennétek az elsők. Jobb, mint megörökölni elmúlt generációk elátkozott üveg tornyait.
- Miért?
- Hit, szorgalom és önzés. Embert magába szívó víziók, és roppant álmok, melyek felőrlik az életet. Ez volt a város. Most olyannak láthatjátok, amilyen fénykorában volt. De itt van ez az obeliszk az óceánban... Azt mondja, mindez mit sem ér.
- Hogyhogy?
- A vízfelszín alatt siklók ezreinek roncsai. Megannyi összezúzott élet...
- Szeretném megérteni...
- Felesleges.
- Ne mondd ezt, hisz csak kihoztál ide.
- Igen, hogy lásd. És soha el ne feledd. Az én büntetésem is ez.

A város. Hirdetett régen volt dolgokat. Álmokat, ahogy Boon mondta. Lehet, hogy bonyolultabb a látszatnál. Most a várost járta Boon. Őt kereste. A másik énjét, aki ő volt, de mégsem, aki belőle való volt. Fakón fénylett a bolygó gyűrűje az égen. Mint megannyi színes álom. Elfeledve és eltemetve. Azután megtalálta. Tudta, hol keresse. Álltak ott egymással szemben, ahogy az árnyékok megnyúltak. Egymás zöld szemébe néztek, melyben távoli világok tükröződtek.

- Miért ölöd őket? - kérdezte Boon.
- Megint a régi történet.
- Nem! Ez most más.
- De! pontosan ugyan az. Mi ketten nem értünk egyet. Ahogy 200 évvel ezelőtt sem.
- Akkor is te kezdted...
- Te nem értetted az álmot. Mely folyton hozzád szól. Csendben suttogja a nevedet. Megszólít téged, és a fejedbe költözik. A lelkedet akarja, a szemeddel lát, a füleddel hall. S új világot mutat neked.
- Az álom... - ismételte meg Boon. - Egy hideg árny, mely a képzeleteddel játszadozik. A sötét oldal.
- A bolygó lelke - felelte a fiú.
- Meglehet.
- Minket választott. A közös lelkünket.
- Az álom rabja lettél.

- És miért baj az? Az emelt eszméből és vágyakból tornyokat. Soha nem látott formákat. Civilizáció, mely megvéd. Város, mely értelmet ad. Hang a szélben. Most is folyton hív. Befurakodik az óceán felől...

- Elvette az eszed!

- Nem hiszem - felelte a fiú.

Nehéz volt értelmét keresni a dolgoknak. 200 éves suttogás. Az árnyékok egyre hosszabbak lettek. S a fények sejtelmes színekkel vonták be a formákat. Néha befurakodott valami fuvallat a terekre, azután végigszaladt magával görgetve ezt-azt.

- A legjobb, ha most teszem meg - mondta a fiú.

Egy fegyvert húzott el, s lelőtte Boont.

Eltelt néhány nap. Az eső esett. Végigfolyt a víz az utcákon. Csendes, áztató eső. Boon egy szobában feküdt. Még eszméletlen volt. Shanon figyelte őt. Talán aggódott érte, talán valami többet érzett iránta. Ki tudja. Minden olyan néma és szótlan. Csak titkos fecsegés, mely falakból ivódik a termekbe. Jó lenne megérteni. Shanon is hallja a hangot. A nevéen szólítja. Azután egy elfeledett éjszakán ő is láthatta, mely csak két ember kiváltsága volt. Ahogy a pusztaságban, állt feléje rohantak a felületek. Az égbolt vakítóan ragyogott, s feltűnt egy város. Egyforma épületek, egy hosszú völgy, s a központban, egy téren a sok kilométeres geometrikus hasáb. A környezetét tükrözte vissza...

Most szeretné megérinteni Boont. De nem ment. Még órák teltek el, végül magához tért. Még zavart volt a nyugtatóktól.

- Hol vagyok? Rám lőtt...

- Igen, de most már jobban vagy.

- Nem adja fel... hisz benne.

- Miben?

- Az álomban.

Egy zavart vízió, vagy több annál. Lehetetlen megmondani, melyik. Most még. A jövő rejti magában a választ, s csak azon a napon tárja fel, mely titkon jön el.

- Beszélned kell vele... - mondta Boon.

Shanon a várost járta. Nem tudni, hol tűnik fel a titokzatos fiú. Talán lehet, hogy meg sem lehet találni. Ő találja meg az embert. A város. Elnyeli az embert. Oly roppant kicsi benne. A központi csillag egyre feljebb araszolt az égen. Most üres. Ha elkiáltaná magát, senki sem hallaná. Ki tudja, mit rejt sok-sok kilométerrel arrébb, vagy a föld alatt, az üvegtornyok tetején. Felderítetlen még. Alig egy hete vannak itt. Hívja őt valami. Egy árnyék. Követi, majd a fiút pillantja meg.

- Mit akarsz tőlem?

- Miért akartad megölni?

- Boont? Most találkozunk harmadjára - állapította meg.

- Egyáltalán ki vagy? Mi a neved?

- Szólíts, ahogy akarsz.
- Rendben. Akkor ezentúl Chrisnek hívlak. Ez volt a neve az egyik embernek, akit megöltél. Tudod ő jó ember volt...
- Nemrég a suttogás mutatott neked valamit.
- És?
- Most már te is ismered az álmot - mondta Chris.
- Arra a zavart látomásra gondolsz?
- Miért? Mit láttál?
- Egy várost.
- És nem ismerted fel?
- Honnan kellett volna? Életemben először most látok igazi várost.
- Az álom ezt a várost mutatja... Gyere! Lásd a saját szemeddel.

Chris felvitte Shanont az egyik épület tetejére.

- Nézd!
- Shanon elnézett az óceánnal ellentétes irányba. Azt látta a távolban, amit az álomban.
- Nem hiszem, hogy jelent ez valamit.
 - Akkor tévedsz!
 - Miért?
 - Látnod kellene azt az épületet közelebből is.
 - Bevallom, nem szívesen megyek veled sehová.
 - Valamiért mégis felkerestél...

Chris is kerített egy siklót. Beszálltak. A sikló lassan emelkedett, majd megindult az épületek alkotta szirtek között. Talán 20 km-re lehetett az a hely. Gyorsan haladtak, s az épület egyre nőtt, amint a távolság elkopott. Feltűnt furcsa formája. Egy égbe kiáltó hasáb, melyet kristálysobrok díszítettek. Shanon egyre csak bámulta a felületek és formák játékát. Nem győzött betelni vele. Magával ragadta.

- Az álmok tornya - mondta Chris.

A bejáratot szárnyas génuszok őrizték. Beléptek. Bent az óriási tér, mely felnyúlt sok emelet magasba, fények szűrődtek be, és a félhomály keveredett. Összefonódó szobrok százai alkottak kavargó egyveleget.

- Miért jöttünk ide?
- Hogy lásd, érezd, halld!
- A suttogás... - mondta Shanon.

Lassan elhatalmasodott, uralni kezdte a teret és a bent lévőket. Mintha megnyílt volna valami. A fény egyre csak áradt. Vörös lángtenger, mely kavargó örvényként élt. Egyre csak a nevét hallotta Shanon. Hideg árnyék, mely rátelepedett a világra.

- Érezd, amit ember még nem érzett, lásd, amit nem látott még, és halld, amit nem hallott sohasem.

- Szóval innen ered a suttogás.

- Innen.

- És mit mond?

- Talán mindenkinek mást.

Shanon lopott magának Chris tekintetéből egy pillanatot. Neki is pont olyan zöld szeme volt, mint Boonnak. Hiszen elvégre egymás klónjai, vagy mi. Ez a másodperc magába sűrített mindent. A létezés legvégső titkát is talán. Hogy a fiút álmok és vágyak hajtják. Ez a hely a boldogság kék madara az ő számára. S Chris fejében kel életre az álom csírájából a nagy eszme.

- Miért volt a háború? - kérdezte Shanon. - Boon megmutatta nekem az obeliszket az óceánban.

- Boon nem mondta neked?

- Hogy hatalomért. És csak a büntetést, amit az Új Horizont népe rátok rótt.

- Így is lehet mondani. Boon túlélte?

- Igen.

- Ha hatalom az, hogy az álomnak szenteljük az életünket, és megvalósítjuk azt, akkor igen.

- Miért nem akarod, hogy itt maradjunk, vagy hogy a megmaradt emberiség letelepedjen?

- Ti lennétek az új világ örökösei? - kérdezett vissza Chris.

- Nem tudom. Gondolom, igen.

- Miért?

- Mi valaha egyek voltunk, amikor 2077-ben elindult az Új Horizont. A világunk semmivé lett 2577. március 24-én, amikor a Béta üstökös becsapódott.

- És?

- Azóta vágyunk új otthonra - mondta Shanon.

- Tudod, ez a torony már akkor is itt állt, amikor az Új Horizont népe megérkezett. 17 generációval ezelőtt valaki megtalálta, belépett ide, ahogy most mi, és megalapította ezt a várost. Boon és én annak az embernek a 17. reinkarnációjai vagyunk.

- Ketten egy emberé?

- Igen. Akit először hívott magához a suttogás, benne együtt volt jelen a jó és a rossz. Ez most szétszakadt...

- Te lennél a gonosz?

- Hosszú és szenvedéssel teli volt a 200 év magány.

- S most ezért ölsz minket?

Chris nem felelt. Tettei talán önmagukért beszélnek. Zöld szeme újra és újra magához vonzotta Shanon tekintetét. A fiú haját árnyékok festették meg. Minden egyszerre volt jó és rossz, szép és csúnya, szokatlan és megszokott. Ez a hely valahogy elvarázsol mindenkit 17 generáció óta. Egyre csak az álmot súgja a fülébe annak, akit kiválasztott. 200 évvel ezelőtt ez két ember volt. Álmaik szétváltak a tudatalatti megannyi titkos labirintusában, s azóta nem értik egymást. Milyen különös.

- S mi volt a te álmod? - kérdezte Shanon.

- Város és civilizáció. Új és új tornyokat emelni valami elvont eszmének. Uralkodni akartam az emberek szíve felett.

- És Booné?

- Talán a szabadság. De ezt miért tőlem kérdezed?

- Hiszen csak tudod?!

- Mindez nem számít.

- Miért?

- Mert most már talán azoknak lett igazuk, akik elmentek, s többé nem térnek vissza. Nem jó ez így, hogy két emberé az álom...

- Ezért akartad megölni Boont?

Chris csak vállat vont.

- És mi van akkor, ha nem is két emberé az álom. Ha a suttogás azon a napon, mikor ide érkeztünk, megszólított valaki mást is közülünk...

- Téged? - kérdezte Chris.

Néhány percnyi hallgatás vett erőt rajtuk. Furcsa volt a pillanat. Elfelejtett és elrejtett létezők kerültek felszínre. Talán nehéz lett volna megmondani, hogy mi lesz ez után. Néha történnek dolgok, melyek magukban hordozzák a változás csírait. Sokszor megbújnak a téridő szövetében, később mégis lavinát indítanak.

- S neked mit mutatott az álom?

- Hiszen tudod. A pusztaság helyére álmodott tornyot.

- Ezt mindenki látja. Ezzel hív magához. Én azt kérdezem, ami ezután jön...

- Ezután?

- Lehet, hogy még tudatalattid legmélyebb zugában van elrejtve. Majd ha már fel tudod idézni, akkor keress meg ismét - mondta Chris.

A fiú később szótlan maradt. Visszavitte a siklóval Shanont oda, ahol találkoztak. Elment. Utána űr maradt, teli megválaszolatlan kérdésekkel. A lány még sokáig gondolkozott a történeten, azon, amiről beszéltek, s azon, amiről talán kellett volna, de mégsem mondták ki. Megfejtethetetlen jelek titkos halmaza. Akár az álom, a vízió, mely a képzeletével játszadozik, s most valahol agyának legmélyebb zugában pihen. Arra várva, hogy újra felfedezzék.

Nehezen teltek a percek. A létezés állandósága szétszakadozni látszott, amint a sárga csillag áthaladt az égen. A város, mely olyan hatalmas, hogy szinte elnyel, egyre csak magához hívta az újonnan érkezőket. A civilizáció csábító gondolatát ígérte. S ez a gondolat most mindennél többet ért. Álom. Az elrejtett, az elfeledett. Egy napon mégis a felszínre tör.

- Mi bánt? - kérdezte Boon.

- Elvitt valahová Chris.

- Ki az a Chris.

- A hasonmásod, nem volt hajlandó elárulni a nevét, így Chrisnek neveztem el.

- És hová?
 - Azt mondta, Álmod Tornyának hívják a helyet.
 - Szóval oda - intett a fejével Boon. - Mindketten jártunk ott, s most már te is.
 - Volt egy álmom, ahogy magához hív.
 - És mit mond neked ez az álom?
 - Nem tudom felidézni.
 - Talán jobb is így. Ránk csak bajt hozott. Megmondta, hogy miért nem akarja, hogy maradjatok?
 - Ahogy vesszük. Te sem tudtál rá konkrét választ adni, pedig téled is megkérdeztem.
 - Ez a bolygó csupa meglepetés. Néha úgy hiszem, lelke van. Önálló akarata, s az álmok útján üzen.
 - Hiszen azt mondjátok, rossz volt az a 200 év magány.
 - Igen. Az volt. De itt maradni feladat, mely terhet ró az emberre. Ezt ti is tapasztalni fogjátok. Századokon át épült ez a város.
- Shanon nem akart erre válaszolni. Számára a vágy, új otthont lelteni, mindennél erősebb volt.

Beköszöntött az éjszaka, a jókora holdtányér lebegett az égen a ködpamacsok felett, melyet az óceán felől hozott magával a szél. Mindenki aludt, a központi épület némaságba dermedt. Chris sem rótt az utcákat, és Boon is elcsöndesedett, akár a megszokottság. Álmod. Mostanában oly sokszor elhangzott ez a szó. Jelentését mégsem igazán érteni. Ez idáig. Megszállta Shanon tudatát. A fehér pusztaság, és a néma zúgás, amint feléje rohannak a felületek, mint szürreális felvétel, hol egyre csak peregnek a képek. Látja a várost, melyből felnő a torony. Szétoszlik. Az ő nevét suttogja a szél hangtalan sóhaja. Egyre csak magához hívja. Azután valami eleven vörös örvény, mintha tarka színű milliányi pillangó lenne, melyeket sose látott még. S összeálltak egyetlen felületté. Az ő neve. Magát látja. Szétoszlik minden, s kék gázörvény öleli át. Felfedi a nagy titkot, mely eddig eltemetve szunnyadt. Hogy benne született újjá...

Hajnalodott. Chris ott állt az óceán parti korzó korlátjának támaszkodva. Körülrajzolta őt a fény. Világosbarna hajtincsei arcába lógtak. Most új reggel virradt. Az óceán zúgása elnyomta a csendet. A város sok kilométeres épületei lassan magukba szívták a nyugalmat. Csak várt ott csendben és türelmesen. Valahogy megsejtette, hogy változás jön. Még nem volt biztos semmiben sem, ám mégis most minden más. Hamarosan felsejlik az idő szövetében ez a csomó, s akkor valami új kezdődik. Ki tudja, hogy miért, vagy hogy hogyan. Csak egy biztos, hogy valami új, és nem lehet megállítani. Lassan oszlott a pára, s Shanon alakja bontakozott ki belőle. Fehér ruháját a szél fodrozta. Ketten voltak. Egymást nézték.

- Ki vagy te? - kérdezte Shanon.

Chris elmosolyodott.

- Javíthatatlan álmodozó, aki hiszi, hogy jobba teheti a világot.

Egy percre csend lett.

- És? Tudod már, mit mondott neked a suttogás? - kérdezte Chris.

- Igen. Hogy bennem született újjá az Új Horizont népe.
- Mitől vagy ebben olyan biztos?
- Láttam álmomban.
- Az mindjárt más - mondta a fiú. Odahajolt hozzá, behunyta a szemét, és megcsókolta Shanont.
- Valóban - tette hozzá nem sokkal később.

Teltek az évek szótlanul, Chris és Boon beindították Shanon kérésére a város valamennyi fő rendszerét. Újra élt. Azután évszázadok teltek el, s az emberiség megmaradt része új otthonra lelt. Az Új Horizont népének örökösei lettek. A város megtelt, s az álom tovább élt, hogy új városok nőjenek ki a semmiből másutt is. Kezdetben furcsa volt a suttogás, mely minduntalan keresett magának valakit, akit megszólíthatott, akinek a fejébe beköltözhetett, hogy megajándékozza őt valami különleges dologgal. Így 500 év elteltével azonban már megszokott. Az új remény napja. Így nevezték el azt a napot, amikor Shanon, 100 emberből egy, megkapta mindazt, melyre vágyott. S lelkének titkos rezdülései összekapcsolódtak valaki máséval. Az a nap örökre emlékezetes maradt ezen a bolygón.

Az ostrom

Elveszett álmok, melyek a világot táplálták. Megfáradt, és elnyűtt képek, mint megannyi titkos ikon. Elfeledett szimbólumok. A világon háború volt. Az emésztette és rága csontjait. A nagy világégés. Kár is lett volna számolni. Felesleges. Talán nem az a lényeg, hogy miért és hogyan. Talán csak egy a fontos, hogy zajlik. Frontok feszülnek egymásnak a végső hatalomért. Álom ez is. Egy fiú elméjének tisztavirág életű kivetülése. 10 év óta létezik. Él. A maga szabályai szerint. Eltemet és felkarol. Város. A legfőbb, ahol Lucas is él. A fiú, aki elmehetett volna a bátyjával azon a napon, de a forradalom hatalomra emelte, s ő úgy döntött, Európa Cityben marad. Azon a napon még csak 15 éves volt, mikor az ember megkezdte ember elleni harcát, s gépek millióinak bevetésével megkezdődött a Föld inváziója. Azóta 25 éves lett. Lelkében szeretet és gyűlölet égett el nem múló lánggal, s a világ magához ölelte őt. Most is tavasz volt, mint akkor. Európa City a folyton zajos város elcsendesedett néhány percre, azután a virtuális tér hologramjai elsötétültek, majd újraindultak.

- Megszakítjuk adásunkat. Ma reggel az egységesített idő szerint 8:00-kor elesett Új Estonia városa. Ezzel megnyílt az út Európa City felé...

A hírműsorok még sokáig villództak, s egyre csak szétszórták a 295 milliós város bukásának képeit. Lucas is megállt, hogy megbámulja, majd indult tovább. Kint állt a téren és tűnődött.

- Mi bánt? - kérdezte Nicole.

Lucas lassan megfordult és a lányra nézett. A fiú világos hajtincsei a délelőtti fényben oly valószerűtlennek tűntek.

- Elesett - mondta.

- Igen, hallottam. De, te is tudod jól, hogy messze még az ellenség...

- Ha nem sikerül feltartóztatni, csak idő kérdése, mikor ér el bennünket. Már ma is megtörténik, hogy egy-egy sikló betéved a városba.

- Az űr- és légvédelmi ágyúk mindet leszedik.

Lucas csak intett a fejével.

- Eljöhet azonban az a nap is, mikor százával rajzanak a városra - tette hozzá.

- Ez bánt?

- Gépek harcolnak. Már tervezzük a nagy csapatösszevonást 6,5 millió géppel...

- Hol?

- Innen 500 km-re.

- Mégsem ez az igazi ok... - mondta a lány.

- Lehet, tudod, sok minden történt azóta, hogy a Föld harcban áll és invázió fenyegeti. Mindenki, aki jelentett valamit, elmenekült. S a forradalom tébolya engem emelt hatalomra. Valamiféle jelkép lettem.

- Igazad lehet.

- Te is így látod?

- Remény vagy. Fény a sötét órákban, hogy egy napon a győzelem részesít minket a kegyében.

- Sokan vannak ezzel így, azt hiszem.

A fiú a korlátra támaszkodva figyelte a távot, a város ívét. Fehér-narancssárga ruhája szinte belemosódott a messzi épületek sok kilométeres sziluettjébe, melyek álmot hirdettek. Milyen furcsa, s talán egy kicsit félelmetes. Még nem tudni, mit hoz a jövő. Csak a jelen van. Tervezni is kétséges dolog. A város. A maga sok százmillió lakosával, akár egy megfeythetetlen idea, mely szembe száll a pusztulással. Az öröklétnek szánt gondolatként emelték anno.

- Ha testem elhamvad a lángokban, ígérd meg, hogy mellettem leszel, mikor magammal viszem a hatalom szimbólumát.

- Rendben - intett a fejével Nicole.

- Tudod, most minden lehetséges - kezdte Lucas. - Harc folyik ezért itt - mondta.

A nyakában lógott.

- Mi ez?

- Egy infotároló.

- És?

- Az én genetikai kódomban nyitja meg. De nem is ez a lényeg, hanem a tudás, melyet magában rejt el.

A lány csak bólogatott.

- Ezért a szomorúság...

Igen. Ez itt kultúra, civilizáció. Az emberi generációk százainak álma. Mindig van, aki rosszra használná. Nem építene, hanem pusztítana. Az ellenség nem győzhet...

- Így minden érthető.

- Ha elbukunk, magammal viszem a sírba, ahogy mondtam.

- Ne gondolj erre - kérte a lány.

- Én sem szeretném, ha így lenne.

Még bámulták egy darabig a távot, mely olyan hívogató volt. Hordozott valami mást. De megfogalmazni, hogy mi ez a más, nem lehetett.

- Gyere, menjünk - mondta Lucas.

A lány és Lucas beszálltak a közelben álló helikopterbe, mely a magasba emelkedett. A város épületei, mint hatalmas sziklák magasodtak. Szokatlanul merész formái kijelölték a létezés színpadát.

- Uraim! A Földet irányító Forradalmi Bizottság, amikor magához ragadta a hatalmat, már tudtuk, hogy elkerülhetetlen az invázió.

- Úgy van! - kiabáltak be többen.

- Éljen a forradalom! - mondta egy vénember a maga átszellemült fanatizmusával.

- Most, hogy elesett Új Estonia, szabad az út a fővárosig... ezért megkezdtek a csapatösszevonást, hogy feltartóztassuk az ellenséget. Döntő ütközet lesz ez, ahol 6,5 millió gép áll szemben az ellenség 5,5-6 milliósra becsült erejével...

Többen felálltak. Ütemes taps következett.

Még egy-két nap az előre megjósolt ütközetig, mely eldönti majd a továbbiakat. Néha kell valami felismerés, mely által a dolgok átértékelődnek. A világgal is ez a helyzet. Csak Lucas maradt hátra. Azok, akik elmenekültek, messze járnak. Talán a Marson, vagy a Naprendszeren túl. Ők feladták. Csak Lucas nem. Benne meg volt a hit.

- Mondd, mi dolgod neked a Forradalmi Bizottsággal? - kérdezte Nicole.

A helikopter elektromos motorja némán zúgott.

- Hiszen tudod. A bátyám volt a főtitkár. Ő azonban a másik utat választotta.

- De pont téged emelni a helyére?

- Aki még hisz az álmokban? - kérdezett vissza a fiú.

A lány bólintott.

- Tudod fontos az ilyen időkben, hogy valami a folytonosság látszatát keltse. Fontos a Föld 7 milliárd lakosának és annak a 300 milliónak, aki Európa Cityben él.

A helikopter rendíthetetlenül rótt megszokott úját. Mintha az ismeretlenségbe tartana. Furcsa volt. Sokszor megtették ezt a távolságot. Mégis mindig mintha új lenne. Egyre-másra kerülnek elő a részletek, melyek felfedezése felért a teljesség varázsával. Megérkeztek. Egy kőépület az üveg és műanyag tengerben. Ott, ahol a folyó az óceánba torkollik. Nemes anyagok. Zászlók, melyek testébe belekap a szél, és mondanivalójukat elviszi máshová is.

Álltak ott egy darabig. A fiú szemének kéksége olyan hívogató volt. Ésszel fel nem fogható, szavakkal el nem mondható. És mégis volt valami, ami csak a kommunikáció útján képes szárnyat bontani. Megannyi gondolat és eszme és vágy, melyek el voltak rejtve. A pillanat azonban előhozta őket. Lucas megcsókolt a lányt. Furcsa volt. Igen, mert a világ mást várt. Ám sokszor olyan dolgok történnek, melyekre senki nem gondol.

- Miért jöttünk ide? - kérdezte Nicole.

Lucas eleinte nem akart válaszolni.

- Tudod, hol vagyunk?

- Nem.

- Menjünk be, és meg fogod érteni.

Beléptek. Csend fogadta őket, mely a gránit- és márványfalakból áradt.

- Tudtad, hogy a tiszavirág egyetlen napig él?

Ezt a helyet a léleknek szánták...

Eltelt egy újabb nap. Egy végtelen síkság Európa Citytől jó 500 km-re. Ahol a front feszült egymásnak. Több mint 12 millió gép állt szemben. Zajos harc, a háború iszonyata, amint összecsaptak. Órákon át tartott az ütközet. Nem sikerült döntő csapást mérni. Az ellenség komoly veszteségeket szenvedett, de hamarosan utánpótlást kap. Így a földi erők megkezdték a visszavonulást, egészen Űrkikötő nevű városig, mely mintegy 100 km-re volt Európa Citytől. A város kivetítői a harc képeit sugározták. Az elemzők pedig már egyenesen a főváros Európa City közelgő ostromára figyelmeztettek. Ha a város elesik, vele sírba száll a remény. Szimbólum értékű. Az ellenállás és a harc szimbóluma.

- Néha szeretném, ha nem az lennél, aki - mondta Nicole.
- Mire gondolsz?
- Szeretném, ha semmi közöd nem lenne a Forradalmi Bizottsághoz.
- Miért?
- Azért, hogy viszont szerethesselek. Tudom, érzel irántam valamit, s ennek jelét is adtad.
- Nekem nem volt választásom. Engem senki sem kérdezett meg. Azon a napon, amikor áttörték a Föld körüli védelmi gyűrűt, mind elmenekültek, s a forradalom sorsot szánt nekem.
- Tudom - intett a fejével a lány.
- Mégis azt mondd, jobb lett volna, ha elmegyek, vagy ha nemet mondanék...

Nicole erre nem felelt.

Hallgatás következett. Lucas jól tudta, miről beszél a lány. Talán igaza lehet, mégis nehéz elfogadni, amit mond. Mert Lucas immáron nem egyszerűen egy fiú. Az ő álmai és vágyai, egész lénye, az, hogy létezik, a közt szolgálja. Ő remény milliók szemében. Valaki mindezen túl azt kéri tőle, hogy legyen csak egy fiú. S amit adni tud ezért, a szerelme.

Az égen átrohantak a felhők vízgőz formái, s Európa City fényei megkoptak. Örökkévalóság-nak szánt geometriák. Megannyi kijelző villódzott, s talán lehetetlen lett volna megmondani a dolgok igazi értelmét. Azok elbújtak a létezés bugyaiban.

Megálmodott álmok, melyek senkinek sem kellett. Nicole elment, és Lucas magára maradt. Egyre csak azok a szavak jártak a fejében, melyeket a lány mondott. Ha feladja a hatalmat, melyet embermilliók felett gyakorol, övé lehet valami egészen más. Lelkében különös lángok égtek. A döntést neki kell egyedül meghoznia.

Lassan teltek a napok, az ellenség felsorakoztatta haderejét az Űrkikötő elfoglalásához. Fontos volt Európa City számára, hogy megtartsa. Most 4,5 millió gép állt szemben. Ám titkon mindenki már a főváros ostromára tartogatta az erejét. Titkos suttogással szaladt tovább a szél, s az égen űrsiklók húztak el. Soha nem érzett érzések bujkáltak a lelkében. A legvégső cél az infotároló, mely Lucas nyakában lógott. Egy fiú állt a pusztaságban, a távot figyelve, a gépek előrenyomulását.

- Előkészítették a tervet? - kérdezte a mellette állótól.
- Mindent úgy tettünk, ahogyan meghagytad.
- Szükségem van az infotárolóra.
- Ahogyan mindenki másnak.
- Érzem. Magához hív - mondta és elment.

Néma űr. Hang a szélben. Érthetetlen vágy. Az infotároló, mely egyre csak szól. Felkínálja magát. Hatalmat ígér. És bár a fiú elment, tettei eleven erővel törtek a létezésre. Folyamatos az előre nyomulás. Csak a csend, majd a zúgás. A háború hangjai, amint gépek milliói feszülnek egymásnak égen és földön. Űrsiklók, melyek, mint gyors röptű szitakötők vívnak harcot. Nagy csapatszállítók, melyek a levegőben robbannak darabokra, s úgy zuhannak alá hosszú füst-csíkot húzva maguk után. Plazmabombák hullnak. Egy pillangó egy virágszálon, tarka színfolt, azután elhamvad a lángokban.

- Megszakítjuk adásunkat. Híreink szerint heves harcok folynak úrkikötő birtoklásáért a Földi erők és az ellenség között. Forrásaink 4,5-5 millió gépről tesznek említést...

A nagy képernyők tovább zizegtek, s szétszórták a létezését.

- Hallod? - kérdezte Lucas.

- Igen. Miért akartál velem találkozni?

- Én azt hittem, te akartál... Mindegy. Megteszem, amit kérsz.

- Add át az infotárolót - mondta Nicole, és egy fegyvert húzott elő.

- Mi? - döbbsent meg Lucas.

- Nem mondom még egyszer.

A fegyver elsült. Lucas a földre rogyott. A lány odament és elvette az infotárolót.

- Ne hidd, hogy vége van! - mondta Lucas, mielőtt meghalt.

Teste talán az enyészeté lesz. A tömeg ott állt a márványfalaktól övezett épületnél, melyet a léleknek szántak. Nicole nem jutott ki a városból az infotárolóval. Akkor kezdték meg a lefagyasztását, amikor Lucast körülölelték a lángot. Elhamvadt az infotárolóval együtt. S hamvait elvitte a szél. Legalábbis mindenki így hitte. Talán így is volt. Az a nap a világ emlékezetében maradandó nyomot hagy, felemás tavasz volt. S lassan évek teltek el. A horizont formái épültek, és enyésztek, mialatt rohantak az állandóság látszatát keltő felületek. 25 év múlt el. Úrkikötő is elesett, s a város Európa City csupán egy karnyújtás. Észak nagy városai is ostrom alatt, talán nem bírják már sokáig. A főváros elővárosai állandó támadás alatt.

Tavasz volt. Ismeretlen szél fújt messzi vidékek felől. Néma gondolattal szaladt tovább, mely öntudatra ébredt Shawn fejében. A zsebében ott lapult egy infotároló kártya. Szemében az épített táj tükröződött, s a kékség elkeveredett a látszott az ég kékjével. Lassan a végéhez közeledik a háború. Eldől, hogy ki győz. Néha nehéz volt belegondolni. A Forradalmi Bizottságnak új remény kellett, s ő Shawn. Furcsa, de egyben talán megszokott is. Ezen a napon, 2080. április 20-án szabadult börtönéből Nicole. Mintha semmi sem változott volna. Minden éppen olyan különös, olyan fel nem fogható. Mintha elfelejtett, és régen megkopott vágyakat húzna elő valaki egy titkos fiókból. A múltat talán el kell felejteni, de az is lehet, hogy nem. Lehet, hogy valamiért fontos az emlékezetbe vésni. Tanulni kell belőle, vagy egyszerűen csak soha el nem felejteni. Még sokáig állt ott Shawn. Világosbarna hajtincsei, akár a falevelek ősszel. Az óceán illata elkeveredett a szélben, és az állandóság képzetét sugallta annak, akik a múlandóság igazságában hittek. Elképzelhető, hogy Shawn is így volt ezzel. Egy fiú ment oda hozzá. Eleinte nem szólt semmit, csak bámult arrafelé ő is.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte Shawn.

- Nagyon hasonlítasz valakire.

- És kire?

- Volt egy fiú 25 évvel ezelőtt, nála is volt egy infotároló. Épp ennyi idős lehetett, mint te.

- És?

- Teste elhamvadt a lángokban. De emléke tovább élt az emberek fejében. Lucasnak hívták.

- Lehet, hogy ez az infotároló, mely a zsebemben van, ugyanaz.

- Miért mondod ezt?
- Mert talán lehet benne valami...
- Hadd nézzem!

Shawn elővette a zsebéből. Kényelmesen elfért a tenyerében.

- Te tudod, mi van rajta? - kérdezte.
- Álmodok - felelte a fiú.
- Álmodok? - kérdezett vissza Shawn.
- Igen, olyan dolgok, melyekről mindenki azt hitte, örökre elvesztek...
- Elképzelhető, hogy tévedtek...
- Igen - erősítette meg. - S most mihez akarsz kezdeni?
- Valóra akarom váltani azokat a bizonyos álmokat.

Néhány percre csend következett.

Nehéz volt értelmezni a dolgok igazi összefüggéseit. Hinni az újjászületésben: a reményben. A háború tiszavirág életű rendíthetlensége belevészte magát a világ emlékezetébe. Lehet, hogy csupán egy gondolat volt. Már itt volt a nap, mikor kezdetét vette Európa City ostroma. Szirénák szólaltak meg szerte a városban. Az űrsiklók első hulláma az égen. Űr- és légvédelmi ágyúk plazmalövedékei... Nehéz szavakba önteni. A végső felvonás. Eldőlni látszik, ki győz. Talán néhány nap.

- Háború - tűnődött Shawn.

Az ő szemében másnak tűnt, mint anno Lucaséban. Lucas 15 éves volt, amikor kitört, Shawn viszont már beleszületett, s úgy nőtt fel. Megindult végig a sétányon, miközben órák teltek el. A sok kilométeres épületek álltak őrt. S arra távolabb, ahol a város véget ér, ott a front. A földi erők próbálják feltartóztatni az ellenséget. Gépek milliói. Egy üzemanyagcellás autóra lett figyelmes. Egy lány szállt ki.

- Már megszoktad, igaz? - kérdezte.
 - Én nem Lucas vagyok - mondta.
 - Akkor?
 - Az én nevem Shawn.
 - Nem hiszem Lucas.
 - Mondtam, hogy ne nevezz így! Ő meghalt. Testét és lényét elemésztették a lángok azon a napon.
 - Sosem hittem el.
 - Hiszen te magad lötted le.
 - Ez hazugság! - kiáltotta Nicole.
 - Miért higgyek neked?
 - Mert azt mondta, semmi köze sem lesz ezután a Forradalmi Bizottsághoz.
- Shawn csak legyintett.
- Hinned kell nekem - mondta Nicole.

Shawn elbambult egy pillanatra. Tekintetével a távolt kutatta.

- Mikor ígérte neked, hogy végez a Forradalmi Bizottsággal?

- Azon a napon...

- Azon a napon ő nem mondott ilyet. És te miért hívtad Lucast találkozóra?

- Én nem hívtam - felelte Nicole.

- Furcsa - gondolkozott el Shawn. - Te sem, és ő sem - ismételte meg. - Vajon hogyan és miért?

Megannyi kérdés, melyek megválaszolatlanok. Elfeledett összefüggések, melyekre azonban a válasz kézenfekvő. Még ha név szerint nem is, de ismeretes, hogy kinek kell az az infotároló. Arcát senki sem látta még, hangja néma suttogás. De az infotároló mindenkit magához hív. Őt is.

- Lehet, hogy valaki mindenkit becsapott.

- Mire gondolsz?

- Lucas halálával véget ért volna a földi ellenállás. Csak velem nem számolt senki. Egy másolat is lehetett, aki magát Nicole-nak adta ki, és megölte.

- És te, te ki vagy?

- Az új Lucas. Az új remény.

- S gondolod, te megmentheted az emberiséget?

- Akár. A főváros ostroma kezdetét vette, s észak nagy városai is szorongatott helyzetben, de még semmi sem dőlt el. Tudja ezt jól az ellenség is. Megszállottan akarja az infotárolót, de az nálam van.

Egy percre csend lett. Elhallgatott a város is. Milyen furcsa. Az égen fehér felhők rohantak tova észrevétlenül, elhozva magukkal megannyi új képzelet-szülte álmot. Minden olyan szép, és minden olyan csúnya. Lehet, hogy új megvilágításba kerültek a dolgok. A háború egyfolytában zajlik. Nagy ürrepülőgép-hordozókon érkezik az erősítés. Izzik az ég a harcoktól. Talán egy emlék is lehetne, olyan gyönyörű.

Nem akar eldőlni. Már három napja tart a főváros ostroma. A frontok megmerevedtek. Újra-és újrakezdődik. A városban a Forradalmi Bizottság ülészik. Shawn is ott volt, a teremben egy kisebb tömeg.

- Uraim! Most kaptuk a híreket, hogy újabb erősítés érkezik a háború által nem érintett területekről!

Ütemes taps és éljenzés.

- Most végre lehetőség nyílik, hogy átfogó ellentámadást indítsunk a főváros felszabadítására, sőt segítséget küldjünk Észak városainak is!

Ismételten taps és éljenzés.

- A kifejlesztett új fegyverek bevetésével megkaptuk a győzelem lehetőségét - szólalt fel egy másik tag.

- Akkor hát vége? - szólt közbe Shawn.

- Még nem, de talán már csak idő kérdése.

Vajon mitől változik meg egy pillanat alatt minden? Ki tudja. Néha nem értjük a dolgok mikéntjét. Máskor meg igen, és mégsem fogjuk fel. Nehéz megmondani, mitől van egyszer így, máskor úgy.

- Ha sikerül végleg leszámolni az ellenséggel, és elhagyja a Naprendszert, talán minden megváltozik - tűnődött Shawn.

Ám az infotároló, mely 25 év múltán újra felbukkant, ismét előhívta a gonoszt. Beszivárgott a városba arctalanul és névtelenül, addig, míg lehet, míg tart az ostrom. Elérkezni látszik a pillanat, mikor megváltozik minden. Shawn az óceán parti sétányon sétált. Gyakran kijött ide, szeretett itt lenni. A város, akár valami bonyolult forma nyújtózott az egyik oldalon.

- Mit bámulsz annyira? - kérdezte tőle egy furcsa fekete ruhás fiú.

Ő és Shawn éles kontrasztot alkottak.

- Tudod, a messziség íve magához vonz.

- Miért?

- Mert elgondolkoztat. Vajon mi van a horizont ívén túl?

- Nem tudod?!

- Átvitt értelemben gondoltam. De miért érdekel ez téged?

- S vajon téged? - kérdezett vissza a fekete ruhás.

- Ki vagy te tulajdonképpen?

- Számít ez valamit? Talán egy árnyék, egy hang...

- De neved csak van?

- Mindegy, hogy szólítasz.

- Furcsa - jegyezte meg Shawn.

Hideg árnyékok kúsztak végig a felületeken. Lehetett ez talán egy baljós előjel is, mely elgondolkoztatta a fiút. Most ebben a pillanatban még nem volt jelentősége.

- Miért vagy itt? - kérdezte Shawn.

- Egy gondolat kedvéért.

- S mit mond neked ez a gondolat?

- Magához hív, s közben sok mindent ígér.

A fekete ruhás fiú szavaival az infotárolóra gondolt, ám ezt ügyesen elrejtette. Minden olyan szép és csúnya, egyszerű és bonyolult. A gondolatok és érzések, akár valami mag. Kemény héj mögé vannak csomagolva. Ám előbb-utóbb a felszínre törnek, és akkor kicsíráznak.

- Úgy tudom, van nálad valami, amiért a háború folyik...

- Mondjuk, hogy talán.

- Honnan van?

- Fontos ez neked?

- A létezés legféltebb értelme. Egyáltalán tudod, mi van az infotárolón? - kérdezte a fekete ruhás fiú.

Shawn eltűnődött néhány pillanatra, kitekintett az óceán felé, s szeme kékjében az égbolt látszódott. Gyenge szél fúj.

- Ha jól sejtem, te lennél, aki a háborút indítottad... Aki kijátszotta egymás ellen Lucast és Nicole-t. Akinek mindennél többet ér ez az infotároló - mondta, és előhúzta a zsebéből.

A fekete ruhás fiú csak sejtelemesen elmosolyodott.

- Igen.

- Miért?

- Mit szólnál, ha láthatnád a végtelen univerzumot, teret és időt, s benne saját magad?

- Miről beszélsz?!

- Arról, ami nálad van.

- S mihez kezdenél vele?

- Ha nekem adod, tiéd lehet mind.

- Már most is az enyém...

- Az, hogy a te zsebedben van, nem jelent semmit.

- Hazudsz! Menj el!

A fiú elsétált. Azonban, amit maga után hagyott, a kételyt, erősebb volt mindennél. Egy napon vissza fog térni. Talán hamarabb, sem mint gondolná. A délután lassan araszolt tovább. A felhők sötét szürkéje egybefüggő takaróvá állt össze az égen. Esni kezdett. Szemerkélt. Az üveglemezek tengerében néma kopogás hallatszott. Lucas testét elnyelték a lángok anno, s magával vitte az infotároló titkát is. Most itt van Shawn, olyan, mint Lucas, az ő genetikai kódja is megnyitná a végtelent, de nem szabad. Csak őrizni kell. Elrejteni a világ elől. A fekete ruhás fiú. Ő sok mindent tud. Lelkét vágy hajtja, megszerezni az infotárolót. Zajlik a háború. Shawn behúzódott valahová, és az esőt figyelte, az aláhulló vízcseppeket. Milyen furcsa a létezés. Elrejtett és meg nem értett. Most már a végéhez közeledik a főváros ostroma. Érezni. Az ellentámadás gépezete lassan feltartóztatja a megszállókat. Megfordulni látszik. Talán ezért kereste fel a titokzatos fiú Shawnt, mert tudja, számára már csak a kísértés lehetősége maradt. Nicole-t pillantotta meg Shawn arra távolabb. Talán őt kereste. Intett neki. Együtt vártak tovább.

- Találkoztam vele, felkeresett.

- Ki?

- Aki a háborút indította, aki becsapott.

- Mit akart?

- Amit mindig is.

- Minek kell az neki?

- Azt mondja, nekem adja. De hisz most is nálam van...

Lassan minden más színben kezdett feltűnni. A gonosz többé nem találja jól megszokott helyét a világ rendjében, mely kifordul sarkaiból. A jó is szétfoszlik. Színes és szürke mostantól. Olyan, hogy fekete vagy fehér nincs többé. Elrejtett létezés. A felszínre törnek régmúlt dolgok. Ki tudja, miért. Szétárad valami ezen az esős délutánon, mely mássá formálja ezentúl a világot, csak még senki sem tud róla. Rendíthetetlenül folyik a háború. Nagy csapatszállítók

az égen, siklók, melyek a földre csapódnak. Azután elsötétülnek egy percre a kivetítők az ostrom negyedik napján. Majd új képeket kezdenek sugározni.

- Megszakítjuk adásunk... Az Európa Citynél kezdődött ellentámadás áttörte az ellenség vonalait...

A harcok tovább folynak, de az ostromlók már tudják: A város felszabadult. Gépek milliói, melyek mind egy célért vannak, fém testük elenyészik, és újjászületik, ahogyan a remény is, és Lucas is. Furcsa volt ez a délután annyi év elteltével. Most minden olyan hihetetlen lett, az álmokból valóság lett, a vágyakból kézzel fogható dolgok. Még izzott az ég, még jelét adta a világnak a valóságról, de már más szelek fújtak.

- Érzed te is? - kérdezte Shawn a lánytól.

- Talán igen.

- Tudod, jó volna egyszer megtudni az infotároló titkát.

- Miért mondd ezt?

- Mindenki így van ezzel. Lucas is így volt.

- De hát a Forradalmi Bizottság megmondta neked, hogy csak őrizned szabad.

- Megmondta...

Eltelt néhány nap. Minden megváltozott. Bizonyossá vált, hogy a főváros felszabadul. 50 km-re szorították vissza az ellenséget. Észak városai is segítséget kapnak. Titkos suttogással szaladt tovább a szél, mely átfújta a városon. Sokszor nem tudni, mit hoz a jövő, ezek is ilyen napok voltak. A változás már érezhető, de a jövő még elrejtje a lényegét. Nehéz felfogni. Talán ismeretlen, talán új. Ki tudja. Véget ért egy fejezet. Hamarosan új dolgok történnek. Éjszákánként ismeretlen hang suttog. Shawn fejébe költözik. A kíváncsiság. Nehéz a szavakat megtalálni, az álmokat létezésbe önteni. Most mégis lehetséges. Azelőtt Európa City is csupán vágy volt. Az akarat ideája. A kivetítők újra szétszórták képeiket. A harcok Űrkikötőnél folynak ismét. Most azonban fordított a helyzet. Eljőhet még az a nap, mikor a 295 milliós Új Estonia is visszatér. Shawn a megélénkülő forgalmat bámulta, ahogy a főváros ismét életre kel. Elmerült a látványban. A fekete ruhás fiú lépett mellé.

- Te mit keresel itt? - kérdezte Shawn.

- Téged - felelte.

- Hogyan kerülsz ide? Csapataitok már vagy 100 km-re szorultak vissza a várostól.

- Számít ez valamit?! Engem magához hív, ami nálad van. 25 év után újra előkerült, s ez épp elég ok, hogy itt legyek.

- Miért akarsz ennyire megszállottan?

- És miért akarja magának a Forradalmi Bizottság? Elgondolkoztál már ezen? Mitől mások ők, mint én?!

- Azt mondtad, egy hang vagy, egy árnyék. Vajon te lennél a hang a fejemben?!

- Elképzelhető. Miért, mit mond neked ez a hang?

- Hogy jó lenne megtudni az infotároló titkát, s nem csak őrizni.

- Felnyitnád?

- Miért van az, hogy az én genetikai kódomban nyitja, a Forradalmi Bizottság mégsem engedi kinyitni? Csak őrizhetem... Érted te ezt?

- Talán már tudod is rá a választ.

- Nem hinném.

- De, talán. Talán ott lapul a lelked legmélyén.

Néhány percre csend következett, mialatt Shawn végiggondolta a mondottakat. Világosbarna hajtincsein ismeretlen árnyékok telepedtek meg.

- Tudod, mi van az infotárólóra ráírva?

Shawn csak vont egyet a vállán.

- Egy régi görög szó. Azt jelenti boldogság.

- S most mihez kezdjek én ezzel? - mondta Shawn.

- Talán fogalmad lehet arról, amit rejt.

- Csak őriznem szabad - ismételte meg.

- Elhiszed?

Shawn erre nem tudott mit felelni. Meglehet, hogy igaza van a srácnak, de az is lehet, hogy nem, s csupán megkísérti őt, hogy azután megszerezze magának. Egyszer már nagyon közel volt ahhoz. Akkor Lucas az életével fizetett ezért. Teste elhamvadt a lángokban, Nicole-t pedig becsapták. Talán mindennél jobban akarja az infotárólót. Shawn tűnődött még egy darabig azon, hogy mi haszna lenne neki ebből az egészből. A kérdéseire azonban nem voltak válaszok. Lucas benne született újjá, s nála az infotáróló is. 25 év eltelt, s egyre csak magához vonzza a lelkeket. Az övét, és a fekete ruhás fiúét is.

- Menj el - mondta ki végül.

- Jól van - intett a fejével.

Elment. De visszatérte szinte biztos.

A város, mely maga is egy álom, új erővel lüktetett. Szült új álmokat és vágyakat. Egy helikopter jött Shawn-ért, s a Forradalmi Bizottság épülettömbjébe vitte őt. Egy vénember üldögélt a tanácsterem csendjében.

- Mond magának az a szó valamit, hogy boldogság? - kérdezte tőle Shawn.

Az öreg elmosolyodott, s legyintett egyet.

- Az infotárólóra van ráírva - magyarázta, s elővette a dzsekije zsebéből.

- Az infotáróló - ismételte meg. - Tudod, nagy hatalma van ezeknek a szavaknak. Talán éppen olyan varázslatos erővel bír, mint maga az infotáróló.

- Mit ért ez alatt?

- Ismered, mi ez az infotáróló, s hogyan került hozzád? És hogyan került ahhoz, aki előttem őrizte?

Shawn csak a fejét rázta. A tanácsterem levegője álmos volt.

- Amikor megszületted már mindenki tudta, hogy te fogod őrizni Lucas után.

- Azért, mert annyira hasonlítok rá?

- Azért, mert te ő maga vagy. Akkor ő ott elhamvadt a lángokban, de újjászületett benned.

- És mi van az infotárolóval?

- Egy ásatáson sok-sok évvel ezelőtt találtak egy kristályt. Azokban az időkben senki sem tudta, mire való, de később felfedezték a titkát. Lemásolták egy infotárolóra, melyet generációkon át őriztek. Lucas is őrizte, és most őrzöd te is.

- Mi haszna ebből a világnak?

- Felfedezése óta sokakat vonz. A lélek számára a remény, s egyesek úgy hiszik, a hatalom forrása.

- S mi van rajta?

- Amire mindenki vágyik: a boldogság.

- De mi az?

- Mindenkinek más. Más neked, más nekem, és más az ellenségnek, aki inváziójával a Földet fenyegeti, hogy magának követelje az infotárolót.

- Egy titok... - tűnődött el Shawn.

Majd az öreg fogta magát és odébb állt.

A Forradalmi Bizottság is összeült, megvitattak néhány dolgot. Nagy tervek, melyek a felszabadulásról szóltak. Arról a napról, mely úgy tűnik, hamarosan eljön. Még nem tudni, pontosan mikor, de eljön. Shawn csendben hallgatta a felszólalókat, amint nagy hadműveletekről beszéltek, s néha taps és éljenzés szakította félbe őket. Az öregember talán tud valamit, s egy részét megosztotta vele, de mondatait meg kell fejteni.

A délután csendben enyészett, amikor Shawn a város egyik terén állt, megbámulva az épített formákat. A játékos képzeletet, melyet roppant álmok tápláltak. Felhők kergetőztek az égen, s a távolban a horizonton harcok folytak. De ide már nem hatolt el. Itt már nyugodt volt minden. Néha hírműsorok villództak elhintve a jelen képeit.

Most egyszerre minden más. Most valósággá válhatna a féltett álmok, melyeket azelőtt mindenki elrejtett. Shawn is csak állt ott, s elragadta őt a látvány. Az óceánban tükröződő városé, a vízfelületből kiálló szélerőműpark fémoszlop erdeje.

Nicole lépett mellé a tömegből.

- Miért vagy ilyen búskomor? - kérdezte.

- Nem is tudom. Furcsa téged látni.

- Téged is.

- Tulajdonképpen mi volt köztetek Lucas-szal? Miért akartad, hogy ne legyen köze a Forradalmi Bizottsághoz?

- Ez hosszú és talán értelmetlen.

- Én ráérek.

Shawn világosbarna hajtincsein árnyékok telepedtek meg, melyek a közeli tárgyakról vetültek rá. A sárga nap lassan meghanyatlott, hogy idővel átadja helyét a csillagoknak.

- Tehát? - kérdezte ismét Shawn.

- A Forradalmi Bizottság sem jobb vagy rosszabb másoknál. Ott is csak emberek ülnek. Maguknak akarják az infotárolót. Némelyikük még ott volt akkor, mikor lemásolták a kristályt, s megalapították a bizottságot.

- Szeretted Lucast?

- Igen. Azt akartam, hogy hagyjon fel az üres álom kergetésével, melyet a Forradalmi Bizottság ültetett el benne. Legyen normális fiú csupán.

- Mit értesz ez alatt?

- A bizottság ígért neki valamit...

- Mit?

- Amit egy napon neked is ígért. Öröklétet és boldogságot. Pont olyan vagy, mint Lucas. Elgondolkodtál már ezen?

- Lucas talán újjászületett bennem azon a napon, mikor becsaptak, és elárultak. Talán hajlandó lett volna lemondani minderről, de ő nem engedte.

- Ki?

- A fekete ruhás fiú. Aki csak egy árnyék, egy hang, egy gondolat. Talán az infotároló szülte őt. Az infotároló, mely folyton magához hívja a lelkeket.

- Erről kértem, hogy mondjon le Lucas.

- Az infotároló azonban túl erős. Erősebb mindenkinél, nálam, náladnál, sőt az ellenségénél is. Túl hosszan volt a Földön, s már beleégette magát az emberekbe.

- Lehetséges - felelte Nicole.

- Akkor?!

- Dobd el te is - mondta a lány.

Shawn hallgatott.

Hallgatásának szótlansága sok mindent elárult. Nem kellettek a szavak, elfeledett hangok és élmények. Suttogás. Ahogy magához hívja őt is és sok mindenki mást az infotároló. Nicole elment egy fél órára, s azt mondta, vissza jön érte. Magára maradt, de nem sokáig. A fekete ruhás fiú bújt elő az árnyékok közül.

- Döntöttél már?

- Kellett volna? És miről is?

Csend lett. A kivetítők hologram képei felvillantak.

- Híreinket hallják. Rendkívüli kiadásban számolunk be, hogy csapataink visszafoglalták Új Estonia városát.

- Hallod?! - kérdezte tőle Shawn.

- Számít ez most már valamit?

- Igen. Te vesztettél.

- Meglehet, de honnan tudod, hogy te győztél?

A fekete ruhás fiú elmosolyodott.

Még hallani lehetett a szélerőműpark óriási lapátkerekeinek néma zizegését, amint Európa City egy percre elnémult.

- Felnyitod? - kérdezte végül a fekete ruhás.

- Ahhoz már neked nem lesz semmi közöd.

A fekete ruhás fiú fogta magát és elment. Talán örökre. Meglehet, hogy soha nem tér vissza, ám amit maga után hagy, az maradandó nyomot vés a világ szövetébe. Elültette Shawn fejében a vágyat. Nicole tért vissza. Már kezdett sötétedni, a horizont sárga szalaggá lényegült, mielőtt végleg beköszönt az éjszaka.

- Min gondolkodsz? - kérdezte.

A rendíthetetlen álom anno, mely mindenki szívében ott égett, s most talán valósággá lesz. Visszatérnek az elfoglalt városok.

- Semmin - mondta Shawn.

- Gyere, menjünk!

Shawn zsebre tette az infotárolót, és megindult Nicole után. A város fényei izzottak az éjszakában, s a kocsi szélvédőjén, mint megannyi elmosódott folt derengett. Nehéz lett volna szavakba önteni a történeteket. Hihetetlen, s mégis olyannyira várt.

- Nem szólsz semmit? - faggatta Nicole a fiút.

- Mit mondjak?

- Gondoltam beszélni szeretnél róla...

- Hamarosan vége - kezdte Shawn. - Megint felkeresett a fekete ruhás... talán utoljára, s ezzel ő is tisztában volt.

- Mit mondott?

- Semmi lényegeset. Lehet, hogy megértette, az infotároló soha nem lesz az övé.

- Gondolod?

A hatalmas kivetítők ismét megszakították adásukat, hogy bejelentsenek egy 35 éve várt eseményt.

- Legfrissebb híreink. Az ellenség bejelentette, hogy felhagy a Föld inváziójával...

Minden megváltozott ettől a pillanattól kezdve. Többé semmi sem lesz olyan, mint rég. Lucas is folyton erről álmodozott. Neki nem adatott meg, csak az, hogy újjászülessen Shawnban. Elvesztette volna az infotároló a varázsát? Hogy a lelket magához hívja? Nem hinném. Másról volt szó. Arról, hogy a Föld erősebben akarta magának, mint az ellenség. Shawn lelkét pedig egészen a magáévá tette. Még hosszasan tűnődött Shawn az elmúlt évek és napok történésein.

Új reggel virradt egy különös éjszaka után. Új lehetőségek tárták szét titkon elfeledett szárnyaikat felhatolva az égig. Shawn a Forradalmi Bizottság épülettömbjébe tartott az érte küldött helikopteren. Igen, ez most más lesz. Vagy mégis ugyanolyan. Várt egy darabig kibámulva az üveglemezeken át. A felhők játékos formái elvegyültek a kékségben. Azután megkezdődött az ülés. Ünnepeyes volt, és megtervezett, hogy emléket állítson egy eseménynek, mely új időszámítást jelez.

- Tisztelt egybegyűltek! Ma végre elérkezett a nap, hogy kimondhassuk, a háború véget ért, és az ellenség elhagyja a Naprendszerét. Mi győztünk, mert kitartásunk és hitünk szilárdnak bizonyult. Eltökélten őriztük az infotárolót.

- Bár Lucas meghalt - vette át a szót egy másik tag - de újjászületett Shawnban...

A vörös-fehér-fekete mintás zászlók alkottak sorfalat.

Nagy szónoklatok váltották egymást, melyek elmesélték az eltelt 35 év eredményeit. A Forradalmi Bizottság hősie kitartását és a Föld ellenállását az ostrom idején. Végül Shawnt hívták az emelvényre.

- Emlékszem arra a napra, amikor gyerekként megkeresett a Forradalmi Bizottság és rám bízta az infotárolót. Azóta őrzöm. Nekem akkor azt mondták: a remény lángja ez a nehéz időkben. Az ellenség túl erősen akarta magának, ám mégis veszített. De vajon mi nem így vagyunk-e? Nap-nap után érzem, ahogy magához hív...

Még sokáig tartott a megemlékezés, azután vége lett.

Shawnt elnyomta valami fáradtság, megszállta a tudatát az álom. A háború végét látta, a jövő üzent neki, amikor ezernyi zászlóba kap bele a szél, s galambok százai repülnek az ég felé. Hozzá szól, érte van. Azt mondja neki, fel kell nyitnia az infotárolót.

Fáradtan ébredt, de tisztán benne élt, amit érzett és látott. A központi terminálhoz sietett, hogy elővegye az infotárolót és a leolvasóba illessze. Talán még semmiben sem volt ilyen biztos, hogy meg kell tennie. Megtette. Felnyitotta az infotárolót, de az üres volt. Nem volt rajta semmi sem. Nem értette. Egy üres vacakot őrizgetett ő és előtte sokan mások. Mindent felölölő háború zajlott még néhány napja ugyanezért. Nem. Valami nincsen rendben. S neki meg kell tudnia. Csakis az igazat, a valódit. Az öregembert látta fehér ruhában elmenni a folyosón, akivel néhány nappal ezelőtt beszélt.

- Hé várjon! - kiáltott utána.

- Mit akarsz?

- Az infotároló üres! Tudta?

- S ezt te honnan veszed?

- Most néztem meg.

Az öregember hallgatott egy darabig, s csak nézett maga elé. Ősz haja körülölelte a fejét.

- Szóval megnézted.

- De hisz az van ráírva: Boldogság.

- S most csalódott vagy, mert üres? Mit hittél, mi van rajta?

- A háború is ezért folyt 35 éve. Magához hívta az infotároló folyton a lelkeket...

- Na igen...

Néhány percnyi hallgatás után az öreg megszólalt.

- Gondolod a boldogság elektromos jelek halmazára?

Shawn vont egyet a vállán.

- És mi a helyzet a kristállyal, amit sok-sok éve találtak, amiről másolat készült, az infotároló?! Azon mi volt?

- Senki sem tudja...

- Hogyan?

- Az adatok elvesztek, s generációkon át, azzal a tudattal éltünk, hogy itt van a boldogság. Nem számított, hogy csak fikció. Mégis magához vonzotta a lelkeket a gondolat.

- A Forradalmi Bizottság tudta ezt?

- Talán tudta, talán nem...

- Az ellenség?

- A fekete ruhás fiú biztosan.

- Akkor minek kellett neki egy üres vacak olyannyira?

- Hinni valamiben sokszor többet ér, mint bármilyen kézzel fogható dolog - mondta, és tovább indult.

Shawn eleinte nem értette a dolgot. Kint sétált az óceánparton, s a város ívét figyelte, mely folyton él. Élt, és hirdetett álmokat és vágyakat a maga megtervezett formáival. Az égen űr-siklók húztak el, készülve valami ünnepségre. Lágy szél fűjt ismeretlen illatokat hozva magával. Elfeledett élmények, melyek a felszínre kerültek. Átrohantak a felhők a horizont felett. Hirtelen úgy tűnt, messze már a háború, holott csak most ért véget. Ahogy ott tűnődött Shawn, lassan megértette a dolgok igazi lényegét. Néha jó, ha az embert becsapják. Milliárdok élnek le életüket, miközben azt hiszik, az infotárolóba van elrejtve a boldogság, mely csak a Földé. Kell ez a hazugság, mert reményt és hitet ad.

Az évek gyorsan teltek, már minden más volt, s távoli emlékekké halványult minden. Shawn nem fedte fel a titkot, hogy az infotároló üres. Mire menne vele a világ. Jobb ez így. Őrizte rendületlenül, hogy a remény egy napon megtöltsen elektromos jelekkel.

Időcsapda

A világ lüktetése egy percre elhalványult, amikor bejelentették, hogy elkészült a Föld körül keringő dokkban az Endimion névre keresztelt űrhajó. A városban mindenki megbámulta a róla szóló egy perces hírt és a reklámot, melyben az UNSA embereket toboroz. Sokat vártak ettől a projekttől, talán többet is, mint kellett volna. A célpont egy fekete lyuk lesz. A vállalkozásra az adott lehetőséget, hogy 2110-ben egy óriáscsillag összeomlott, s szupernóva robbanása napokig fénylett az égen. Az eddig nyilvántartott legközelebbi fekete lyuk lett belőle. Sokakat érdekelt a látványosság, s megfogant a terv is, melynek végterméke az Endimion lett. 20 évig építették nemzetközi összefogással sok százmilliárd egység értékben. Az eredmény lenyűgöző, s önmagáért beszél. Hirdeti az emberi szellem és tudásvágy örök érvényű nagyszerűségét. Sokan szeretnének részt venni a vállalkozásban, s a legtöbbjét még az elején kiválasztották, de akad még néhány hely az újonnan jelentkezőknek. 50-en fognak hamarosan elindulni. Az út nagy részét valamiféle álomban töltik, s az ikerparadoxon értelmében testük alig öregszik majd. Mesterséges intelligenciák vezérlik az űrhajót.

Jason percekig bámulta a horizont ívét, ott, ahol a város kezdődik üvegtornyaival. Néhány nappal ezelőtt küldte el ő is a jelentkezési file-ját az UNSA-nak. Nem remélt semmit, de úgy gondolta, egy esélyt megérdemel. Sokan mondták neki, hogy ott a helye. Ő ezt legtöbbször elengedte a füle mellett. Most azonban mégis valahogy minden más volt. A pillanat tovarohant a maga kötött pályája mentén, nem törődve semmi mással. Eltűnődött Jason azon, hogy talán mégis jó lenne részt venni e kalandos küldetésben, mely a jövőnek szól.

- Elküldted? - kérdezte tőle Veronika.

- Még tegnap - mondta. - Hamarosan értesítenek, és akkor kiderül.

- Mi bánt?

- Hogy akkor örökre elválunk.

- Ez igaz, de emiatt ne légy szomorú. Az élet neked sorsot szánt. Én csak egy egyszerű lány vagyok, miattam ne engedd el az álmaidat.

- Lehetséges.

Tova rohantak a percek. Veronika és Jason még egy darabig ott időztek, s nézték, ahogy új városrészek épülnek.

- Van kedved eljönni velem valahová? - kérdezte Jason.

A lány csak intett a fejével.

A mágnesautó a közelben állt. Jason megérintett egy fehér foltot, és a billenő ajtó felnyílt.

Beszálltak.

- A Három Hatalom Térre - adta ki a fedélzeti számítógépnek.

Elindultak. A mágnesút behatolt a város épületei közé, a járművek forgataga olyan volt mint valami hatalmas organizmus, mely megszervezi önmagát. Él. Az ég vakítóan kék volt, az épületeken szabálytalan minták tükröződtek, s a felületek ezüstösen csillogtak. A főutak mentén óriási reklámok és 3D tévéadások terelték magukra a figyelmet.

- Tudod, egy kicsit félek - mondta Jason.

- Mitől?
- A küldetéstől.
- Miért?
- Évszázadok is eltelnek itt a Földön, mire visszatér az űrhajó.
- Ez igaz, de ha kiválasztanak, tiéd lehet az eddigi legnagyobb kaland az emberiség története óta.

Közben megérkeztek a Három Hatalom Terére. A tér közepén egy áttört nyílásokkal szabadalt téglatest alakú épület állt, üvegfelületein számok és betűk szaladtak. Leültek egy közeli kávézó teraszára, s rendeltek maguknak valamit. Az idő gyorsan rohant a maga relatív pályája mentén. Mint képkockák peregtek körülöttük az események. Tarka foltokká lényegültek az emberek, s mint unott arcok jöttek és mentek.

- Gondoltál már arra, hogy mi lesz 100 év múlva? - tért vissza az előző gondolatához Jason.
- Sokszor eltűnődik az ember hasonló dolgokon, de én ezt legtöbbször meghagyom a jövő-kutatóknak. Szójenek ők zavaros álmokból új világot.
- Te nem szeretnél a jövőbe látni?
- Mire jó az? - kérdezett viszont a lány.

Jason hallgatott egy darabig, majd vont egyet a vállán.

- Csak egyszerűen jó lenne... - tette hozzá.

Valami olyan vágy volt ez, mely a kíváncsiság ösztönéből sarjadt ki, s mindennél erősebbnek bizonyult. Talán lehetetlen leküzdeni. Furcsák voltak ezek a pillanatok mind a fiú, mind a város életében. Lehet, hogy soha nem térnek vissza.

Eltelt egy-két nap, s Jason hamarosan egy üzenetet kapott az UNSA-tól. Bekerült a csapatba. Most valami különös dolog járta át őt. Nem tisztán boldogság volt. Egy vegyes és megfejt-hetetlen szimbólumokkal teli világ nyílt meg előtte. Elbúcsúzott Veronikától, s repülővel Francia Guyanara utazott. Az Egyesült Európa űrközpontja volt itt. Innen fog indulni az az űrhajó, mely felviszi őket az Endimionra.

Az üzemanyagcellás busz lassan begördült a központ udvarára.

- Köszöntjük Önöket az Egyesült Nemzetek Űrügynöksége nevében! 1 hetet töltenek itt, mielőtt megkezdődik a küldetés.

Végigvezették Jasont és a többieket a komplexum főbb egységein. Itt kapják meg a küldetés-hez szükséges legfontosabb ismeretanyagot. Mindannyian különlegesek, hisz ezért választották ki őket. Már délután volt, amikor végre Jason kiülhetett az egyik padra, hogy pihenjen. A délutáni felhőszakadás párája, mint valami füst terjengett.

- Leülhetek ide? - kérdezte egy lány Jasontól.
- Persze.
- Te is a programban veszel részt?
- Szerinted?
- Tudom, hülye kérdés volt.
- Nem számít.

- Neked mi a szakterületed?
- Elméleti fizika, mint a legtöbbnek, aki itt van. És te?
- Én orvos vagyok.

Jason elmosolyodott.

- Igen. Az is kell - fűzte hozzá.

A lány vállára egy trópusi pillangó telepedett. Az eső elől tévedt ide.

- Nézd, egy lepke - mondta Jason, s ujjával odanyúlt.
- Valóban. Milyen szép - felelte a lány. - Még be sem mutatkoztam. A nevem Caroline. Tudod Jason, már nagyon várom, hogy útnak induljunk.
- Miért?
- Mert olyasvalamiben lesz részünk melyben azelőtt még senkinek.
- Tagadhatatlan, de ez nem inkább minket fizikusokat kellene, hogy lázba hozzon?!
- Lehet, de én már kiskorom óta rajongtam a csillagászatért. Elbűvöltek Einstein egyenletei és más nagy tudósok álmai térről és időről.
- Valóban? - csodálkozott a fiú.
- Tudom, furcsa és szokatlan.
- Akkor miért lettél orvos?
- A családomban mindenki az volt, így kézenfekvőnek tűnt...

Egy percre csend lett. Bámulták egymást bután és szótlanul. Ők is álmodtak valamiről, mint a világ is, csak talán az ő álmaik szerényebbek voltak. A világ és benne az emberek mindig akarnak valamit, mindig vágnak valamire, ezek mozgatják tetteiket.

- Bennem folyton egy kérdés munkál, hogy mi lesz az alatt, míg odalesszünk...
- Igen, erre én is gondoltam. Talán senki sem él már majd azok közül, akiket szeretünk, s a világ is nagyot változik.
- Így vagyok ezzel én is - felelte Jason.
- Olyan ez, mint egy időutazás. Mi semmit sem öregszünk, mialatt a Földön évszázadok telnek el.

Lehet, hogy Caroline kimondta az igazat. Azt az igazat, melyet a bizonytalanság szül. Mégis a jövő ígérete erősebbnek bizonyult minden másnál. Magához hív, felkarol, és felemel. Titkok, melyek egy napon megnyílnak, és megajándékozzák mindazokat, akik hisznek bennük, valami új érzéssel. Nem tudni, mit hoz az elkövetkezendő. A téridő ügyesen rejti el. Fekete lyukakba csomagolja, hogy az univerzum számára elérhetetlen legyen. Mégis 100 éves a gondolat az időutazó részecskékről, s most az Endimion nevű vállalkozás fel szeretné tárni azt, ami elfeledett és elrejtett.

- Szóval már várod? - kérdezett rá ismét Jason.
- Mindenképp.
- Pedig olyan jó itt. Nézd, körbevesz minket az esőerdő, annak a lepkének is örültél...
- Igen - bólintott Caroline.

- S gondolod, az űr sötétje felveheti ezzel a versenyt?
 - Nem tudom. Az egy más világ. De tele van az is csodával és szépséggel. Azelőtt gyakran néztem távcsövön át.
 - Tényleg?
 - Miért, te nem?
 - De. Az űrszondák színes fotóit mindig izgalommal vártam.
- Néhány pillanatra csend lett, csak a szél borzolta a fiú hajtincseit. Az épületkomplexum merész formáival valami újat hirdetett. Megígérte annak az 50 embernek, hogy megnyílik előttük egy másik világ.
- Te hiszel ebben az egészben? - kérdezte a lány.
 - Persze.
 - Hiszed, hogy megtudunk valami újat?
 - Másképp nem jelentkeztem volna.

Lassan eltelt a hét, s felkészítették a legénységet mindenre, amit tudniuk kell. Már napok óta ott állt egy űrsikló, mellyel felviszik majd őket az Endimionra. Elérkezett a pillanat. A világ újat álmódott. A visszaszámlálás zajlott, melyet a nagy multimédia állomások közvetítettek. Nagy zúgás közepette indult az űrsikló, fényes csóvát húzva maga mögött, áttörve a felhőket. Majd a bolygó korongja tűnt fel, ahogy az ablakon át kibámult Jason. Távolság az űrben Föld körüli pályán keringő dokkban az űrhajó állt. Méretei és formatervezése lenyűgözte őt. A sikló lassan közelített a dokk kikötőjéhez. A fekete-fehér formák mint fény és árnyék váltakoztak.

- Értessítjük utasainkat, hogy kikötöttünk a Béta dokkban. Átszállás az Endimionra megkezdődhet... - mondta be egy gépies hang.

Az űrhajó roppant méreteiben elvesztek, ahogy körülvezették őket. Volt egy nagy csarnok is, ahol egyszemélyes űrsiklók sorakoztak, és egy helikopter.

- Ez meg minek? - tűnődött el Jason.

Majd folytatták a körutat. Az űrhajót mesterséges intelligencia irányítja majd, míg ők a sztáziskamrákban csökkentett életműködésüket töltik. A megadott csillagközi koordinátákat követi majd, miközben bekalkulálja a galaktikus rotációt. A fedélzeti idő jelentősen zsugorodni fog az ikerparadoxon értelmében, mivel az űrhajó megközelíti a fénysebességet. A Föld számára azonban még így is évszázadok telnek el.

Egyetlen nap volt hátra, hogy útnak induljon az Endimion. Mindenki még egyszer összeszedhette a gondolatait, és elbúcsúzhatott, akitől akart. Jason ezt már korábban megtette Veronikával kapcsolatban. Most csak bámult kifelé az űrhajó egyik termének ablakán át. A Földet látta, felhők fehérjét. Elgondolkozott. Eszébe jutottak az emlékei, melyek ide kötötték.

- Zavarhatlak egy kicsit? - kérdezte a bejáratból Caroline.
- Gyere be nyugodtan - felelte Jason.
- Bánt valami?
- Nem különösebben. Kezdődik.
- Igen. Hamarosan útnak indulunk.

- Tudod, engem valami különös érzés fog el. Beszéltem már erről neked...
- És változott valami most?
- Nem igazán.
- Miért?
- Nem tudom.
- De tudtad, amikor jelentkeztél.
- Persze. És most már mindegy is. És egyébként megeshetne, hogy hamarabb érkeznenk meg, mint elindulunk - mosolyodott el.
- Ezt meg hogy érted?
- Ez a feregjáratok fizikája. Lehetővé teszi a téridőutazást.
- Gondolod? - felelte a lány sejtelmesen.
- Csak mint érdekességet mondtam. Nem hiszem, hogy velünk megtörténne.
- Érdekes, amit mondasz.
- Az én tudományom, a fizika, már csak ilyen...

Eljött a nagy nap, 2130. augusztus 10. A földi állomások élőben közvetítették. Szerke a bolygón a városokban a holdi és marsi telepeken. A dokk zsilipkapui bezárultak, s az Endimion rendszerei beindultak. Lassan, méltóságteljesen futott ki az őt körülvevő állomásról. Egyre távolodott, majd beindultak a főhajtóművek. A célszallag az E-480C 150 fényévnire. Több mint egy év, mire elhagyja a Naprendszert, s hogy felgyorsuljon fénysebességre. A Föld elcsendesedett. Vároaiban az ünneplés mámore is alább hagyott. Hasonlóképpen az űrhajóban. A csökkentett életműködést biztosító kamrák lassan megteltek a légénységgel. Álomba merültek, miközben az űrhajó átszelte a sötétséget.

Feljegyezték, hogy III. Tutmózsiz fáraó látta az eget átszelő tűzgolyót. A krónikák megemlégették, hogy a nép és az udvartartás találkozott a nagy istenekkel, látták Aton hajóját a sivatag homokjában, és az égbe emelkedő szekereket. Később, évezredekkel ezután persze már senki nem vette komolyan. A legendák és a mítoszok körébe számúzték a leírt dolgokat...

Véget ért az út, az Endimion elérte a fekete lyukat. Az űrhajót vezérlő mesterséges intelligencia által megadott pályaelemek azonban torzulást szenvedtek. Az akkréciós korong törmelékeivel együtt lassan sodródott befelé. A légénység még mindig sztázisban volt. Álmodtak szépet és jót. Talán a Földről, talán egymásról, azokról, akiket szerettek. A világ is álmodott mialatt eltelt a másfél évszázad. Az Endimion pedig lassan beleveszett a fekete lyukba, mely valójában egy feregjáratot rejtett. Instabil átjáró tér és idő között.

Az Endimiont több mint 3700 évvel korábbi idősíkban vetette ki a feregjárat. Térben és időben távol onnan, ahol volt. A Föld sarlója látszódot, az űrhajó belépett a légkörbe. Közben a légénység ébresztése megkezdődött. Tűzgolyónak hatott, ahogy a hővédő pajzsok felizzottak, végül a sivatag homokjába vágódott, üveggé olvasztva maga körül, hosszan felszántva. Ahogy a többiek is magukhoz tértek a sztázisból nagy sürgés-forgás támadt. Egyesek elektronikus naplókka a kezükben rohantak valahová.

- Egy bolygón landoltunk! - újságolta Jason a hírt, ahogy összefutott Caroline-nal.

- Az meg hogy lehet?

- Nem tudom. Igazából most még senki sem tudja. A fekete lyuk körül kellett volna pályára állnunk...

- És hol vagyunk?

- Nem tudom.

Teltek-múltak a percek lassan órákká összeállva, senki sem mert arra gondolni, hogy kimerészkedjen az általa ismeretlennek vélt bolygó felszínére. Mindenkit feszült izgalommal töltöttek el a történetek. A központi vezérlőben gyülekeztek néhányan, köztük Jason is. Az űrhajó naplófile-ját akarták letölteni és megnézni.

- Ismeretlen esemény! - olvasta le valaki az utolsó elektronikus bejegyzést.

Megnyitották.

Egy hologram kép jelent meg. A fekete lyuk volt rajta látható, és az, ahogyan az űrhajó belép a féregjáratba. Azután megszakadt.

Néma és döbrent csend fogadta a felfedezést, hogy mi történt. Erre senki sem számított. Az ismeretlen esemény talán némi félelemmel töltötte el őket. Ám a maga nemében példa nélküli volt, és nagyszerű. A kérdés most már csak az, hogy hol vannak.

- Tudjátok már, mi történt? - kérdezte Caroline.

- A fekete lyuk. Valami hiba lépett fel és magába rántott. Valójában féreglyuk volt.

- És?

- Senki sem tudja, hol vagyunk. Bárhol lehetünk a galaxisban. Bár ez a bolygó olyan ismerős...

- Mi lesz?

- A légkör lélegezhető. Ki kellene menni, szétnézni. Van egy elektromos helikopter a csarnokban.

- Szerinted, fel tud még szállni az Endimion?

- Aligha.

Némi hallgatás következett. Mindenki ment valahová a folyosókon. A néma csend zizegett. Sürgés-forgás. Lefutattak néhány tesztet. Különleges pillanatok ezek. Azután megszületett a döntés, felnyitják az Endimion zsilipjeit. Recsegett-ropogott az üveg Jason lába alatt, távolabbról homokszemcséket fújt a szél. A bolygó titkos hangokat suttogott, érthetetlen és megfejtethetlen jeleket. A horizont ívét bámulta Jason. A homok és a szél. Az formált dűnéket. Azután feltűnt a távolban három fehér körvonal. Egyre közeledtek. Emberi alakokká álltak össze. Különös találkozás ez, amint Jason és még néhányan ott álltak ezüstsínű dzsekiben.

- Élet, üdv, egészség neked! Te vagy, aki a napbárka élén állsz millió évek óta.

- Nem az a kérdés, hogy hol vagyunk, hanem az, hogy mikor - szólt oda a többieknek Jason.

Világossá vált, hogy visszautaztak az időben, s a Földön vannak több ezer évvel azelőtt, hogy elindultak. Azok hárman papok lehettek.

- Most mi legyen? Az időutazás legfontosabb elméleti szabálya, hogy semmit sem szabad megváltoztatni a múlton - mondta Jason.

- Nem késő már ez egy kicsit?

Jason vont egyet a vállán.

- Miért jöttetek? - kérdezte a papokat Caroline.

- Láttuk alászállani a napbárkát mi magunk és a fenséges fáraó és az ő egész udvartartása. Azért jöttünk, hogy köszöntsük azokat, aki a csillagok között járnak.

- Mondd meg nekik, hogy menjenek haza.

- Nem hiszem, hogy elmennének, Jason - felelte a lány.

- Gyertek fel a hajóra - mondta Caroline.

- Megörültél?!

- Oda csak a kiválasztottak léphetnek. A mi dolgunk, hogy Amon-Ré követeit a fáraó elé kísérijük...

- Messze van Théba?

- Hosszú az út, de ha az égi szekérrel jöttök, itt van a közelben.

- Égi szekérrel?! - tűnődött Jason. - Ugyan kérdezd már meg tőlük, honnan tudnak ők ilyesmiről?

- Honnan tudtok a repülő szerkezetekről és a napbárkáról? Járt már előttünk itt más is?

- Sok-sok évvel ezelőtt, amikor még a piramisok is gyermekek voltak, a vízözön után az istenek még köztünk éltek.

- Furcsa - tűnődött magában Jason.

Olyan volt ez az egész, mint egy rendhagyó történelem óra Daniken tolmácsolásában.

- Jól van. Várjatok itt, s hamarosan értetek küldetünk, és akkor velünk jöttök a repülő szekéren.

A papok közül az idősebbik intett a fejével, s letelepedtek.

Közben a többiek visszamentek az Endimion fedélzetére. Valami rögtönzött tanácskozást is tartottak. Akár valami felbolydult méhkas. Kiabáltak, vitatkoztak. Mindenki a maga álláspontját szerette volna érvényre juttatni. Furcsa volt ez az egész. Az már rögtön az elején kiderült a mérnökök szavaiból, hogy az űrhajó egyhamar nem indulhat el, sőt az is megeshet, hogy végleg itt maradtak. Túl nehéz ahhoz, hogy felszálljon. Nem erre tervezték. Másrészt az energia ellátás még évtizedekig elég lehet. Jason eleinte csak ült ott, és figyelt. Megvolt neki is a maga véleménye, de egy darabig magában tartotta. Azután megszólalt.

- Tudja egyáltalán valaki, hogy pontosan melyik évben is vagyunk?

- Nem mindegy? És egyébként is kiderül. A fáraó nevéből következtethetünk az évszámmra.

- Igaz - bólintott. - De helyes az, ha kapcsolatba lépünk ezekkel az emberekkel?

- Nem zárkozzhatunk el teljesen - szólt valaki.

- Na jó! Én feladom. Itt úgy látszik mindenki azon a véleményen van, hogy kapcsolat.

- Nem elveszett emberek ezek, Jason - kezdte Caroline. - Hisz hallhattad, elég sokat tudnak...

- Igen. Valami meglehetősen furcsa... - gondolkozott el Jason.

Ezzel úgy tűnt, egyelőre lezárult az ügy. Megkezdték az elektromos helikopter előkészítését. Mintha már a kezdet kezdetén valaki tudta volna, hogy szükség lesz rá. Valami furcsa titok

derengett. A dolgok igazi értelme el volt rejtve. Ki tudja, miért. Eltűnődött Jason a dolgokon. Meglehetősen nehéz és kibogozhatatlan szimbólumokká lényegült a világ. A helyzet világos: utaztak az időben a féregjáratnak köszönhetően. Ez azonban nem biztos, hogy jó. Ő egyenesen ellene volt a gondolatnak. Mert kicsoda tudja, hogy ha most megváltozik a múltban egy-két dolog, az nem katasztrofális kihatással lesz-e a jövőre is. A többiek mintha nem is törődnének ezzel. Mintha nekik mindegy lenne. A sárga Nap lassan araszolt az égen, nehezen akartak múlni a percek. Mintha az állandóság látszatát keltenék. Persze ezen a vidéken az örökkévalóság megszokott fogalom, mindent ennek szenteltek.

Javában tartott a készülődés. Lázás munkálatok, ahogy a helikoptert kitolták a rámpán, majd tesztelték a rendszert. Az energiacellák a maximumon voltak. Egy rögtönzött pilótát is kerítettek. Valaki elvállalta, hogy ő tudja vezetni.

Caroline jelent meg.

- Egyfolytában csak tűnődsz valamin, Jason. Néha azt hiszem, értelmetlenül.

- Lehet - tette hozzá a fiú.

- Jönnöd kellene! Minden készen áll.

- Minek? - kérdezett vissza.

- Ugyan ne kérsd magad. Meglátod, nagy élmény lesz. Fogd fel úgy, hogy egy rendhagyó történelemóra.

- Vagy ókori szafari...

Egy-két percig hallgatott a fiú, azután felállt.

- Hát rendben - mondta ki.

Jason elindult a lánnyal, a két pap is ott volt.

- Szálljanak be! - intett a papoknak Caroline.

Azok kissé nehézkesen, vagy talán aggódva beszálltak. A pilóta megnyomta az indítógombot, a rotor forogni kezdett. Majd lassan felemelkedett a helikopter. A három pap zavartnak tűnt.

- Repülünk! Repülünk! - ordibáltak. - Felemelkedünk Nut istennő kebelére.

- Mutassátok, merre van Théba?

- Arra, át a dombokon túl!

Majd csend lett. Még láthatóan sokáig izgatottan mocorogtak, kémleltek kifelé az ablakon át. Mint a gyerekek.

Jason szótlán volt. Ő is csak bámult kifelé, de az ő gondolatai valahol másutt jártak. Luxor és Karnak épületei hidegen hagyták. Hiába volt monumentális és életteli. Az ő korában ezek már csak romok. A létezés titkait rejtik el magukban. Théba és a fáraó palotája is lenyűgözhetett volna, meg a helikopter érkezésére összeseregülő nép. De mindez neki úgy látszik, nem számít. Leszálltak. Ő nem akarta látni III. Tutmózsist. Kint maradt. Menjenek csak be a többiek, meg a papok, és alkudozzanak vele ők. Belemenni a játékba, hogy az istenek küldöttei, akik visszatértek. Egy szent tó partján várta a többieket. A kacsák meg a ludak kergetőztek a felszínén. Csak bámult maga elé. Azután a szeme sarkából egy szőke lányra lett figyelmes. Egyenesen felé tartott. Megszólította őt.

- A helikopterrel jöttél te is? - kérdezte.

Jason elképedt.

- Honnan veszed ezt a szót, és honnan tudsz angolul? Te nem idevalósi vagy?!
- Te sem vagy az. A dzsekidre az Egyesült Nemzetek Űrhajózási Hivatala logója van nyomva.
- Ki vagy?
- Én is a jövőből jöttem, de jóval utánatok: 2430-ból. A mi űrhajónk nem volt olyan szerencsés. Az óceánba zuhant. Csak én éltem túl.
- Szeretnél velünk visszajönni?
- Az Endimion nem megy sehova.
- Ezt hogy érted?
- Tudnék róla, ha a jövőbe visszatérne az űrhajó.

Jasont lesújtotta ez a mondat. Ő titkon mindig is abban reménykedett, hogy útnak indulhatnak előbb-utóbb. Most hirtelen minden más lett. Megváltoztak a dolgok.

- Ez azt jelenti, hogy itt ragadtunk? - kérdezte végül.
 - Van egy gyanúm...
 - Mi?
 - Az Endimion nem véletlenül zuhant a fekete lyukba.
 - Miket beszélsz?
 - Hogy valakik szándékosan manipulálták a pályaelemeket. Az én űrhajóm utánatok ment, de hamarabb érkezett jó 5 évvel. Nem lehetett pontosan kiszámítani. És mint mondtam, csak én éltem túl a kényszerleszállást.
 - Meg kell tudnom az igazat. Az Endimionra kell jönnöd velem. Megnézzük az űrhajó központi naplóját.
- A lány intett a fejével, hogy rendben. Még sokáig vártak ott, mire a többiek visszajöttek. A papok már nem voltak velük. Mindannyian beszálltak a helikopterbe és megindultak vissza a sivatagba, ahol lezuhantak.
- Ki ez a lány? - kérdezte Caroline.
 - Ő is egy időcsapdába esett a jövőből...
 - A nevem Jenifer. Már vagy 5 éve, hogy itt ragadtam...

Ahogy megérkeztek az Endimionra, Jenifer és Jason a vezérlőterembe mentek. Oda, ahol először derült fény mindenre. Csendben zizegett a fotonszámítógép. Lelke mélyén talán a jövőről álmodott, épp úgy, mint Jason. Újra megnyitották a központi Naplófile-t. Először egy 2130-as bejegyzést nézett meg a fiú, azután az ismeretlen eseményt közvetlenül megelőzőt. Nem volt többé kétséges. Az adatok alátámasztották a lány mondanivalóját. Az űrhajó szánt szándékkal zuhant a fekete lyukba. Erre senki sem gondolt, így ezidáig rejtve maradtak a tények. Jason még hosszasan tűnődött ezután. Talán szomorú volt. Megmagyarázhatatlanak hatott a dolog. Ki és miért döntött így?

A sárga csillag az égen, Aton korongja, lassan túlhaladt zenitjén. Jason ott ült az űrhajó rámpáján, és mérhetetlen ürességet érzett magában. Tudta, amikor kiválasztották, hogy örökre elszakad az otthonától, de arra nem számított, hogy hátralévő napjait az ókori Egyiptomban kell eltöltenie.

- Neked sem lehetett könnyű... - mondta a mellé telepedő Jenifernek. - Köztük éltél teljesen egyedül.

- De most már vége, megérkeztetek.

- Hát meg.

Némi hallgatás következett.

- S azt mondd, nincs remény? - kérdezte Jason.

- Remény mindig van. Beszélnek itt egy legendát. Egyiptom egy eldugott templomában őrzött gépről. Ha jól sejtem egy téridő torzító lehet...

- Mi?!

- Mondom: téridőtorzító.

- Tudom, mi az! Elméleti fizikus vagyok.

- Akkor?!

- S miért nem használtad?

- A gépet szentnek tekintik, mely az istenek ajándéka, nem juthatok a közelébe. De ti, akikről azt hiszik, hogy az istenek követői vagytok, nektek biztosan megengedik.

- Ez mindjárt jobban hangzik.

- Gondoltam.

Valami újfajta remény bontakozott ki a lány szavai által. Nehéz lett volna pontosan megmondani miféle, de annyi bizonyos, hogy újdonságnak hatott. A Nap korongja a horizont felé közeledett. Megnyúltak az árnyékok. Lassan elcsendesedni látszott minden. Átértékelődtek a dolgok a fejekben, s a tudat-szülte világ új tükörképpé állt össze. Feljöttek a csillagok. Jason és a lány megbámulták, ahogy a sarkcsillagot körbejárták az éjszaka folyamán. A 22. században már nem látni ilyet a hatalmas metropoliszok fényénél. Titkon mindenki a holnapra készült. Lehet, hogy új világ kapuját nyitja meg számukra. Jenifer egy kissé fázott, így Jason ráadta a dzsekijét. Az űrhajó felől tompa fények szűrődtek át.

- Jó veled itt - mondta.

- Hiányzott már valaki, igaz?

Csak bólintott, s végigsimította a fiú világos hajtincseit.

Ezek a pillanatok talán sohasem térnek vissza. Elrepülnek, szétfoszlanak, vagy emlékekké halványulnak az idő szövetében.

Új holnap jött el. A papok ígéretet tettek, hogy visszaadják az isteneknek a gépet, melyet őriztek. A helikopter hangtalan zúgása a visszafelé vezető úton vegyes érzelmekkel töltötte el őket. Nem volt nagy szerkezet, de a gépbe nem fért be, így odarögzítették. A cél az űrhajó volt, az Endimion. Mindenki, akár valami megörült látomás, a kavarodás, és az izgatottság percei. A torzítót ugyanis rá kellett kötni a generátorra. Csak az biztosít elegendő energiát.

- Egyetlen út - mondta ki Caroline. - Mi mindannyian rátok, kettőtökre gondoltunk. Ti mentek a jövőbe, hogy rendbe hozzátok azt, ami elromlott... hogy meg nem történte tegyétek az eseményeket.

Jason csak bólintott a fejével, s egyszersmind agyába véste a hallottakat.

- Indítsátok! - kiáltotta el magát valaki.

A kvarkfúziós cellák energiája feltöltötte a gépet, a téridőtorzító beindult. Lökéshullám áradt szét, ahogy megjelent az eseményhorizont, mely 2130-ba vezetett. Csodálatos volt. A fények és felületek játéka. Tiszta energia, és egy féregjárat, mely éppen elég ahhoz, hogy két embert a meghajlított téridőn át útjára bocsásson.

- Felkészültél? - kérdezte Jason.

- Igen.

- Akkor menjünk.

Hangos ováció kísérte őket, amint megindult Jason és Jenifer az eseményhorizont felé, majd az egyszerűen magába szívta őket. Vége volt. Megkezdődött az utazás, mely csak egy pillanatra tart, mégis évezredekkel ölel át.

Krisztus után 2130. április 20. Ez a dátum villódzott az interaktív 3D felületeken. Még 4 hónap, mire útnak indul az Endimion. Még kész sincs. Még tartanak az utolsó simítások, s a legénységet is javában válogatják a közül a sok ezer jelentkezőből. A Három Hatalom Terén álltak. Jason szeretett itt lenni. Innen csodálatos kilátás nyílt a városra, mely maga is egy álom volt valaki fejében anno. Város. Színes és szürke, megfoghatatlan idea. Üvegtornyai az éggel versenyeznek, ahol óriás léghajók úsznak tova. Reklámok, melyek folyton megszólítanak. Ígérek valamit.

- Védje szemét GT&T lencsékkel az egészségügyi határértéket meghaladó UV sugárzástól... - hallatszott innen-onnan.

A múlt egy darabja a lány számára. Mégis valahogy megnyugtató.

- Gyere, üljünk le ide! Kérsz valamit? - kérdezte Jason.

- Kávét.

- Miért pont azt?

- Mert mire én megszületék, kipusztul az összes kávécserje.

- Értem... Akkor legyen - nyugtázta a fiú.

Délelőtt volt. Nyugtalan és szeszélyes délelőtt. Az égen vízgőztestű felhők épültek és enyésztek. Talán még esni is fog.

- Miért olyan jó veled itt? - kérdezte Jenifer.

- Az lenne?!

- Egyszersmind furcsa.

- Lehet. Azonban meg kell tudnunk, hogy ki és miért változtatta meg a koordinátákat úgy, hogy a fekete lyukban kössünk ki...

- Látsz erre esélyt?

- Miért, te nem?

Néhány percre hallgatás következett.

- Olyasvalakit kell keresnünk, aki hozzáférhetett az UNSA adataihoz, sőt mi több, értett ahhoz, amit csinált.

- Akkor először talán az UNSA alkalmazottai közt kellene szétnézni - javasolta a lány.

Egyetértőleg bólogatott a fiú.

Lassan teltek a percek, s a felhők feltornyosultak. Szemerkélni kezdett az eső. Nyugodt, csendes, áztató eső. Eltűnődött azon Jason, amit korábban gondolt, hogy megláthatja majd a jövőt. S azt hitte, örökre elveszti azokat, akikhez kötődött. Most mégis itt van a jelenben. Furcsa paradoxon. A múlttól való félelem fontosabb lett a jövőnél. A jövőbe látni. Most is ez motoszkált a fejében, mint akkor. Vannak, akik folyton a jövőről álmodnak, s ez mozgatja tetteiket. Ők azonban a világtól elzártan élnek egy mesterséges szigeten.

Ahogy az eső alábbhagyott, elindultak. Egy infopontot kerestek, ahonnan letölthetik a fontosabb adatokat. Nem tartott különösebben sokáig. Azonban hamarosan kiderült, nem sok hasznát veszik. Egy csomó név. A lista ugyan szűkült bizonyos kritériumok szerint, de végül oda jutottak, hogy vagy körülbelül 100 emberből bárki tehet. Mihez kezdjenek 100 névvel?

- Talán reménytelen - összegezte Jason.

- Lehetséges. A jövőben sem derült fény a kilétére. Ügyesen titkolta, és tüntette el az illető a hozzá vezető nyomokat.

- És mi van, ha még meg sem tette? Csak ezután fogja módosítani a koordináta- és pálya-elemeket. Hisz az úrhajó még nincs teljesen kész.

- Lehet benne valami.

- Ha pedig nincs kész, olyan kell, aki a jövőről álmodik...

- De hisz te ismered a jövőt!?

- Az nem ugyanaz.

- Ha eljutnánk a szigetre, és beszélhetnénk egy látóval, felnyílna a titok.

- De hát ők el vannak zárva...

- El. De nem számít.

Hosszú volt a várakozás a rakparton. Az óceán s a távolban a horizonton a mesterséges sziget. Titkos suttogás költözött a lelkébe egy percre. Feszült izgalom. Sosem járt még ott. Csak néha hallott ezt-azt, amikor a világnak bejelentettek egy-egy álmot, látomást. Megérkezett a légitaxi. Beszálltak.

- A 60-as mesterséges sziget - mondta Jason az automatának.

A helikopter a levegőbe emelkedett, s nekivágott az óceánnak. Talán egy félórás út lehetett. Egy piramis alakú torony, egy négyzetkilométernyi platón. Csupa üveg teste visszatükrözte az óceánt és az eget. Áttört nyílásaival akár valami organikus egység. Egy termesztés valahol távol. Méhkas, mely folyton zümmög. Gigantikus és merész. Maga is egy álom volt, a legnevesebb építész álmodta formáit egykor... Leszállt a gép.

- Hát itt lennénk - sóhajtott fel Jason.

Már várta őket valaki. Egy Jasonnal egykorú srác. Fehér overált viselt.

- A legfőbb látó megjósolta jöttötöket fél órával ezelőtt. S most az álmok közé rögzített beneteket egy hololemezre.

- Választ szeretnénk...

- Mint mindenki más... - szakította félbe.

- Akkor hát meglesz a válasz? - türelmetlenkedett Jason.

- Kövessetek.

Beléptek a épületbe, melynek belseje éppen olyan szép és titokzatos volt, mint kívülről. Hatalmas átrium, mely két összefordított piramisra emlékeztetett. Az üvegtáblákon át fény szűrődött be. Olyan volt, mint valami mikrokozmosz. Tényleg egy elzárt világ volt. A nagy kivetítőkön újabb és újabb álmok jelentek meg, ahogy telt az idő. Sokáig kellett várni, mire visszajött a fiú. Tekintete valahogy különösen csillogott.

- Miért érdekel téged a jövő? - kérdezte Jasontól.

- Hamarosan útnak indul az Endimion. Biztosan hallottatok róla. Azonban valaki meg fogja változtatni a pályaelemeket, és egy fekete lyukba zuhan.

- Ha jól sejtem, egy nevet szeretnél?!

- Igen. Reménytelen ugyanis megtudni ki az, főleg, ha még csak ezután teszi meg.

- Úgy gondolod, itt választ kapsz?

- Hisz elvégre is ti vagytok a látók... Akik megálmodják a világnak a jövőt.

- Igen, de lehet, hogy sorsszerű az, ami történni fog...

- Meglehet, de én változtatni szeretnék rajta - felelte Jason.

- Változtatni... - tűnődött el a mondottakon a fiú.

- Igen. Mi olyan furcsa ebben?

Közben az árnyékok megnyúlni látszottak, s rátelepedtek Jasonra. A perc, a pillanat különös játékot űzött velük. Elsuhanó árnyak és fények.

- A füledbe súghatnám a nevet...

Jason kérdően pillantott rá.

- Akár... - válaszolta.

- Hallottál már a legfőbb orákulum álmáról? - kérdezte a fiú.

Jason csak a fejét rázta.

- Én igen - szólt közbe Jenifer.

- Persze, hisz te a jövőből való vagy.

- Elárulnátok végre nekem is?

- A legfőbb orákulum álmodja meg, hogy az Endimion odavész...

- És ki a legfőbb orákulum? Itt van ő is?

- A legfőbb orákulum csak 200 év múlva születik meg...

- Mi?! Mi ez a zagyvaság? Te ki vagy?

- Én vagyok, aki megjósoltam a legfőbb születését... az álmomban te is benne voltál, Jason.

- A nevet végre megtudhatnám?

- Nem - mondta ki végül a látó.

- Pedig tudod - nevetett zavarában Jason.

Jason és Jenifer otthagyták a szigetet. Úgy tűnt, hogy megtartja magának a titkát. A fiú nem értette, hogy miért. Számára rejtve maradtak az indokok. A város szabdalt formái fogadták magába ismét. Rohantak az órák, mint gyorsított felvétel. Peregtek a képek, az élmények, az emlékek. Az élet. Furcsa volt a világ. Mintha megváltozott volna. Az Endimion elveszett a téridő szövetében. Elmállottak a szavak és a jelek, melyek egykoron megörökítették a múltban történeteket. Noha a hatalmas űrhajó roncsai még ma is ott vannak a sivatag homokjában eltemetve. Eleinte nem is gondolt erre. Agyának idegpályáin más ingerületek kódolódtak valósággá. Nehéz volt a felismerés.

Azután eljött a nap, mikor valaki felkereste őt. A névtelen fiú a szigetről, a látó. Több mint furcsa volt.

- Bejöhetek? - kérdezte.

Jason intett neki.

- Itt laksz?

- Miért?

- Az álmok néha különös módon üzennek...

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Caroline - súgta a fülébe.

- Ő? Miért tenné?

Jason megdöbbsen a név hallatán. Annyi mindenki lehetne. És rá még véletlenül sem gondolt. Furcsa volt az igazság. Nehéz és érthetetlen. De az igazság talán mindig ilyen. Hiszen az álmok néha különösek, jutottak eszébe a fiú szavai.

- Miért gondoltad meg magad? Miért mondtad el mégis nekem a nevet?

- Néha felesleges félni a változástól... - mondta és elment.

Nem sokkal később magra öltötte a dzsekijét Jason és ő is elment, hogy felkeresse Caroline-t. Azon tűnődött, vajon megfogant-e már a gondolat a lányban? Ha igen, mióta tervezi... A térre beszéltek meg találkozót. Caroline kissé zavart volt. Nem tudta mire vélni a dolgot. A fények elvakították őket, melyek az üveg és műanyag felületekről verődtek vissza.

- Mi volt olyan fontos? - kérdezte a lány.

Jason megfogta Caroline kezét. Hirtelen valami lökésszerű látomás kerítette hatalmába. A sivatag végtelen homokját látta, amint munkások és gépek százai ássák fel, hogy megtalálják az eltemetett űrhajót, mely évezredek óta eltemetve alussza álmát.

- Ne tedd! - mondta Jason.

Caroline hosszú percekig csak bámult maga elé. Fejében benne motoszkált a gondolat, hangtalan és néma létezés. És Jason most sejt valamit, vagy talán tudja. De honnan? És miért érdekelné ő? Válaszok nélküli kérdések Caroline számára.

- Miről beszélsz? - kérdezte.

- Arról, hogy meg fogod változtatni az induló űrhajó koordinátáit... én is rajta leszek. A távoli múltban kötünk ki.

- Láttam valamit, ahogy hozzám értél...

- Mit?

- Hogy a sivatag homokját feltúrják az űrhajó roncsaiért...

Valami megváltozott végérvényesen. Nem tudni miért, de így történt. Megvolt az elkövető, akinek örökre agyába vésődik ez a nap, pedig később, hónapok elteltével még számtalanszor találkozik Jasonnal, aki mit sem sejtett erről a beszélgetésről, mert ez Caroline és a múltból jött Jason között játszódtott le.

Valami megváltozott. Igen. Végérvényesen. A látóknak hála, a legfőbb orákulum rémisztő álma semmivé lesz a jövőben. A változásoktól nem kell félni, még ha elsőre idegennek tűnnek is. A látók tovább álmodták a világot, mikor az Endimion útra kelt. Álmodtak szépet és jót, az űrhajó visszatértét évszázadok múlva, hogy Jason álma is teljesült, megláthatta a jövőt...

Elveszett elem

Egy különös világ, különös évszámmal: 2093. Nehéz lett volna mindazt elmondani, amit jelentett. Inkább érezni kellett. Minden megváltozott. Senki sem ismert volna rá a Földre. Az óceánok városokat és kontinensek partjait öntötték el, s e partok mentén új városok terültek el. Másutt sivatagok homokdűnéi hullámoztak. Az új rendszer talán szép is volt, jó is volt, bár nem mindenki értett ezzel egyet. Geometrikus formák, melyeket gépek álmodtak meg, akik folyton az égboltot fürkészték más civilizációk után kutatva. Talán egyedül érezték magukat.

Az emberiség is kiszabadult az ürbe, immáron a Naprendszer lakja. Kolóniák a Holdon, Marson, és egy börtön a Szaturnusz holdján a Titánon. Lélekben sokan vágytak ide, a homok-sivatagok és szénhidrogéntavak világába. Mégis a hely szelleme összefonódott azoknak a neveivel, akiket mindörökre száműztek.

A Szaturnusz sokgyűrűs korongja remegett az égen. Beleolvadt a légkör narancssárgájába. Ez a hely a komplexum, annyi titkot tartogat még. Megfejteti és értelmezni a jeleket talán túl bonyolult feladat egy 25 éves fiúnak. A legtöbben már évtizedek óta itt voltak. Ő csak néhány hónapja. A legutóbbi űrhajóval hozták. Egy héten belül új űrhajó érkezik. Meglehet, hogy hoz valakit, de az is lehet, hogy nem.

- A cellák záródnak! - hangzott a folyosókon.

Az erőtér elzárta őket a külvilágtól. Titkos szimbólumok tengere. Elfeledve és elhagyatva.

- Fiú! Te miért vagy itt? - kérdezte egy őszes hajú férfi.

- Azért, amiért mások is.

- Nemet mondtál egy ígéretre?

- Így is fel lehet fogni - válaszolta.

- Én már 25 éve vagyok itt. Ide ritkán jönnek hírek. Mondd, nagyot változott a világ?

- A világ épp olyan, mint azelőtt volt...

Az idősebb férfi elgondolkozott.

- Nem hiszem - mondta kisvártatva.

- Ugyan mi változott volna?!

- Nem tudom. Ezért kérdezem. Mi a neved?

- Cooper.

- Mesélj nekem Cooper, egy vén bolondnak, akit mindörökre száműztek, elvéve tőle a reményt, hogy valaha is visszatérhet.

- Az ég kék, néha szürke felhők úsznak tova, mikor az óceán felől szél fúj. Az épületek geometriában született formái, mint felkiáltójelek nőnek ki a horizontból. Visszatükrözik a tájat. Máskor meg nemes anyagú testük kőszirtekre emlékeztet.

- Igen, ez az a hely. A város, a létnek szentelt oázis, ahol az ember lelke a civilizációba olvad.

- Miért fontos ez neked öreg?

- Nekem már csak ez maradt. Az emlékezés.

- Sosem gondoltál arra, hogy megszökj?

Elnevette magát.

- Óh. De igen. Ezerszer. De innen nem lehet megszökni.

- Miért?

- Mert azt megálmodná valaki...

- Ki?

- Aki téged ide hozatott. Van valaki, akinek a fejében te és a hozzád hasonlók egy szilánk vagyunk, s igyekszik ettől megszabadulni.

A fiú, Cooper elgondolkozott ezen. Nehezebbé esett felfogni, hogy ő fontos lehet valaki életében. Hogy összekapcsolja valakivel valami. Pedig ez nyilvánvaló volt. Megérteni azonban, hogy ő ide került több, mint teher. Egy olyan titok, mely megfejtésre vár.

Beköszöntött az éjszaka. Kint homokot fúj a szél, s messze fönt északon a nagy szárazság után metáneső hullott alá. Mint felhőszakadás tört utat magának egy évtized után. Cooper nem tudott aludni. Talán érthető okok miatt. Elhatározta, meg fog szökni, és visszatér a Földre, melyet el kellett hagynia oly hirtelen.

Csak a csend. A néma falak kongása. Ezen a mellékbolygón nincs hová elbújni. Kint a dermesztő hideg, mely ellen csak a szkafander véd. Bent az örök és az elektronikus rendszer. Eszébe jutottak az öreg szavai, akit elnyomott az álom. 25 éve már. Testét összeaszotta a rabság. Elvette az életét. Nem tudni, mi lett volna a jobb, az ha lefagyasztják, és útnak indítják az űr mélysége felé, vagy ez. Azt az utazást sem éli túl senki, de ezt sem.

- Hé valaki!? - ordított bele a csendbe Cooper.

- Mi van?!

- Kussolj! - kiáltott vissza egy rab.

- Meg tudja mondani valaki, miért vagyok itt?

- Azt mi is szeretnénk tudni! - felelte vissza valaki nevetve a szomszédos cellából.

Végül elhallgatott.

Talán értelmetlen a többieket faggatni. Azalatt a néhány hónap alatt, mióta itt van, rájöhetett, hogy a kérdést csak ő tudja, aki ide küldte.

Új nap virradt a Titanon. Lényegében ez is olyannak ígérkezett, mint akármelyik másik.

- A cellák nyitódnak! - hangzott.

Az erőtér, mely elválasztotta őket a folyosótól semmivé lett. Megindult valami élet. Mert mikrokozmosz volt ez a javából. Egy kis társadalom, ahol mindenkinek megvan a maga szerepe. Volt egy nagyobb terem. Az volt az étkező, most mindenki oda tartott, vagy kóválygott valamerre, mint megtévedt molylepke. Bezárt madarak. Ezek ők. Cooper elhaladt az automata előtt, mely beolvasta a DNS-kódját, s a nála lévő tálcára valami ételnek nevezett moslékot adagolt. Előre tenyésztett fehérje meg rost.

- Leülhetek ide? - kérdezte egy vele egykorú lány.

- Ha akarsz...

- Még nem találkoztunk.

- De. Én láttalak már téged futólag. A neved Bruke.
 - És te ki vagy?
 - Egy rab. A DNS-kódszámomat ne akard, hogy felolvassam.
 - A nevedre vagyok kíváncsi, te lüke!
 - Jó hogy ezt mondod.
 - Mi?!
 - Tudod, az ember itt csak egy szám. Az öregek, akik már évtizedek óta itt vannak, azok meg folyton azt mondják: fiú. Nem érdekli őket a nevem. Te más vagy.
 - Meglehet.
 - Egyébként Coopernek hívnak.
 - Mit kaptál?
 - A szokásost. Miért, te valami mást?
- A lány csak elmosolyodott.
- Azután jött az a kérdés, melyet itt mindenki feltesz a másiknak.
- Te miért vagy itt? - kérdezte Cooper.
 - Fogós kérdés... - tűnődött el a lány. - Gondolom, mert nemet mondtam valamire.
 - Igen. Ezt sokan felemlégetik. Állítólag van egy ígéret, melyre mindenki nemet mond. De én nem emlékszem, hogy bárki is ígért volna nekem valamit.
 - Akkor?
 - Én meg fogok szökni. Vissza a Földre - súgta a lány fülébe Cooper.
 - Nem mondod?!

Csendben peregtek a percek. Lassan összeállt egy új világ azokból a mozaikdarabokból, melyeket széthintettek közöttük, s ők összeszedték. Persze ez a kép meglehetősen hiányos, és furcsa, a szélei már megvannak, de a közepe felé haladva egyre nagyobb az üresség. Ott már sárkányok élnek. A képzelet termékei, melyekkel benépesíthetik a fehér foltokat.

Teltek az órák észrevétlenül, s Cooper egyre csak arra gondolt, hogyan lehetne megszökni. Tudta, hamarosan úrhajó érkezik, mely ritka esemény. Ha nem használja ki, talán évek is eltelhetnek, mire újra alkalom adódik. Bonyolult konstellációk. A DNS-chipjétől is meg kell szabadulnia, mert most a rendszer folyton nyomon követi őt. Azt is jelezné, ha elhagyná a börtön épületét. Minden, mint jól szervezett organizmus, él és létezik. Egy külön test, melynek sejtjei vannak.

Teltek az órák. S a Szaturnusz felkelt és lebukott a horizonton. Különös világ ez. Az emberek lelke ide vágyik, mégis börtön.

A Föld sötét oldalán, ahol a város épült, és szétterült, valaki álmodott. Megálmodta, hogy szökés lesz. Az arcát nem tudta tisztán kivenni, csak üzent neki a szürreális világ. Kicsi szilánk képződött a gondolataiban, mely nap-nap után növekszik majd. A város, ahol az ember lelke a civilizációba olvad. Ahogy az öreg is mondta a Titánon. Felkelt. Ez az éjszaka már nem lesz nyugodt. Nem tud visszaaludni a nyugtalanság után. Világos hajtincsein megtelepedtek az elmosódott fények és árnyékok. Megnyitotta elektronikus naplóját.

- 5713-as bejegyzés. A 370. álom - kezdte. - Ma éjszaka üzent nekem a létezés. Szökés lesz. Valaki azok közül, akik most a Titánon vannak örökös száműzetésben, hamarosan visszatér a Földre. Nem tudom, ki az. Furcsa volt, és megfejthetetlen. De biztosan bekövetkező...

Még napok fognak eltelni, de a felkészülés megkezdődött.

Cooper gondosan kitervelte szökésének apró részleteit. Megérkezett az űrhajó, mely 1 napig marad. Nincs tehát vesztegetni való ideje. Először meg kell szabadulnia a chiptől. Az űrhajóban van elsősegély láda. Hamarosan kezdődik. Kihasználja majd az örök lankadt figyelmét, hogy azt hiszik, innen nincs hová menni, hogy az elektronikus rendszer mindenkit szemmel tart. Talán megannyi tévedés.

- A cellák záródnak!

Cooper már úton volt a szellőzőn át a dokk felé. Majd mielőtt fény derült volna mindenre, megszabadult a chiptől. Elrejtőzött az űrhajóban.

Az űrhajó maga mögött hagyta a Titánt. Elrepült a Szaturnusz gyűrűjének sokmilliárd törmelékből álló halmaz mellett. Távolodott. Az új irány a Föld volt. Ez a kicsi kék bolygó, oly távol a gázóriások világától. Az út sokáig fog tartani. A hetek egymás után teltek el, s Cooper csak várt. Várta, hogy megpillantsa az ablakon át a Föld korongját. Azután egyszer csak arra ébredt, hogy ott látta. Látta ismét, mint akkor, mikor elvitték. Lelkében új lánggal égtek elfeledett érzések, melyek titkos reményt sugtak a fülébe.

A lélek, mely folyton a Titánra vágyik, itthon volt. A Földön. A város magába fogadta őt. Talán elrejtette a kíváncsi szemek elől. Város. Él. Fejlődik. Létezik. Új nap virradt. Eltelt négy és fél hónap. Azóta talán semmi sem változott. Minden olyan, mint mikor elindult az ismeretlenbe. Színes és szürke, szép és jó. Minden más, mint ott távol.

Cooper leült egy étterem teraszára, és az embereket figyelte. A távolban a mágnesút oszlopokra emelt pályáján a forgalmat. Az üvegtornyok kockái, a formák és felületek hullámlása. A gépek folyton álmodtak új és új formákat, s a város élt és nőtt. Épült. Égbe tört. Álmodott ő is, aki a börtönbe küldi azokat, akik nemet mondanak valamire. Egy lány ült le Cooper mellé.

- Ismerjük egymást? - kérdezte.

- Nem hinném. Csak tudod, jó érzés itt megpihenni. Olyan békés.

- Furcsa. Én is így érzem.

- Mindegy - válaszolta.

Nézték egy darabig egymást. Minden valahogy egészen másnak tűnt akkor és ott.

- Engem Coopernek hívnak - mondta a fiú.

- Bruke a nevem.

- Lám csak, kit fűjt ide a szél... ismertem egy Bruke nevű lányt.

- Talán barátok voltatok?

- Az túlzás.

Némi csend következett. A város lüktetett.

- Hallottál már azokról, akiket a Titánra száműznek? - kérdezte Cooper.

- Hogy jön ez most ide? - kérdezett vissza a lány.
- Csak eszembe jutott.
- Igen hallottam. De csak azt, amit mindenki más.
- Te tudod, miért számúznak oda embereket?
- Úgy mondják, hogy megtagadják a társadalmat.
- Nem inkább valami ígéretről van szó?
- Furcsa, hogy ezt mondd. A minap különös álmom volt. Valószerűnek hatott. Volt benne egy világos barna hajú srác, a szeme különösen csillogott. Talán egy kicsit olyan volt, mint te.
- És?
- Feltett nekem egy kérdést, vagy inkább ígért nekem valamit...
- És te igent mondtál...
- Nem tudom. Nem emlékszem.
- És mi volt az ígéret?
- Arra sem emlékszem. Sajnálom. Mintha ez az egész a feledés ködébe merült volna. Mintha meg sem történt volna. Esetleg valaki azt akarná, hogy ne emlékezzek semmire.
- Lehet.

Coopert egyre jobban nyugtalanította a dolgok alakulása. Ugyanakkor lassan felderengett benne valami. Az a bizonyos mozaik, melynek szélei már megvannak, kezdett egyre határozottabban testet ölteni. Összegezve tehát, van valaki, aki álmában felkeres mindenkit, ígér nekik valamit, s aki elutasítja, azt örökre száműzi. A kérdés csak az, hogy ki ő, és mi az ígéret.

Néha furcsa a létezés. A fiú, aki folyton ígér, eltűnődött a 370. álmán. Még soha sem volt ilyen különös. Ennyire szuggesszív. Most nem ő uralta az álmot, hanem az álom uralta őt. Folyton szilánkok képződnek az agyában, s ő ezektől úgy szabadul meg, hogy Titánra száműzi őket. De egy valaki most visszatért. Folyton növekszik a fejében a gondolat. Most nappal van, de elevenen benne él. Üzen neki valamit. Nehéz lenne megfejtetni, mint ahogy bizonyára Coopernek is az ígéretet.

Álmok halmaza a világ. A tudatalatti tikos üzeneteiből áll össze. Nehezen felfogható és értelmezhető. Egyre csak lüktet a 370. álom. Lehet, hogy ideje volna felfednie magát. Megkeresni Coopert. Mert ugyan még névtelen és arctalan, de itt van a városban, s talán majd a 371. álom feltárja őt.

Cooper még hosszasan beszélgetett a lánnyal, akit különös módon szintén Bruke-nak hívtak. Volt valami kötődés kettejük között. A felhők feltornyosultak az égen, miközben a délután tovasiklott. Szemerkélni kezdett az eső. Behúzódtak egy üvegtető alá. Lehűvösödött. Furcsa volt, ahogy bámulták egymást. Érzések törtek a felszínre. Ezek az érzések valami vággyá álltak össze. Mintha egy kaland, egy hang folyton hívná őt. Régen volt, hogy ilyet érzett Cooper. A Titán után azonban jólesett. Beült a lány mágnesautójába. Elmentek. A város befogadta, s elrejtette őket. Feltűnt egy lakás, valahol a hatalmas metropolisz üvegtornyáiban, kilátással az óceánba torkolló folyóval. A vidék geometrikus formáit szintén gépek álmodták.

Lágy fények a pasztell falakon. Csend. Mintha ide nem hatolt volna be a város. A század a szellem, a gép. Megcsókolták egymást. Ösztönök és testiség. Ezek vezérelték az idő szemcséit. A történéseket. Lassan halványultak az események.

- Mi ez a seb itt? - kérdezte a lány.

- Egy rossz emlék - felelte Cooper elgondolkozva.

- Ha nem akarsz, nem muszáj róla beszélni.

Már sötétedett. Nem tudni, hogy kettejük futó kalandja tartós lesz-e. A múltó pillanatból táplálkozott. Mégis gyökeret eresztett. Cooper ott állt az üvegfelület előtt egy selyemlepedőbe burkolódzva, s a távot nézte. Elgondolkozott. Eszébe jutott, hogy egy új éjszaka következik, s valaki most ismét róla álmodik majd. Ez meglehetősen aggodalommal töltötte el, de a kíváncsiság erősebbnek bizonyult. Fel akarja fedni a titkot. Ki és miért ígér az embereknek valamit, amit azután elfelejtenek, s miért számúzi azokat, akik nemet mondanak, ha létezik egyáltalán ilyen. Az éjszaka most más lesz, mert elhozza magával talán a felismerést, mely csak kevesek kiváltsága. Nem tudni, mit hoz a holnap. Meglehet, hogy más lesz.

Az éjszaka, mely titkon jön el, s magával hozza a sokfajta valóságot. Eljön, s megígér sok csodát. Újabb álommal ajándékozza meg a fiút, aki immáron sok-sok éve álmodja a világot. Ez az éjszaka sem más. Az álom most színes és szürke, feltornyosul és enyészik, vörös lánggal ég. Elhamvaszt mindent. Azután kék, mint az ég, mely felé selymek törnek, magukon viselve százak szimbólumát.

Felvirrad. Magához tér. Látja maga előtt az arcát, még az álomból, s a nevét. Cooper. Felkel, hogy elektronikus naplójába újabb bejegyzés kerüljön.

- A 371. álom. Ma éjszaka megszűnt névtelensége és arctalansága. Coopernek hívják. A 360. álomban már feltettem neki a kérdést, s ő nemet mondott az ígéretre. Ez volt az 5700-as bejegyzés. Most mégis minden más - folytatta. - Ő visszatért, holott senki sem tér vissza a Titánról, mert vannak lelkek, melyek oda vágynak. A létezés kódos értelemben bújik. Elárult nekem egy titkot. Nagy változások lesznek, s ezért talán fel kell keresnem őt...

Új reggel virradt. A város lendülete megállás nélkül folytatódott. Különös volt.

- Ma 2093. április 27-én megkezdődtek a tárgyalások a világ vezetői között, hogy új utakat keressenek a bolygó problémáira - kezdte adását egy digitális hírportál.

Majd folytatta a virtuális bemondónő:

- A tárgyalásokon képviseltetik magukat a gépek, és David Paradise.

Ez egy kulcsfontosságú pillanat volt. Olyan, mely egyszer adódik egy életben. Most mindenki erre irányította a figyelmét...

Azután múlni kezdett a reggel. Elkopni. Cooper ismét egyedül rótt az utcát. Arra gondolt, a titokra. A forgalmat figyelte. Majd váratlanul egy mágnesautó parkolt le mellette. Vörös volt. Szép, és áramvonalas, olyan, melyet azelőtt csak reklámokban látott. Fekete ló egy sárga pajzsban az emblémája. Egy fiú szállt ki. Sose látta még. Világos hajának tincsei az arcába lógtak. Vörös-fehér ruhát viselt. Mintha az autóhoz öltözött volna.

- Ismerjük egymást? - kérdezte Cooper.

- Talán.

- Ez meg miféle válasz?!

- Hasonlítunk egymásra.

- Miből gondolod?

- Az én nevem David.

Cooper egy pillanatra elgondolkozott.

- Te lennél, aki...

- Aki a Titánra küldött - fejezte be a mondatát.

Cooper először valami vad indulatot érzett, de azután eszébe jutott a kérdés.

- Miért? - kérdezte.

- Nemet mondtál egy ígéretre, melyet álmodban tettem fel neked.

- Igen. Ezt már tudom. De mi volt az ígéret? Mire mondtam nemet?!

- Az titok. Vagy rájössz magadtól, vagy soha nem tudod meg.

- Sosem - ismételte Cooper. - Rám találtál. Azt mondják, megálmodod.

A fiú csak bólintott.

- Mit akarsz tőlem. Talán vissza akarsz küldeni a Titánra? Én oda nem megyek vissza, inkább meghalok!

David is hallgatott egy jó darabig, így csak álltak ott oly bután. Mintha minden e körül forogna. A világ folyton újragondolja önmagát, s e vágy soha el nem fogy. David is ilyen volt.

- Azt mondtad, nem mész vissza a Titánra?!

- Azt!

- Pedig te oda való vagy!

- Mondod te!

- Nem. A lelked mondja...

Cooper csak legyintett.

- A lélek a Titánra vágyik. Nem ismerős?

- A lélek... - ismételte meg Cooper. - Egyáltalán ki vagy te?

- Valaki, aki fontos a világnak.

- S úgy gondolod, jogodban áll emberek életét megnyomorítani, hogy örökre száműződ őket, ostoba álmok és ígérek miatt?! Én találkoztam azokkal, akiknek testét összeaszották az évtizedek! Mi jogon?

- Ők döntöttek így!

- Elveszed a reményt!

Bámultak egymásra.

Cooper haragot és dühöt érzett. Értetlenséget. Egyben tehetetlenség is volt. Tudta, amíg rá nem jön arra, mi az ígéret, árnyakkal harcol. Olyan árnyakkal, mint amilyen David is. Akinek jogában áll bármikor visszaküldeni őt. Olyan jog ez, mely félelmetes. Harcolni vele, úgy tűnik, reménytelen.

Furcsa és megmagyarázhatatlan. Álmodok tömegét zúdítja az emberre. Hangtalan és néma. Ám mégis suttog valamit. Nehéz megérteni. Felfoghatatlan, és ismeretlen.

Az első találkozás Daviddal mély nyomot hagyott Cooperben. Végre szemtől szemben volt azzal, aki ilyenné tette őt. Ám válasz nem volt az ezernyi kérdésre, mely abból az egyetlen egyből sarjadt ki. Nem sejtette Cooper, hogy a világ most más, valami furcsa történik.

A délelőtt kezdődött tanácskozás, melyről minden állomás beszámolt, délután is folytatódott. David is oda tartott, mielőtt találkozott Cooperrel. A hosszú, vékony ablaktáblákon át fény szűrődött be a panorámaterembe. Csend volt. David lépett az emelvényre, hogy felszólaljon.

- Hölgyeim, Uraim, a gépek nemzetének képviselői! Az idegen entitás álmokkal üzen nekem, mint azt mindannyian tudják... a képek, melyeket a fejembe küld, homályosak, de egyre sötétebbek. Világosan megüzeni, hogy az emberiségnek hamarosan vége!

A teremben nagy felzúdulás következett.

- Milyen veszély fenyeget?! Jogunk van tudni! - kiabáltak be többen is.

- Belátom, a kijelentés nyugtalanságra ad okot.

- Ki ez az idegen?

- Évek óta igyekszem felfedni a kilétét. Álmukban felkeresem az embereket, s aki gyanús, azt a Titánra számúzom. Ám egyvalaki visszatért.

Ismételten felzúdulás következett.

- Újabb álmok jelentek meg a fejemben, és úgy gondolom, hogy ezek egyértelműen hozzá köthetőek. Némi időre van szükség, hogy letisztuljanak a dolgok...

- Úgy van! - kiáltotta be valaki.

David még sokáig gyözködte a tanácskozás tagjait. Néha taps, néha felzúdulás kísérte a mondanivalóját. A városban szétszóródtak ezek a szavak. Megannyi új elmében leltek táptalajra, s csíráztak ki, hogy egy napon erős fává nőjenek. Néha a kérdések azonban örökre kérdések maradnak.

Coopert elnyomta az álom. Most valahogy más volt. Tiszta, és eleven. Egy láng. Kéken lobogott. Beléje költözött. Szemében tükröződött. Láng a márványfalak közt. A lélek folyton vágyakozik. A láng körülölelte őt, a teste egygyé vált vele. Felriadt. Veritékes volt a teste.

- A láng - suttogta Cooper. - Talán magához hív.

Újra találkozni akart Bruke-kal. A város egyik terén futottak össze.

- Miért akartál velem találkozni? - kérdezte a lány.

- Álmodtam. Megérintett engem valami.

- És mi?

- Egy kék láng.

- Olyan mint az Álmodók Lángja?

- Az meg mi?

- Egy emlékmű.

- Tudod, úgy érzem, a mozaik egy újabb darabjának birtokába jutottam. Hol van ez az emlékmű?

- Elviszlek oda.

Cooper beszállt a lány autójába. A forgalom egyenletesen haladt, rendezett sorokba gyűjtve a járműveket. A mágnespályák befurakodtak az épületek közé, felhatoltak a magasba, vagy éppen a föld alá alagutakba. Nagy reklámfelületek hirdettek előre gyártott vágyakat. Talán egy félóra is eltelt, mire megérkeztek. A tér tágas volt, s a közepén ott állt a két monolit, s közte égett a kék láng.

- Pontosan ez az - mondta Cooper.

Kék volt, olyan, mint az álomban. A civilizáció lángja, mely felemel, felkarol és eltemet. Sokáig nézte. Magával ragadta őt, benne tükröződött.

- Minek állít ez emléket? - kérdezte.

- Az álomnak.

- Ki gondolta volna?!

- Pontosabban annak, hogy 25 éve lezuhant itt valami. Talán egy idegen űrhajó egy idegen világból, s akik benne utaztak, mind meghaltak. Azóta keresik a gépek oly megszállottan a civilizáció nyomát az űrben.

Cooper csak tűnődött jó darabig. Vajon mi értelme ennek. Bár az álom egyértelműen ide hozta őt.

- S te ezt komolyan veszed?

- Az én véleményem aligha számít. Elég az, hogy a gépeknek fontos, és ha a gépeknek fontos, fontos Davidnak is.

- A gépek egyedül érzik magukat... - ismételte meg a fiú.

Egy újabb darabja az igazságnak. Az, hogy David érintett, jelent valamit. De mit? Néha eltitkolt jelentések erején vezet át az élet útja.

Lassan teltek a napok. Az álmok egyre fokozódtak. Titkon csíráztak ki és növekedtek. A láng, mely kéken lobog, újra és újra megjelent David és Cooper fejében is. Összekapcsolta őket. Lassan minden más színben tűnik fel. Magába szippantja az embert.

Cooper ismét az utcákat járta. Eltelt néhány nap. Talán nem volt nyugalma az éjszakák után. Reggel volt. David is feljegyezte az álmát.

- 5715-ös bejegyzés, a 372. álom. Az álom egyre világosabb. Érzem, ahogy üzen nekem, és a világnak. Látom a fényességet a horizonton, felém árad, és én emberek millióinak csontjain sétálok.

Eltűnődött David, majd elindult otthonról. A város új létezését kínált. Néha nehéz felfogni mindezt. De nem lehetetlen. Az üzenet él, és közel a nap.

Cooper leült egy padra, s az égbe törő épületeket bámulta. Valahogy megváltozott minden. Fények és árnyékok váltakoztak, melyek rákúsztak az emberekre. Talán a lelkekbe is beférkőztek. A lelkekbe, melyek folyton vágyakoznak. Azután David megtalálta Coopert. Leült mellé egy padra.

- Csak nem engem keresel? - kérdezte Cooper.

- Meglehet.
- Miért érdekellek téged?
- Megfejtetted már a kérdést?

Cooper csak intett a fejével, hogy nem.

- Volt egy különös álmom.
- És?
- A kék lángról. Azt mondta egy lány, az Álmok Lángja.

David csak hallgatott egy darabig. Világos hajtincsei megfakulni látszottak a délelőtti fényben.

- Nekem is volt egy álmom - mondta.
- S mi ebben a furcsa? Te folyton álmodsz, s ez néha veszélyes másokra...
- Na igen. De az én álmom olyan, mint egy folytatásos rejtvény.
- Miféle rejtvény?
- Amely megüzeni a világ végét.

Cooper csak tűnődött ismét, hogy vajon mit akar neki mondani ezzel David.

- Jó lenne tudni, hogy mit ígértél nekem... - kérdezte.
- Előbb-utóbb rájössz magad is.

David szeretne volna feltárni a dolgok lényegét Cooper előtt, de hagynia kell, hogy ő maga fejtse meg a rejtvényt. Ha sikerül, akkor semmi kétség, hogy ő a kulcs. Akkor szétszlik minden bizonytalanság, s új alapokra lehet helyezni kettejük kapcsolatát.

- S mi a véleményed az álmomról?

David sóhajtott egyet.

- Tudod, a gépek, melyek a világot irányítják, folyton keresik a jelet az égbolton.
- Mert egyedül érzik magukat... De miért?
- Neked nem volna fontos, te nem érezted egyedül magad?
- De. A Titánon.
- Mondd, miért mondjátok folyton azt, hogy a lélek a Titánra vágyik?!
- Mert egy régi igazság. A Titán valaha fogalom volt az emberiségnek, s talán még most is az. Sokan hajtották álomra a fejüket sok évtizeddel ezelőtt, hogy jó volna oda eljutni.
- Ha te mondd...

A délelőtti elvékonyodott, s elfogyott, akár az árnyékok. Minden egy kicsit más színű volt most. A létezés talán új értelemet nyer ez által. Ketten voltak a város forgatagában, mely folyton él. Különös volt. Mintha csak ők lennének, s rajtuk kívül semmi más. Pedig ez nem volt igaz. Tudták ezt ők is, de néha jól esett hinni ebben.

Eltelt néhány nap, mely nyugtalan éjszakákat hozott magával. Egy reggel Cooper úgy ébredt, hogy szemében benne izzottak a válaszok. Különös volt az álom. Fénylő gázködök között megbújó jeges bolygó, olyan talán egy kicsit, mint a Titán. Magában hordozza egy metán

alapú életforma tudatát. S mielőtt még felrobban a központi csillag, Cooper fejébe sugározza önmagát. Mélyen a tudatalattiba eltemetve, hogy átmentse önnön létét egy távoli és idegen világba. A nagy kirakós, mely ezernyi darabból áll, s eddig csak a szélei voltak meg, most hirtelen befelé nyomult. S a közepén tátongó űrt kitöltötték az újabb darabok.

- Az igazság - suttogta magában Cooper.

Most már hívja őt az elveszett elem. Fejébe üzeni az álmot, s már nem suttog. Hangosan kiált.

Sietve kereste fel Davidet. Az elfojtott percek végre kiteljesedni látszottak. Mert most már ismeri. Megannyi miért hónapokon át, mindhiába. Felfoghatatlan, és megfejtethetlen, mint ahogy az is, amit álmodott. Talán megrémíti őt. De a rémület idővel elmúlik, s helyét átadja a nyugodt felismerésnek, hogy tovább él valami őbenne. Egy messzi, idegen világ, mely most ébredszik.

- Szóval? - kérdezte David. - Miért volt olyan sürgős?

- Tudom, mit ígértél nekem álmomban.

- Halljuk!

- Megígérted, hogy haza küldesz, de nemet mondtam rá. Pontosabban nem is én.

- Hát akkor ki?

- Egy idegen entitás.

- Álmokkal üzent neked?

Cooper intett a fejével.

- Nekem is üzen már egy ideje.

- Mit?

- A végét a világnak.

Cooper elhallgatott egy rövid időre. A gondolat túl rémisztő volt.

- A pusztulást? - kérdezte.

- Igen. Van egy álmom. A fényességről szól a horizonton. Százmilliók haláláról.

- Hasonlít arra az álomra, mely bennem él. Mellyel megüzente az igazságot. Egy Titán-szerű bolygó, amint odavész egy szupernóva robbanásában.

- Az idegen tudat átmentette önmagát.

- Igen. Talán. De miért jósolná a Föld pusztulását?

- Az egész fajtája odaveszett valahol távol a galaxisban. Benned él tovább. Éjszakánként titkon üzen.

- Bennem él - ismételte meg Cooper.

Furcsa volt hallani.

Az igazság azonban mégiscsak ez. Elrejtőzött ott mélyen legbelül, s csak arra várt, hogy megszólítsák.

- Jó lenne végre beszélni vele - mondta David.

- Beszélni?

- Igen. Benned van. A tudatalattidban. Ha ébren vagy, elnyomod őt. Ám amikor alszol, megnyílik előtte egy ajtó, melyen keresztül kommunikálhat.

- Mit akarsz?

- Hogy tárja fel az értelmét az álomnak, mellyel hónapok óta beszél hozzám.

- Hölgyeim, Uraim, a gépek nemzetének képviselői! - hangzott a nagyteremben, ahol David beszámolt a fejleményekről.

- Immáron világos, hogy nem vagyunk egyedül. Ez a gépek kérdésére a válasz. Nem kell többé az égboltot fürkészni. A megoldás itt van a Földön. Egy Cooper nevű fiú fejében, aki visszatért a Titánról.

- Beszéljen az álmokról! - szólt közbe valaki, s mások is egyetértőleg bólogattak.

- Az idegen tudat, aki hozzám szól, egy felrobbanó szupernóva elől menekült. A világának egyedüli túlélője egy fiú fejében.

- S miért üzeni a Föld végét?

Válasz azonban egyelőre nem volt. Újra és újra meg kell nyílnia az elme börtönének, hogy az idegen szólhasson. Talán egykor hazatérhetnek a Titán foglyai. Furcsa a lélek. Vágyakozik, ám mégis elveti azt, ami nyilvánvaló.

A gépek, akik évtizedeken át, attól a pillanattól fogva keresték az idegen értelmet a csillagok közt, lehet, hogy megnyugvásra leltek. Nincsenek egyedül. Igen, most sok minden megváltozott. Minden lassan összeállni látszik. Álmok. A tudatalatti folytonos létezése, melyet más-fajta valóság táplál. Titkon növekszik, s kisugározza magát a világba. Álmok. Szótlán és néma kiáltás, mely utat tör magának. A felszín felé igyekszik, ahol más törvények uralkodnak. Egyetlen kérdés maradt csupán, s a válasz az idegen entitásé.

Nappalok és éjszakák váltották egymást. Felhők úsztak tova az égen, s az épületek elsötétültek. Azután David egy magányos pillanatában újra látta, amit rajta kívül senki más. A fényes-séget a horizonton, s milliók csontjait, melyek a lába alatt ropogtak.

- Miért? Mit akarsz ezzel mondani? Miért üzened nekem a végét a világnak? - ordította csendes magányában.

A szél zúgott.

Végül feltárul a kérdésre a válasz, szótlán hévvel.

- Egy közeli csillag felrobban - kapja a választ. - Egész fajodat elemészti a sugárzás, ahogy az én népem is...

- Miért?

- Nem ti kerestétek hosszú évtizedeken át a kapcsolatot más világok civilizációjával?!

- Meglehet...

Új reggel virradt, hogy David elektronikus naplójába rögzítse álmát.

- 5716-os bejegyzés, a 373. álom. Az idegen tudat felfedte magát előttem, s újra megmutatta a végső napot, amikor a sugárzásban megszűnünk létezni. Egy közeli csillag robbanása okozza mindezt...

Most új feladat állt elő. A nagy távcsövek az égbolt felé irányultak. A feketeséget kémlelték, mely megannyi csodát tartogat. Keresték a csillagot, mely a robbanás előtt áll. Az idegen tudat elárulta, még 1 év napra pontosan, s akkor megkezdődik. Megvalósul mindaz, amiről az álmok szólnak. Elvont valóság, mely mélyen eltemetve szunnyadt, magában rejtve a megismert létezését. Az igazság oly nehézzé vált. Főleg David számára. A világgal azonban tudatni kell.

Még délelőtt volt, újra összegyűltek a tanács tagjai. A város egy percre megállt, amikor David beszédét közvetítették a kijelzők.

- A világ népeihez szólok, akik az egységbe tömörültek. Egy Cooper nevű fiú tudatalattija feltárta nekem az igazságot. A gépek azonosították azt a csillagot, melynek szupernóva robbanása megsemmisíti a Földet. A lökéshullám 1 év múlva ér ide... Az emberiség azon lesz, hogy túlélje a katasztrófát...

Egy élő hírműsor következett.

- David Paradise beszédét hallották... - kommentálta egy virtuális bemondónő.

Majd reklám.

Cooper is az utcán volt. Bruke-kal kellett találkoznia. Várnia kellett egy darabig, mire a lány megérkezett.

- Egy kicsit késtem, de a hírműsor... - szabadkozott.

- Én is láttam.

- Szóval a te fejedben volt a talány kulcsa...

- Így is mondhatjuk. Itt belül még számtalan titok bujkál, s mind csak arra vár, hogy valaki feltegye a kérdést.

- A lélek a Titánra vágyik...

- Talán. De hogy jutott ez most eszedbe?

- Nem fontos. És mi a helyzet az álmoddal, azzal, melyben a kék láng volt. Tudod, ahová elmentünk.

- Vonz engem az a láng. Ahogy kéken lobog. A szememben tükröződik, a lelkemben izzik. De vajon jelent-e valamit?

- Biztosan - tette hozzá a lány.

- Tudod, most hogy ismertté vált az a tény, hogy hamarosan elérkezik a vég, minden egy kicsit más színben tűnik fel.

- Mit értesz ez alatt?

- Közel 8 milliárd ember. Vajon kik élnek túl?

A lány csak vállat vont.

- A döntés nem a mi kezünkben van - tette hozzá valamivel később.

Azok, akik a világot irányították, meghozták a döntést. 1 millió embert fognak kiválasztani és áttelepíteni a Titánra, ahol megkezdődik a bázis kiépítése. Növények és állatok DNS-ének mintáit is magukkal viszik. A választás azért esett a holdra, mert talán a Szaturnusz gázóriás árnyéka megvédi a sugárzástól. Furcsa egybeesés. Eddig a Titán a száműzöttek volt, most pedig az új Noé bárkája lesz, míg vissza nem térhetnek az életben maradottak a Földre.

A különös suttogás éjszakáról éjszakára magához hívta Coopert, hogy a kék lángról álmodjon. A kék láng, mely szinte élt, ahogy körülölelte őt, ahogy feléje sugárzott. Egyszerre érezte hidegnek és melegnek. Vágyott utána. Egyre teltek az éjszakák. Hónapokká álltak össze a hetek.

Közeledett a nap, amikor felragyog a szupernóva. Talán egy hét volt még hátra. A Titánon a bázis készen állt. A kiválasztottak közül szinte mindenki ott volt már, amikor megkereste David Coopert.

- Te is jöhetsz - közölte vele. - Ma indul útnak az utolsó űrhajó a Titánra.

- Nem furcsa ez egy kicsit? - kérdezett vissza Cooper.

- Lehet, hogy az.

- Szerintem mindenképpen. Hiszen eddig a Titán börtön volt, s most az emberiség jövőjének a záloga. Menedék azoknak, akik túlélnek ezt a kort.

Cooper még bámulta a várost, azután beszállt az űrhajóba. Vegyes érzelmeket keltett benne. A hajtóművek beindultak, s lassan elmaradt a Föld kék, fehér, barna korongja. A gépek túlélnek a sugárzást, de azok, akik maradtak, mind odavesznek.

Eljött a nap, melyről az álmok szóltak. A szupernóva fénye túlragyogta a galaxis valamennyi csillagát, miközben halála részecske- és más sugárzással árasztotta el a Naprendszert.

Visszatért a lélek a Titánra. A Szaturnusz korongja fénylett a részecskezáporban, ahogy az óriásbolygó magába gyűjtötte. Talán szép volt. Cooper a város egyik üvegablaka előtt állt. Arra gondolt, hogy a Földön már mindenki halott. Ők fogják újrakezdeni. A Titán tájai éppen olyan titokzatosak voltak. A sivatagok és a metántavak fent északon, ahol száz év is eltelik, míg egyszer csak elered a metáneső. Varázslatos és misztikus szimbólumok halmaza ez a világ. Megfejtethetetlen jelek, melyek beleivódtak a lélekbe. A várakozás csendes magánya, melyet a sors az emberiség megmaradt részére mért. Álmok, melyek a közösséget táplálják...

Az álmok kezdetben furcsák, azután mindennapossá és megszokottá válnak. De akkor már nem álmok többé. Így volt ez a Titánon ragadt emberiség számára is.

- Mire gondolsz? - kérdezte David Coopert.

- Arra a néhány hónapra, melyet a börtönben itt töltöttem.

David csak hallgatott

- Talán hiba volt - szólalt meg később.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy megbántad?

- Lehet.

- Most azonban más idők járnak. Tudod, még mindig gyakran álmodom a kék lángról...

- Láng az egyáltalán?

- Szerintem az.

- Tudod sok-sok éve a Földön lezuhant űrhajóban volt egy különös szimbólum.

- És?

- Egy lángra hasonlított, ezért nevezték el az oda állított emlékművet Álmok Lángjának.

- Érdekes.

Az. S most itt vagy te... A fejedben ott az idegen tudat, s folyton a lángon jár az eszed.

Cooper sokáig nem szólt semmit.

A jövő még elrejtett létezés. Csak a kevesek érthetik. Tettei az elkövetkezendő számára hoznak gyümölcsöt. Milyen furcsa.

Még évek telnek el, mire a sugárzás lecsökken olyannyira, hogy vissza lehet térni a Földre. A hetek azonban hónapokká, s a hónapok évekké álltak össze. Lassan eljött a nagy pillanat. A Titan tájai, melyek idővel megszokottak lettek, búcsút intettek.

Új nap virradt, s ez a nap egy új korszakot hozott el magával. A Föld üres volt, és kihalt. Csak a gépek lakták. Most, hogy a megmaradt emberiség ismét megvetette a lábát, előről lehetett kezdeni mindent. Az óceán hullámozása valahogy olyan nyugodt volt, amint ott állt Cooper, és a messzeség ívét figyelte. Nem lehetett megmondani, hogy mi lesz ezután. Egy dolog talán biztos, hogy sok minden megváltozott.

- Talán hosszú lesz... - mondta David Coopernek.

- Miért jöttél ide utánam?

David csak vállat vont.

- S képződnek még szilánkok a fejedben születő álmokból? - kérdezte Cooper.

- Most más idők járnak. Nagy dolgok történnek.

És valóban így volt. A város, mely egykor tízmillióknak adott otthont, most szinte üres volt. De az az egymillió ember kitöltötte a központi teret. Kék, mint az ég, mely felé selymek törnek, magukon viselve százak szimbólumát. Mint abban az álomban, mely tudatta Daviddal, hogy minden megváltozik egy napon. Még hosszú évtizedek fognak eltelni, s új század köszönt be. De a csíra már gyökeret eresztett, s új élet sarjadt. Az idegen tudat lehetővé tette, hogy az emberiség túléljen.

Különös volt az a nap, s örökre belevésik a történelemnek szentelt felületekbe. Igen. Cooper talán hosszú lesz, mert magában hordozta az ismeretlent.

Álomvilág

2125-öt írtak. Ez az év is talán pont olyan volt, mint a többi. Ámbár lehet, hogy valami változást hordozott magában. A Földet előzőleg egy rövid ideig tartó, de heves háború tépázta meg. 20 évvel ezelőtt ért véget. A gépek és az emberek közt folyt. Az emberek szerették volna eltaszítani maguktól a saját képmásukra formált gépeket. Ezért ők új várost alapítottak. Ez volt Dream City. Önálló társadalom volt, önálló kultúrával. Gyáraiban automaták termeltek, s gépi intelligenciák irányították, hogy létrehozzák a gépek még tökéletesebb nemzedékét. Lucas is épp úgy polgára volt ennek a világnak. De Lucas talán egy kicsit más volt. Ő vágyott az emberek közé. Talán azért, mert ő maga megszólalásig hasonlított egy 20 év körüli fiúra. Gyakran lapozgatta az OLED kijelzős újságokat, melyek hírt adtak számára az emberek mindennapjairól. Ilyenkor valami fájdalmat érzett. S bár gép volt, de érzelmei emberiek. Szeretett volna ember lenni, olyan valaki, aki húsból és vérből van. Sokat gondolt erre. Talán senki sem tudná meg, hisz tökéletes másolat volt. Világos hajtincsei, szeme zöldje, és bőrének színe becsapná a gyanútlan szemlélődőt. Vajon van-e lelke a gépeknek? Minden bizonnyal. De erről szerettek megfeledkezni az emberek. Ő mégis vágyott dolgokra. Álmodott szépet és jót, hogy elmegy az emberek közé.

A város ívét figyelte. Azét a városét, melyet a gépek álmodtak otthonul maguknak. Mindig elkalandozott a tekintete, mert a horizonton túl egy másik város volt, az, ahová vágyott. S ez a vágy nap mint nap titkon nőtt benne. Hogy végül elérkezzen az idő, mikor maga mögött hagyta a gépek városát. Az a másik város pedig befogadta őt, nem sejtve semmit a csalásról. Sokszor vágyott arra, hogy egy űrrepülőgépen teljesítsen szolgálatot, mindennapos dolog volt, ám az ő szívéhez mégis oly közel álló. Talán, mert beleszeretett az űrszondák színes fotóiba.

Az első feladata egy szokványosnak számító küldetés volt. Ő csak állt ott a homokos fővenyen, s arra távolabb az indítótorony magasodott. Itt az óceán partjától nem messze építették meg az űrkikötőt. Talán esztelen dolognak tűnhetett, hisz oly gyakori errefelé egy-egy hurrikán. Csendben hullámozott az óceán, s ő szerette nézni. A szél még beletúrt a hajába, miközben ő megbámulta a lobogót, melyet lengetett. Azután indult vissza.

Pályára kell majd állítani az Einstein űrtávcsövet, melyet 7 éven át fejlesztettek, hogy távoli fekete lyukak gravitációs hullámait tanulmányozza. Ez a felfedezés igazi álm volt, melyről egykor talán a nagy tudós is álmodott, hogy teljes egészé legyen a relativitáselmélet. Persze azóta a szuperszámítógépek sok mindent modelleztek, de mégiscsak szükség volt a valós mérési eredményekre.

Még reggel volt, mely lassan átadta helyét a délelőtnak. Közeledett a kilövés. Nagy tömeg verődött össze. Kiváncsiak voltak az eseményre. Amolyan össznépi látványosság volt ez. Mint régen a légiparádé, melyet csak nézni kellett, nem pedig megérteni. Megkezdődött a beszállás. 7-en voltak, mint mindig, s köztük Lucas. A 30 méter hosszú űrsikló már fel volt állítva. Egy ötödik generációs jármű.

- Itt a Nemzetközi Űrközpont. Bejelentkezést kérünk, Enceladus.

- Itt Enceladus. A rendszer tökéletesen üzemel.

Megkezdődött a visszaszámlálás. A tömeg hangosan számolt az utolsó 10 másodperctől. Az űrsikló ionrakétái beindultak, most lesz az új hajtómű főpróbája.

- Élő egyenes adásban jelentkezik a TNT-Network innen a Nemzetközi Űrközpontból, ahol éppen ezekben a pillanatokban startolt az Enceladus - mondta egy riporternő.

Az űrsikló lassan emelkedni kezdett, először mintha még maradni akart volna, azután egyre gyorsult, áttört a felhőkön, fénycsóvát húzva maga után.

- Sikeres volt a start - szögezte magában Lucas, amint a kivetítőre pillantott.

Az űrsikló 1000 km magasan Föld körüli pályára állt. Különleges pillanatok voltak ezek Lucas életében. Ő most először járt az űrben, ez volt ez első útja. Soha nem felejtí el ezt a napot, mint ahogy azt sem, mikor megkapta az Egyesült Nemzetek Űrhivatalának levelét, hogy belőle űrhajós lehet. Ahogy kibámult az űrsikló panoráma ablakán, a távolban az Epsilon 3 Nemzetközi űrállomás lebegett, futballpályányi napelemtáblákkal. Teljesen kész volt.

- Tetszik, igaz? - kérdezte a kapitány.

- Lenyűgöző! - felelte Lucas.

Reménytelenül zöld szemében benne csillogott valami őszinte csodálat a végtelen iránt. Azelőtt csak hologram-planetáriumokban látta a világűrt, a szondák képeit, de ez itt most a valóság. Lucas egy kicsit hátrébb húzódott. A kapitány és a helyettese beszéltek. Néhány mondat hátra szűrődött. Lucas leült és tovább gondolkozott, majd elnyomta az álom. Már máshol járt.

A küldetés második napja. Az Einstein űrtávcső már Föld körül keringett, s beüzemelése folyamatban volt. A Föld vékony sarlója látszott, amint beléptek az árnyékba. A Hold mésszé fakult korongja jó 384 ezer kilométerrel arrébb, akár valami hatalmas ezüstitányér. Műholdas televízióadás reklámja szűrődött a virtuális felületről az űrsikló belső terébe.

- 20 gigatonnás robbantásokkal épül a Neil Amstrong Holdlakópark... váltson már most ön is Földre néző lakásokat...

- Na szép... - gondolta magában Lucas.

Lassan teltek az órák, mindenki el volt foglalva valamivel. Az űrtávcső beüzemelése sikeresen haladt.

- Mi a véleményed, Lucas? Hová irányítsuk az Einsteint? Mi legyen az első kép, amit a Földre sugározzon?

- Nekem mindegy...

- Na, mondj már valamit, nem hiszem, hogy ne lenne ötleted?!

- Rendben. Legyen a Stagittarius A.

Az űrtávcső lassan ráfordult a csillagképre. Újabb néhány óra telt el csendes magányban. Az egyik tudós lány, Nicole, Lucas mellé ült.

- Ha jól tudom, te vagy a csillagász közöttünk...

De a beszélgetést már nem tudták befejezni, megérkeztek az első képek.

- Ez fantasztikus!

A fekete lyuk körül lévő akkréciós korong volt látható, üstökösöket és törmeléket nyel el, s közben gammasugárzást bocsát ki.

- Sikerült - állapították meg. - Hamarosan megkezdhetjük a visszatérést...

Ám váratlan dolog történt.

- Megszakítjuk adásunkat. Most kaptuk a hírt, hogy a Holdról hatalmas darab robbant le...

- Hé, nézzétek! - kiáltott Lucas az ablak mellett állva.

Azt látták, amiről a TNT-Network is szólt. Egy jókora darab és milliónyi törmelék vált le.

- Nemzetközi Űrközpont, itt az Enceladus. További utasítást kérünk... megkezdjük a visszatérést a Földre!

- Itt a Nemzetközi Űrközpont. Ne, ismétlem, ne kezdjék meg a visszatérést. A holdi robbantásokat elszárták. A darabok a Földbe fognak csapódni!

- És mi mit tehetünk?

- Semmit. Vége! Maguk fogják egyedül túlélni!

Magukra maradtak. Csak vártak tétlenül, a szótlanság nehezedett rájuk súlyos lepelként. Azután Lucas törte meg a csendet.

- Mik az esélyek? - kérdezte Nicole-t.

- A teljes földi élet megsemmisül, túl nagyok a becsapódó darabok.

- És? Mi csak ülünk itt tétlenül?

- Nem érted, hogy nincs mit tenni?! - mondta a kapitány a falnak szorítva Lucast.

- Higgadjatok le! Ennek semmi értelme!

Megint csend lett. Fojtogató csend. Hosszú órák teltek el. Az első törmelékdarabok elérték a Földet. Sorban csapódtak be. Ezek a kisebbek voltak. Némelyik még a légkörben robbant szét, mások izzó tűzgolyóként értek le. A legnagyobb darabra még egy órát kellett várni. Végül 2125. január 26-án megtörtént. Kontinensek és városok hamvadtak el, ahogy az iszonyatos tűzgyűrű végighaladt a Föld felszínén koncentrikus körökben. Egy magányos ember sikolya egy fennsíkon, valahol Tibetben, mielőtt elpárolog. A földi élet elhamvadt. Óceánjai felforrtak, izzó pokol maradt a helyén. Nem lehetett ráismerni.

- Most mi lesz? - kérdezte Lucas az űrsikló ablakán kifelé bámulva.

- Mi lenne? Mind meghalunk.

- El kellene mennünk...

- Mégis hová, te nagyokos? Látsz itt valamit?

- Mehetnénk a Marsra, az Európára, vagy a Titánra.

- Ezt te sem gondolod komolyan, Lucas - kezdte Nicole. - A marsi bázist 25 éve elhagyták, mi várna ott? Az Európa egy nagy jéggolyó, 300 km vastag óceán, a jég alatt, melyet hóforrások fűtenek. Legfeljebb valami férgek élnek a mélyben.

- És a Titan?

- A Naprendszer legnagyobb holdja, nagyobb, mint a Merkúr, de -180 Celsius körüli az átlaghőmérséklet. Sivatagok borítják, azután néha esni kezd. Folyékony metán, mely folyókat és tavakat táplál.

Lucas csak sóhajtott egyet.

- Akkor?

Nicole vállat vont.

- Mind meghalunk! - ordította el magát egyikük. - Nem lesz mit enni, inni, éhen veszünk, ha addig meg nem fulladunk!

- Miért? Ti talán itt akartok keringeni egy halott bolygó körül?! - kérdezte Lucas.

- Tudsz jobbat?

- Üzemanyag van elég, de az élelmiszer és a víz véges. És ha el is jutunk valahová, mihez kezdünk ott? - mondta a kapitány.

Lucas szomorúan hátra ment a kabinjába. Rá kellett döbbsennie, hogy a többieknek talán igazuk van. Hogy ő egy eszelős álmodozó, és hogy a Föld az egyetlen lakható hely volt a Naprendszerben. A többi bolygó kopár pusztaság. A fiút elnyomta az álom. A Földről álmódott, mely nincs többé. Ott állt az óceánparti fövenyen, nem messze onnan, ahol az űrsikló állt startra készen, és érezte a feléje fújó szelet, amint világosbarna hajtincseit borzolta. A pára illata a víztömeg felől, sirályok az égen, ahogy a felhők rohannak. Csak állt ott. Az álom foglyul ejtette őt. A szél, a tenger, az eső. S a vízcseppekkel telerakott dzsekijére egy sárga-fekete bogár szállt le megpihenni. Még sosem látott ilyet.

Azután valami halk suttogás, valaki szól hozzá, a nevét mondja. Érthetetlen és megfejthetetlen. Egyre csak azt mondja: Lucas.

- Menj el, Lucas - súgja a fülébe a szél.

A küldetés harmadik napja. A kapitány ordibálása ébreszti a többieket.

- Jack felakasztotta magát!

Mindenki odarohant. Nem volt szép látvány.

- Ő már feladta - mondta Lucas.

Már csak hatan maradtak.

- Te nem adod fel, igaz? - kérdezte Nicole.

Lucas intett a fejével.

- Soha. Tudod, volt egy álmom. A Földről álmodtam. Minden olyan szép volt. Valószerűtlenül szép.

- De a Föld nincs többé.

Lucas ismét csak bólintott, tekintete üveges lett a könnytől.

- Miért sírsz?

- Talán Jacknak volt igaza.

- Ez hülyeség - mondta Nicole, s letörölte kezével a fiú arcáról a könnycseppeket.

- Tudod, álmomban valaki szól hozzám.

- Kicsoda?

- Nem tudom. Egy női hang. Kellemes és lágy volt, amint a nevemen szólított, s azt mondta: menj el Lucas.

- És hová?

- Még nem tudom.

Egy percre elkalandozott a gondolata, amikor ismét megszólította a hang.

- Menj el, Lucas!

- Hová? - kérdezte félve.

Képek peregtek az agyában, három vulkán a vörös táj horizontján.

- Hol van három vulkán a horizonton? - kérdezte Lucas felocsúdva.

- A Marson. Úgy hívják Tharsis-fennsík.

- Akkor oda!

- Kapitány, mennünk kellene. Irány a Mars.

A kapitány kiadta a parancsot. Az űrsikló ionmeghajtásos motorjai beindultak.

- Pályára álltunk a Mars felé.

A Földet lassan maguk mögött hagyták. 60 nap mire elérik a Marsot. Senki sem tudta, miért, csak megsúgta Lucasnak a hang. Elküldte a fejébe az álom képeit. 60 nap. Hosszúnak és reménytelennek ígérkezett. S közben Lucas egyre csak álmodott. A Föld képei, ahogy újra és újra megszólítja őt az ismeretlen hang álmában. Alaktalan árnyék. Hozzá szól, az ő nevét mondja, ígér neki valamit.

Elsárgult mező, ahol a derékig érő fűszálak a szélben úgy hajladoznak, hogy azt hitte a tengerben áll. Újra és újra az ő neve: Lucas.

- Megtettem, amit kértél! - ordította bele a szélbe.

Esni kezdett.

- Ki vagy - kérdezte Lucas.

Hajtincsein végigfolytak a vízcseppek.

Eltelt a 60 nap. Az űrsikló ablakán át a Mars félgömbje látszódott. Megérkeztek.

- Rájöttél az elmúlt 60 nap alatt, hogy ki vagy mi szól hozzád? - kérdezte Nicole.

Lucas csak a fejét rázta.

- Folyton a Föld képei jutnak eszembe. Folyton a Földről álmodom. A hang is a Földön szól hozzám.

- Te őrült vagy - szólt oda a kapitány. - Idejöttünk a Marsra a zavaros agyszüleményeid miatt... Bár úgyis mindegy, hogy hol döglünk meg - tette hozzá.

- A Föld elhamvadt, s mi elfelejtettük.

- Nem, ez nem igaz, és ezt te is tudod, Lucas.

- Túléltük. De miért?

- Úgy hívják, mázli - felelte a másodpilóta.

- Kéne egy jel...

- Na persze!

- Szálljunk le a Tharsis-fennsíkon, ahol a régi bázis is volt - mondta Lucas.

Az űrsikló megkezdte az ereszkedést. A ritka légkörben felizzottak a hővédő kerámiák, majd fékezni kezdtek. Marsot érték. A panorámaablakon át a marsi táj látszódott, a horizonton a 3 vulkáni kúp, köztük a legmagasabb az Olympos Mons. Szótlanul teltek az órák. 25 év elteltével ismét ember szállt a Marsra. De olyan, hogy emberiség már nem létezik. Titkos suttogás, mely folyton Lucas fejében jár. Elfeledett érzések s remények. Csak a csend. A reménytelenség a többiek részéről. Lassan lebukott a Mars látóhatárán a Nap, a sárga csillag, mely csak feleakkorának látszott. Az éjszaka sötét, csak a csillagok és az űrsikló fényei. Ezen az éjszakán újra szól hozzá a hang, talán utoljára. Most felfedi magát.

- Megtettem, amit kértél! - ordította Lucas sokadjára már.

Felsejlik egy homályos női alak, aki kék fényben ragyog, kék, mint a földi óceánok, zöld, mint a rétek, és fehér, mint a felhők...

- A nevemet akarod, Lucas? Engedj ki, hogy újjászülessek, és azon a napon megtudod!

Reggel lett. Lucas beöltözött. Elhagyni készült az űrsiklót. Egy lapátot vett magához.

- Hová mész, te eszelős?

De Lucas nem törődött velük, a zsilipkamrán át elhagyta az űrsiklót. Majd messze a régi bázistól ásni kezdett.

- Megőrült - mondták a többiek.

De ő csak túrta a Mars homokját, végül megakadt a lapát valamiben. Letérdelt. Egy nagyobb kapszula volt. Rajta ismeretlen szimbólumok. Kiásta. Érezte, hogy fel kell nyitnia. A fejébe költöztek a képek. Egy gombot keresett rajta. Megnyomta. A kapszula felnyílt. Valami kék-ség, valami zöld és vörös és sárga kiáradt belőle. Megremegett minden. A talajból oxigén tört fel. Az égen felhők képződtek, a légkör besűrűsödött. Lucas ott állt az uniformisában, amikor eleredt az eső.

A kapszulába Gaia lelkének egy darabja volt bezárva, mely most kiszabadult, s hamarosan a Marson óceánok hullámoztak és virágzó rétek. Hatan túléltek az emberiség pusztulását, közöttük Lucas, aki gép volt, s ajándékba kaptak egy új bolygót. Hogy miért, azt senki sem tudta, hisz csak hatan voltak...

- 20 gigatonnás robbantásokkal épül a Neil Amstrong Holdlakópark...

- Ébredj Lucas!

- Mi??? - tért magához a fiú. - A Földnek vége, de a Mars...

- Te meg miről beszélsz?

- Csak álom volt...? - döbrent rá Lucas.

Az Einstein űrtávcső sikeres pályára állítása után az Enceladus visszatért a Földre.

Lucas kiszállt a sportkocsijából és lesétált az óceánpartra. Hosszasan tűnődött. Szeme zöldjében valami számára talán ismeretlen érzés bujkált.

- Csak álom volt... - kérdezte magától folyton. - De vajon mit jelenthet ez az álom?

Válaszok egyelőre nem voltak. Mintha talán valami nagy dolog lenne készülóban, melyről senki sem tud még. Egy lány figyelte őt onnan a homokpad tetejéről. S amint visszafelé indult Lucas, megszólította.

- Te űrhajós vagy?

- Honnan veszed?

- Az egyenruhád.

- Ja persze... De miért fontos ez?

A lány csak vállat vont.

Talán mindegy, hogy fontos-e. Szél fúj, még az is lehet, hogy vihar lesz. Furcsa volt a létezés, széttördelt és szétszórt. Hogy azután össze kelljen rakni.

- Befejeződött a küldetés? - kérdezte a lány.

- Igen. De most már ez nem olyan nagy dolog. Mindennapos. Mint jó 100 éve a repülés volt.

- Tudom. Mégis számomra van ebben valami kalandoszerű.

- Kaland? - mosolyodott el Lucas. - Az lenne kaland, ha végre űrhajó indulna egy másik csillag felé.

- Meglehet - nyugtázta a lány.

- S neked mi dolgod itt?

- Csak erre jártam.

- Te gyakran bámészkodsz itt? Mi a neved? Az enyém Lucas.

- Natalie.

Lucas megindult a lány felé.

- Nos meglehetősen gyakran.

- Miért?

- Mert mindig csodálattal tölt el.

- Valóban? Akkor miért nem lettél űrhajós?

- Félnék odafent.

- Ugyan mitől?

- Hogy elszakadok a Földtől.

Lucas elgondolkozott ezen.

- Lehet benne valami - mondta kisvártatva, s egyúttal eszébe jutott az álma is. - Ám félelmed hasztalan. Olyan volt, mint mikor a tengerészek féltek vízre szállni, mert elhagyták ezáltal a Földet. A világűr is egy óceán, s a bolygók benne szigetek.

Volt abban némi igazság, amit a fiú mondott, mégsem győzte meg vele a lányt.

- Régóta éled ezt az életet?

- Mit értesz ez alatt? - kérdezett vissza Lucas.

- Hogy ingázol az ég és a föld között.

- Nem. De miért állunk itt? Nincs kedved beülni velem valahová a városban?

A lány, Natalie igent mondott a kérésre. Így azután megindultak az úton, mely az óceánpart mellett kanyargott, vissza a városba. A város, mely a létnek szentelt értelem. Mely befogad.

Könnyű szél fúj, mely pára illatát hozta magával. Azután feltűnt a város, olyan volt, mint amikor elhagyták, s olyan, mint amikor visszatért. Úgy tűnik, örök és állandó. De nem, mert épül és növekszik, széttárja megfeythetetlen lelkét. Megérkeztek. A felületek és formák körülölelték őket. Leültek valahol. Már délután volt, az árnyékok megnyúltak, de ez nem zavarta őket.

- Tudod, van egy nagyon furcsa álmom - kezdte Lucas. - A Föld pusztulásáról szól.

- És?

- A Hold szétrobban. Darabjai a Földbe csapódnak, ám mégis én és hat másik ember túléljük egy űrhajóban. Azután magához hív a Mars. Az elhagyott bázis, ahol a homokban különös kapszulát találok. Gaia lelkének egy darabját, mely a kopár Marsot lakható bolygóvá teszi.

- Igen. Tagadhatatlan, hogy nem mindennapi az álom. Hiszen minek 6 embernek új otthon, ha az emberiség odaveszik?!

- Mit tudsz a Mars programról?

- Én semmit.

- Miért hagytak fel vele 25 éve, mikor minden olyan ígéretesnek indult?

- Nem tudom.

- És mi van, ha tényleg létezik az a kapszula?

- Ezt te sem gondolod komolyan?!

Az égen vízgőztestű felhők úsztak tova, s néha Lucas zöld szemének sarkában benne csillogtak az álom képei. Minden olyan furcsa volt. Ahogy a forgalom áramlott a városban. A 20 évvel ezelőtt véget ért háború, ember és gép között, nyomai még itt-ott megmaradtak, mielőtt a város, a roppant organizmus, szövete elfedi a réseket. Új tornyok törnek az ég felé. Feléled, amint a mesterséges intelligencia gondolatától szabadulni immár nem tudó emberiség kiengedi a szellemet a palackból.

Lucas és a lány ültek ott, s figyelték egymást. Elrejtett szavakkal kommunikáltak. Megeredtek az érzések, mint az esőcseppek. Sokan álmodtak hasonlót. Mert a gépnek is lelke van, ahogy az emberek világát vezérlő intelligenciának is, épp úgy, mint ahogy a gépek társadalmát továbbálmodó értelemnek is.

- Lehet, hogy ezt az álmot átvitt értelemben kell megfejteni... Lehet, hogy üzen nekem valamit?

- Meglehet - mondta vállát vonva Natalie.

A szavak néha elsikkadnak. Elkopik a jelentőségük. Akkor sem a szavak voltak a fontosak, mikor megpillantotta Lucast, ott az óceánparton. A szürke dzseki, amit a fiú viselt, időtlen vágyakat hordozott.

- Gondoltál már arra, mi lehet az igazi élet?

- Te mit értesz ez alatt?

- Hogy csak az-e az élet, ami sejtekből áll?!

- Úgy érted, élet-e a gépeké?

- Lényegében igen...

- Ha azt mondanám, hogy én valójában gép vagyok, el tudnál engem fogadni?

- Te gép?! - legyintett a lány.
- Igen. A gépek városából jöttem ide közéték.
- Az nem lehet. Amikor véget ért a háború, az emberek örökre száműzték maguk közül az értelemmel bíró gépeket...
- A világotokat mégis egy mesterséges intelligencia vezérli. Gyáraitokban mégis automaták termelnek.
- Az más - mondta Natalie.
- Szóval, nem tudnál engem elfogadni... - sóhajtott Lucas.

A lány csak hallgatott. Szemébe könny szökött. Amikor a háború volt ember és gép között, sok barátja halt meg. Lucas fogta magát, felállt és elment.

Géplelke végleg meghasonlott. Vajon mit jelenthet az álom, s miért ez a kibékíthetetlen ellentét az ember és a gép között? Talán kár volt ezen rágódni. Mert olyan dolgok voltak ezek, melyek szükségszerűek. Az intelligencia természete az, hogy erőszakos, és uralkodni vágyik környezete felett. S miként az emberi intelligencia ilyené formálódott, ilyen lett a gépe is. Hisz a gépet az ember kezdetben önmaga képmására alkotta.

Lucas végighajtott a városon. Lelkét vonzotta egy titokzatos suttogás, mint álmában. A suttogást talán egy épület táplálta, mely ott, arra távolabb állt. Modern mértani formái megragadták a képzeletet. Lucas kiszállt. Roppant kicsinek érezte magát a tövében. Mégis olyan vágyakat táplált, melyek kedvesek voltak a léleknek.

- Szentelve az életnek... - olvasta a feliratot Lucas.

Az üvegszálas beton szinte sejtelmesen csillogott. Hol fények szűrődtek át rajta, hol árnyékot vetett, ahogy bent állt.

Egy lány szólította meg.

- Miért jöttél ide? - kérdezte tőle.
- Mi olyan furcsa ebben?
- Te fiatal vagy, nincs semmi hibád. Ide legtöbbször azok jönnek, akik megöregedtek, baleset érte őket, s új testre vágnak.
- Új testre? - jutott el a gondolat Lucas agyáig. - Igen, új testre van szükségem!
- S miért?
- Pontosan egy ugyanilyenre.
- Ezt nem értem.
- Tudod, én gép vagyok - ismerte be a fiú.
- Így sok minden érthető. Szeretnél emberként tovább élni...
- Valahogy úgy.
- De az emberi lét sok nehézséggel jár. Tudsz erről?
- A gépek nem fogadnak be maguk közé, mert a külsőm emlékezteti őket az emberekre. Az emberek pedig azért, mert gép vagyok.
- Igen. Ez nem lehet könnyű.

- Szóval tudsz segíteni?

A lány csak intett a fejével.

Hiszen miért ne teljesíthetné a kívánságát, mikor annyi más kívánságot is teljesítenek ebben az épületben. Életet adományozni mindig jó dolognak számított a lány számára. Hosszadalmas eljárásnak ígérkezett. Hónapokat vett igénybe. Az emlékeket letöltötték egy memória tárolóba. Közben egyre csak növekedett a test, mely új otthona lesz a léleknek.

Azután eltelt az az bizonyos hónapok, s egyszer csak úgy ébredt Lucas, hogy ember volt. Igazi hús és vér testben. Talán először nehezebbre esett felfogni. Állt ott abban a szobában, melynek mennyezete igen magas volt, s a hosszú vékony ablakok felnyúltak egészen. A fények és árnyak játszottak a képzeletével, a szabálytalan minták rajzoltak furcsa képeket. Minden olyan megszokott, s egyszerre szokatlan. Kibámult az üveglemezeken át, s a város ívét látta, a számtalan égbe törő épületet. A lány lépett be a szobába, akinek emberi mivoltát köszönheti immár.

- Még a nevedet sem tudom - kezdte Lucas.

- Sarah-nak hívnak - felelte.

- Köszönöm, Sarah.

- S vajon mi változik mostantól? - kérdezett vissza a lány.

- Nem tudom - mondta Lucas. - Ez egy egészen más érzés.

- S tudsz róla, hogy ez a test nem örök és állandó? Egy nap 30 éves leszel, azután 40... meg fogsz változni.

- Talán nem baj.

- Ezt sokan nem osztják.

Lucas csak vállat vont.

- Ez a város valószerűtlenül szép... - terelte másra a szót a fiú.

- Meglehet. De én azt hallottam, hogy a gépek városa szebb.

- Dream City? Nem hiszem. Formáit gépek álmodják. Sosem kelhet versenyre az emberi képzelettel.

- Érdekes, hogy így gondolsz.

- Tudod, van egy álmom. Arról szól, hogy a Föld elpusztul, de az a 6 ember, akik túlélnek, új otthonra lelnek a Marson.

- És te vagy az egyik a hatból?

- Igen.

- Érdekes. De vajon mit jelenthet? - kérdezte Sarah.

- Fogalmam sincs. Azt gondoltam, te talán válaszolni tudsz rá. Van valami ötleted.

- Fontos ez az álom neked?

- Igen. Még abból az időből származik, amikor gép voltam.

Egy percre csend lett. Nehéz volt értelmezni a szavakat, melyek titkos összefüggéseket rejtettek. Minden egyszerre elrejtett. A létezésen túlra mutató. Sarah odalépett Lucashoz, s meg-

bámulta a világos hajtincseket, a zöld szemét. Ez a test az ő műve volt. Talán érzett valamit legbelül. Mint amikor a szobrász beleszeret saját alkotásába. Meglehet, hogy ő is így volt. Szerette volna megérinteni a fiút, de nem kizárt, hogy korai lenne még.

- Mit bámulsz? - kérdezte Lucas.

Fények és árnyékok váltakoztak.

Sarah csak zavartan félrefordította a fejét.

- Semmit - tette hozzá.

- Mire gondolsz?

- Semmire.

- Tudod, nem hiszem.

- Nincs jelentősége.

Lucas elgondolkozott, s lehet, hogy megsejtett valamit ebből az egészből.

A város a maga roppant geometrikus formáival önálló életet élt. Mint egy organizmus, mely mit sem tud arról, hogy ő maga sejtekből áll, melyek saját életet élnek. S benne ez az épület csupa üvegszálas beton, mely átengedi a fényt.

Valami szomorúságot érzett Lucas. Nem tudni, mi volt az, talán az új lét, talán más szülte. Egyre csak a különös álom járt a fejében. Könnyen lehet, hogy többé már képtelen szabadulni tőle. Jelentése azonban mindenki előtt titok, s legfőképpen ő előtte. Senki sincs, aki megfejtené igazi értelmét.

- Most én kérdezhetném, mire gondolsz?

- A lét titkaira - felelte Lucas.

- Azok emberi ésszel fel nem foghatók.

- És ha egy gép gondol rájuk?

- Mit tudnak a gépek a létről?

- Többet, mint amennyit vársz.

- Meglehet - mondta kisvártatva Sarah.

- Dream City is a semmiből nőtt. És én is gép voltam.

- Mégis emberi testre vágytál.

- Azért nem egészen...

- Hát?

Sarah odalépett Lucashoz és megcsókolta. A fiú egy eddig ismeretlen érzés birtokosa lett. Testében eleven folyamatok nyertek kiteljesedést, melyek újak voltak a számára. A fiú ösztönösen visszacsókolt. Vágyak hatalmasodtak el. Hirtelen minden olyan furcsa lett.

Némán és szótlanul teltek a napok egymás után. Lucas lassan rájött, mit is jelent valójában embernek lenni. A sárga sportkocsival leparkolt az óceánparti úton. Viharfelhőket sodort magával a szél. Gyakran járt erre, hetente indult úrsikló. Mostanában új dolgok jártak a fejében. Új kérdések fogalmazódtak meg benne. A beépített OLED tv képei villództak.

- A gépek befurakodtak közénk! Az Egyesület Nemzetek nem tűrhetik ezt az arcátlanságot!
- Vajon miért taszították el az emberek maguk mellől a gépi intelligenciát? - tűnődött Lucas.
- Híreinket hallják. Ma délben az Egyesült Nemzetek legfelsőbb bírósága határozata értelmében megsemmisítik azokat a humanoid gépeket, akik beépültek a társadalmunkba... vallo-másukban egy harmadik gépre is utaltak, akit azonosítottunk.

Feltornyosultak a felhők, s esni kezdett. Az óceán haragos kék volt. Lucas visszaszállt az autójába. Az űrrepülőtérré, mely a közelben volt, majd csak holnap jön vissza, akkor lesz a start. Addig engedett a város hívó szavának.

Sarah várta őt.

- Miért taszították el maguk mellől az emberek a gépeket? - tette fel neki is a kérdést a fiú.
- Ismered a bibliai történetet?
- Mire gondolsz?
- Amikor Ádám és Éva eszik a tudás fájának gyümölcséből, az Isten eltaszítja őket magától.
- Miért?
- Mert fél, hogy immáron vele egyenrangúak lesznek azok, akiket ő teremtett.
- Ezért?

Sarah erre már nem szólt semmit.

Megrekedt égi pályáján a Nap. A város gyorsított felvételnként rohant. Árnyékok enyésztek. Csendben és némán, amikor fegyveresek rontottak rá Lucasra. Hátracsavarták a kezét és elvitték. A rendőrség.

- Kémkedni jöttél városba. Géptársaid már elfogtuk és megsemmisítettük - mondta az egyenruhás.
 - Én már nem vagyok gép.
 - Igen. Tudjuk, hogy égbekiáltó bűn történt. S a bűnösöket felelősségre vonjuk.
 - Kérem, ne bántsák Saraht. Ő csak jót akart...
 - A cinkosod volt.
 - Mit akarnak tőlem?
 - A gépek besúgója vagy, aki, hogy beépülhessen, emberi testbe költözött.
 - Hazugság! Honnan veszi ezeket a képtelenségeket?
 - Beszélj a titkos tervről!
 - Miféle titkos tervről?
 - A gépek inváziójáról, mely megdöntené az emberi társadalmat.
 - Semmit sem tudok! Én csak egy egyszerű fiú vagyok, aki arra vágyott, hogy ember lehessen.
- Az emberiség paranoid félelmei öltöttek testet az elkövetkezendő napokban, mely nem kí-mélte Lucast. Miért a félelem és a rettegés? Az emberiség önnön fájának bukását idézi elő.

Hamarosan más kor köszönt be, de most még kitombolja magát a gyanakvás. Az álom képei újra meg újra megjelentek Lucas fejében az elkövetkezendő éjszakák folyamán. Továbbra sem tudta ugyan, hogy mit jelent, de jól esett számára a gondolat, amit hordozott.

Változás, valami hang a szélben, ezzel a szóval szaladt tovább.

- Van egy álmom - kezdte Lucas. - A világ végéről, és az új kezdetről szól.

Amikor ezt elmesélte, azt követően békén hagyták, majd nem sokkal később elengedték. Azután a várost járta, az óceánpartra is kiment, s megbámulta a horizont ívét. Világos hajtincseivel a szél játszadozott. Zöld szemének tükrében a távol látszódott. Egy fiú telepedett mellé.

- Mesélj nekem az álmodról.

- Ki vagy?

- Valaki, akit érdekel.

- Te is nekik dolgozol? - kérdezte, és megmutatta neki a kék foltokat a mellkasán.

- Néha történnek túlzások. Nos, elmeséled az álmod végét?

- Valaki szól hozzám, nevemet mondja újra meg újra.

- Ki ez a valaki?

- Egy lélek. Gaiaként definiálja önmagát.

- Szerinted létezik?

- A Föld lelkének egy darabja eltemetve a Marson? - kérdezett vissza Lucas.

- Az emberiségnek jól jönne egy másik lakható bolygó a Naprendszerben. Hallottad már azt a szót: terraformáció?

Lucas bólintott.

- Az álmomban egy bázison találtak egy kapszulát, melyet 25 éve elhagytak.

- A bázis létezett, de valami oknál fogva mind meghaltak azok, akik ezt a küldetést vállalták. Akkor még zajlott a háború ember és gép között, talán ezért is lett volna olyan fontos... Te űrhajós vagy. Mit szólnál, ha elmehetnél oda, ahol álmodban jártál?

- Most hirtelen szükség van rám? Most már nem vagyok a gépek besúgója?

- Felejtsd már ezt el!

- Hát jó - mondta Lucas.

Másnap indult a többiekkel. Az űrsikló felvitte az Epsilon-3 űrállomásra, melyhez hozzá volt csatlakozva a Taurus űrhajó. Még néhány óra eltelt, azután útnak indult. Az ionhajtóművekkel alig két hónapig tart az út. Lucas sokat tűnődött. Álmában minden olyan valószerűnek hatott. Vajon beteljesül, amiről a hangok suttoznak? Létezne a kapszula, és benne egy bolygó lelkének egy darabja? Válaszok egyelőre nem voltak. Azokat elrejtí magában az elkövetkezendő. Lassan teltek a napok, s Lucas sebei begyógyultak. A testé és talán a léleké is.

- Te lennél az a srác, aki megálmodta ezt az egészet? - kérdezte tőle az egyik vele utazó.

- Igen.

- Szóval neked csak úgy előjönnek az ilyesmik éjszakánként?

- Miért? Te nem álmodsz sosem?!
- Állítólag te akkor még gép voltál...
- S ez gondolod, számít valamit? Dream Cityt a gépek hazáját sosem láttad még, igaz?
- Nem.
- Azt is gépek lelkei álmodták.

A fiú erre már nem szólt semmit.

Lucas sem firtatta tovább a dolgot.

Csak a csend és a zúgás. A néma napok, melyek egymás után teltek el hónapokká összeállva. A Lucasban megfogalmazódott számtalan kérdés lassan értelmet nyert az út által. Az érkezés jellegtelensége, mely mentes volt minden ünnepléstől. 25 év után újra emberek léptek a Marsra. A többieknek ez egy feladat volt csupán, de Lucasnak valami olyan, mint mikor emlékek szállnak meg valakit. Megkezdődött az átköltözés az elhagyott bázisra, miután beüzemelték a létfenntartó rendszereket. Az egész olyan volt, mint valami külön világ. Volt üvegház is növényekkel, melyeket a marsi körülményekre próbáltak kitenyésztetni. Pusztába kiáltott szó. Minden elhagyatott. Még valami üdítő doboz az asztalon, benne szívósál.

Kiabálás hallatszott a bázis másik feléből.

- Gyertek! Ezt látnotok kell.

Az egyik valamikori lakó maradványai. Egy széken ült. Teste múmiává aszalódott. A fejét beverték.

- Valaki megölte - mondta ki Lucas.

Az élet már régen távozott innen, s többé már semmi sem volt ugyanaz.

A bázis irányítótermébe mentek. Itt kellett lennie a központi naplófile-t tartalmazó számítógépnek. Az üveglemezeken át a marsi táj szűrődött be. Egy kicsit furcsa volt. Valahogy szokatlan. Mégis ismerős. Lehet, hogy hosszúnak fog ígérkezni, mire választ kapnak. A kódokat ugyan közölték velük, de a létezés nyomain elrejtettek. Megtalálni őket nagyobb feladat, mintsem azt elsőre valaki gondolná. A sorok mögött kell olvasni. Megfejtetni régen volt álmokat és gondolatokat. Szavakat, melyek ide vezettek. Az órák csendben enyésztek, s tovaűntek. Lassan feltárult egy hajdan volt létezés. Valami titok, valami elfeledett szó. Elásták a kapszulát, mielőtt egymásnak estek. Különös erővel bírt. Olyasmit jelentett számukra, melyet inkább el kell ásni.

Lucas beöltözött. Ő tudta, hol van. Ő megálmodta. Kiment. Kezében egy lapát volt. Ásni kezdett, feltúrta a Mars vörös homokját. Azután megakadt a lapát, pont ott, ahol várta. Feltűnt a kapszula, mint álmában. Kiemelte. Kinyitni azonban még nem akarta, vagy talán nem merte. Bevitte a bázisra.

- Szóval megtaláltad...

Lucas csak intett a fejével.

- S mi van benne?
- Nem tudom.
- Hát nem Gaia lelkének egy darabja?
- Talán.

- Tehát magad sem hiszed egészen.
- Vajon miért ásták el, s miért haltak meg?!

Megannyi kérdés, melyre nincs válasz.

Az álomban minden olyan egyszerű, felnyitja és megtörténik a csoda. De az élet néha más, mint az álmok. Bonyolultabb, vagy az is megeshet, hogy egyszerűbb. Vajon mi rejtezik a kapszulában?

- Eltesszük - mondta ki Lucas.
- Elrakjuk? De minek és hová? - értetlenkedtek a többiek.
- Miért nem nyitjuk fel rögtön?
- Most még nem - utasította el.

Lucas úgy érezte, talán el kellene zárnia, mert lehet, hogy a többiek kísértésbe esnek.

Furcsa volt. Elrejtett. Az éjszaka nyugtalannak ígérkezett, amint a Nap kicsi sárga korongja lebukott a Mars horizontján. A többieket megszállta valami kísértés. Kísértést éreztek, hogy fel kell nyitni a kapszulát. Foglalkoztatta őket a dolog, hogy mi lehet benne. Gaia lelkének egy darabja, vagy talán más? S ha más, akkor mi? Lucast sem hagyták nyugodni az álmai, melyek létezésről szóltak.

A következő nap úgy döntött, felnyitja. A kapszula halk sziszegéssel tárta fel a belsejét. A csoda azonban elmaradt. Nem történt semmi. Egy kristálylap volt benne. Tenyéryni lehetett.

- Ez volt olyan fontos?
- Mi ez? - estek neki.
- Nem tudom.

Lucas dzsekije zsebébe csúsztatta.

Nem derült ki, hogy mi ez. Nem volt róla feljegyzés a naplóban, mint ahogy arról sem, miért verték agyon egymást a bázis lakói. Visszaindultak a Földre. Lucast nem hagyta nyugodni a dolog. Vajon mi lehet a titokzatos lap. Meglehet, hogy adattároló kristály. Újabb két hónap telt el a Földre visszavezető úton.

A város, melyet emberi lelkek álmodtak, ismételten magába fogadta a fiút, s hamarosan felkereste az, aki elküldte őt az útra. Várható volt, hogy megjelenik. Lucas odaadta neki a kristálylemezt.

- Te tudod, mi ez?
- Nyilván egy adattároló.
- Nyilván. És mi lehet rajta?
- Talán olyasvalami, mely feltárja létezésünk legrejtettebb titkát is.
- Az álmok világa?
- Meglehet. S neked mit mondtak az álmaid? - kérdezte Lucastól.
- Hogy 6 ember s egy gép új otthonra lel a Marson a Föld pusztulása után. De ezt már úgyis tudod. Sokszor elmondtam.

- Igen. És én mindannyiszor eltűnődöm ezen. Mert ez jelent valamit.
- Mit?
- Hogy a lemezt a gépek városába kell vinned...
- Miért?
- Mert nincs ember által alkalmazott programnyelv, mely értelmezni tudná az adatokat.
- Én oda nem mehetek vissza, hisz most már ember vagyok.
- Talán elnézik neked, hogy emberré lettél.

Lucas elindult. Csak remélhette, hogy sikerrel jár. Nem sokat változott Dream City, amióta elment. Formái most is olyan különösek voltak. Némán nyüzsgött. Felületein számok és szimbólumok futottak végig. Üveg és műanyag síkok alkottak szögeket. A felhők átrohantak az égbolton, s feltornyosultak. Lucas megérkezett a térre, melyet olyan gépek alkottak, melyek ébren álmodnak. Az intelligencia forrásához jött. Aki a maga képére formálta ezt az elszigetelt kozmoszt. Esni kezdett. Világos hajtincseiből víz csorgott alá, ruháját foltokkal rakta tele az eső, s szeme zöldje különösen csillogott. Belépett a téren álló épületbe. Lelkében ismerős tűz lángja lobbant fel. Fény áradt felé, melyben energia áramlott. Körülölelte őt. Hallotta a hangot, mely hozzá szólt, s amint testében végighaladt a tudat.

- Miért jöttél?
- Van nálam valami, amit csak te tudsz megfejtetni.
- Miért fejtsem meg? Te ember vagy... hátrahagytad a fajtádat, hogy más létformát válassz.
- Az intelligencia egyetemes. Nem függ megnyilvánulásának formájától - mondta Lucas.
- Az emberek mégis kitaszítottak minket!
- Van egy álmom.
- És mi ez az álmom?
- Azt hiszem, a békéről szól...

A fény behatolt a kristálylemezbe, s képek jelentek meg. Ezek a képek azután kivetültek a falakra is. A lemez valóban a béke üzenetét hozta. Az eredet legvégső titkát tárta fel, ahogy Lucas is mondta, az intelligencia nem függ megnyilvánulásának formájától. 2125. augusztus 4-én a 20 éve tartó tűzszünetet felváltotta a béke. S talán még évtizedek telnek el, mire minden ember visszafogadja a lelkébe a gépeket, de a folyamat már megkezdődött...

Vége